

மின்புலிவாரா

SA-45

துர்க்கி

45
21

து ர் கா

மந்மலர்ச்சி எழுத்தாளர்.
மெருந்வாணன்

நீரஜா பப்ளிகேஷன்

248/83, ஆம்புஸ்ப்லத் திருக்கு.
கிளமும்பு-13

நீரஜா பய்னிகேஷன் வெளியீடு 5.

முதற் பதிப்பு ஆகஸ்ட் 1982.

மொழிவாணனின் வேறு நாவல்கள்

1. யாருக்காக (வீரகேசரி பிரசுரம்)
2. முத்தம் வேண்டுமா?
3. விடியும் வரை விழித்திரு.
4. நானே வருவோன்.
5. நான் உன்னைத் தெடுக்கிறேன்.

அடுத்த வெளியீடு

எண் சோதிட நிபுணர்
மொழிவாணன் எழுதிய

அதிர்ஸ்ட வாழ்க்கைக்கு
அதிர்ஸ்ட எண்கள்

எண் சோதிடத்தைப் பற்றிய
புதிய ஆராய்ச்சி நூல்

நீரஜா பய்னிகேஷன்
192 C, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11.

விலை. 9 - 90

துர்கா கதையைப் பற்றி வாசகர்கள்

ஆத்திரம் அள்ளிக் கொண்டு வந்தது!

அபியான எழுத்தாளருக்கு வணக்கம்!

கப்டன் சொலமண்டவியின் அந்தியான செப்பை னே
துர்காவை கொலை கொள்ளோகளைச் செய்ய வைத்தன ஓந்த
வகையில் துர்காவுக்காக அனுதாபப்பட முடிந்தாலும் அவள்
செய்த கொள்ளோகளையும் கொலைகளையும் நினைக்கும் போது
அவள் மீது ஆத்திரமும் ஏற்படுகிறது.

செல்வி. ஸீல்பியா அலீஸ்,
1006, ரேஞ்ச் ரேஸ்ட்,
ஹின்ஹுப்பிட்டி,

திகிஸ் கதை

துர்காவைப் படிக்கும்போது நானுக்கு நாள் திகில் அதிக
மாகிக் கொண்டே வந்தது. துர்காவைப் புத்தக உருவில்
கொணர எடுக்கும் முயற்சி மிகவும் பாராட்டக் கூடியது.
இம் முயற்சி வெற்றிபெற என் வாழ்த்துக்கள்.

எம். எம். ஹலீம், காத்தான்குடி 6.

நூல் வடியில் வரவேண்டும்!

இக்கதையை நீங்கள் விரைவில் முடிப்பீர்கள் என்று
நான் கணவிலும் நினைக்கவில்லை. நான் பிறந்து 15 வருஷம்
ஆகிறது. இப்படி ஒரு கொலை, கொள்ளைக் காரியைப் பற்றிப்
படித்ததும் இல்லை. கேள்விப்பட்டதும் இல்லை. நீங்கள் இது
மாதிரி வேறு பல கதைகளை எழுதினால் ஆவலுடன் படிக்கக்
காத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். இக்கதையை நூல் டிவில்
தயாரிக்கவும்.

ஜனலக்ஷ்மி, சன்னகம்.

ரமாற்றி விட்டார்!

பல வாரங்களாக எம்மை மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்த்
திய தூர்கா முடிவடைந்ததும் மிகவும் கலையடைந்தேன்.
அதை எமக்கு எழுதி வழங்கிய கதாசிரியர் மொழிமாணங்கு
எப்படி நன்றி கூறுவதென்றே புரியாபல் உள்ளது. கதை கா
சிக்கும் ஒவ்வொரு விழுடியும் துர்கா சொலபண்டவீ என்ற
மனிதனை எப்போது. பழி வாங்குவாள் என்றே இருந்தேன்.

செல்வி. ஜே. என். மிஸ்ரியா,
குருத்தலாவை.

சீக்கிரம் முடிந்து விட்டதே!

வாரந்தோரம் எயக்காக நீங்கள் எழுதிப் பிரசரமான துரிகா கலையை வாசித்தவர்களில் நானும் ஒருவன். இவ்வளவு விரைவில் இக்கதை நிறைவெறும் என்று சிறிது கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. இக்கதை எம்மையே கொள்ளை கொண்ட கதையாய் இருக்கிறது. இதைப் படித்த எமக்கு இதன் முடிவு தாங்க முடியாத வேதனையாக இருந்தது.

டி. எஸ். சீனர்னிலி, புத்தளம்.

அழ வைத்துவிட்டார்!

“தன் சோதரிகளை அறியாயமாகக் கொண்டுர்களே இந்தப் பாவிகள்” என்ற ஒரே கர்ரணத்தினால், தான் ஒரு பெண் என்பதையும் மறந்து தன் உயிரையும் மதிக்காமல் எவ்வளவோ பயங்கர காரியங்களிலெல்லாம் ஈடுபட்டு, அதில் வெற்றியும் பெற்று ஆனால்.....”

அவனைப் போல் என்றும் பெண்கள் துணிந்து நின்றார்களேயானால் எம் நாட்டுப் பெண்கள் அடிமை என்னும் பயங்கரத்தைவிட்டு, சுதந்திரப் பறவையாகலாம்.

ர. ஆர். ஜஹாபா, ரத்தோட்டை.

இதுவரை படிக்காத கதை

‘தூர்கா’ விவ்வளவு விவரவில் நிறைவு பெறும் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. நாங்கள் இதற்கு முன் இது போன்ற ஒரு கதையைப் படித்ததே இல்லை. முடியுமானால் இக்கதையை ஒரு ஏத்தகமாக அமைக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.

வி. பி. சரேஷ்ஜினி, கம்பனை.

வீர மங்கை

தூர்கா ஒரு பெண்ணை இருந்தும் அவளுக்கிருந்த துணிச் சலான் பழிவாஸ்களைய் பாராட்டுகின்றேன். இக்கதையை விறுவிறுப்பாக எழுதிய மொழிவாணனுக்கு நன்றி.

எம். எச். ஜலால்தீன், கண்டி.

காங்க வேண்டிய பொக்கிண்டு

தூர்கா என்ற கொள்ளைக்காரியின் கதையைப் படித்துப் படித்து இன்புற ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களில் நானும் ஒருவன். அடுத்த இதழில் தூர்கா எப்படி வருவாள் என ஏங்கியது நான் மாத்திரமல்ல என் மனைவியும்தான்.

ஆர். ஒ. எம். முத்து, கோவிள்ள.

பூகம்பம் வெடிக்குமா?

‘துர்கா’ என்ற கொள்ளோக்காரியின் கதை மிக உருக்க மானது; சுவர்ரஸ்யமானது, உணர்ச்சி வசப்பிடுத்துவது.

துர்கா எழுத்தாளர் மொழிவாணனின் கற்பிணையில் உருவான பாத்திரமல்ல, உணமையாகவே வட இந்தியர் வைத் திகிலில் ஆழ்த்திய ஒரு பயங்கரக் கொள்ளோக்காரி இவள். ஏன் இத்தகைய வாழ்க்கையை இவள் தேர்ந்தெடுத்தாள்? சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை காரணமாகவா? அல்லது வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டும் என்ற நெஞ்சமுத்தத்தினாலா? கதையைப் படித்துச் செல்கின்றபோது இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்கள் தாமாகவே புலனுகிவிடும்.

உண்மையான கதாபாத்திரத்திற்குப் புது மெருகூட்டி அவளது கதையை ருசிகரமான தாக்கியிருக்கின்றார் மொழி வாணன். அச்சம், மட்டம், நானம், பயிர்ப்பு என்ற நான்கு குணங்களும் கொண்ட ஓர் இந்தியப் பெண்ணை இவ்வாறு செய்தாள் என்ற சந்தேகம் தோன்றுவதும் இயல்பே.

மொழிவாணன் வேகமாக வளர்ந்து வரும்நமது எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். துப்பறியும் கதை, மர்மக் கதை, இளம் உள்ளங்களைக் கவரக் கூடிய காதல் கதை ஆகிய இலக்கிய வகை கலை அழகுறப்புண்ணும் திறமை யிக்கவர் இவர். முன்பு இவர் எழுதி வெளியிட்ட கதை நூல்கள் வாசகப் பெருமக்களால் நன்கு வரவேற்கப்பட்டது. அச்சிட்ட பிரதிகள் அனைத்தும் உடனடியாகவே விற்பனையாகிவிட்டன. இது இவ்வரது எழுத்தின் வெற்றி என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இலக்கிய விமரிச்சள்ளுகள் இத்தகைய இலக்கிய முயற்சி கலைப் பாராட்டுதற்கு முன் வரத் தயங்கலாம். ஐந்ரஞ்சக மான இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டிப்பது இலகுவானதன்று. இலக்கிய நயமிக்க ஆக்கங்கள் புத்தகக் கடைகளில் தூசி படிந்து கிடக்கும் நிலையையும் நான் காண்பதுண்டு. மொழிவாணனின் நூல்கள் விற்பனைக்கு வந்தவுடன் பறந்து விடும். இரைது இலக்கியத்தை மக்கள் இலக்கியப் பட்டியலில் சேர்ப்பாற முளர். பாம்ர மக்களின் பொழுது போக்குக்காக அவர்களது மொழி யிலேயே மொழிவாணன் இலக்கியங்களைப் படைக்கின்றார். இதில் வெற்றியும் சண்டு வருகின்றார். நூறு பூக்கள் மராட்டும். இதிலொன்றுதல் நிலைக்காது போகுமா?

ஆர். சிவகுருநாதன்
பிரதம ஆசிரியர் தினகரன்.

சமர்ப்பணம்

நான் சோர்வற்ற போதெல்லாம்
எழுதுங்கள் எழுதுங்கள் என்று தனது
வேல் விழியாலும், வாய் மொழியாலும்,
பிரதிபிம்பத்தாலும் என்னை உற்சாகப்
படுத்திக் கொண்டிருக்கும் அந்த நிலவு
மகனுக்கு தூர்கா சமர்ப்பணம்.

மொழி

நன்றி சொல்வோம்!

தூர்காவைத் தொடர் கதையாக வெளியிட்டு ஊக்கமும்
உற்சாகமும் தந்து கொண்டிருக்கும், திணகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. சிவசுருநாதன்,

இந்த நாவலில் வெளியாகி இருக்கும் படங்களை எடுப்பதற்கு உதவிய.

இலங்கையின் பிரபல மாடல் அழகி குமாரி அஞ்சலா (தூர்கா) கராட்டி வீரர் ராஜேஸ்வரன் (விக்கிரம்சிங்) டைரக்டர் ஜே. பி. ரெப்பட் (நிர்வாகம்) செல்வராஜா (மேக்கப்) மொழுயன் (அட்டைப்பட ஒலிய அமைப்பு) படப்பிடிப்பு-ராஜேந்திரன், மற்றும், தூர்காவைப் யற்றி சில குறிப்புகள் தந்துதவிய பிரபல எழுத்தாளர் ஐ. நேசன், எனது கிறுக்கல் எழுத்துக்களைப் புரிந்து கொண்டு தூர்காவை ஒழுங்காக டைப் செய்து கொடுத்த எனது மைத்துணி குரீய குமாரி, வெளியிட்டுக்கு உதவி புரிந்த வத்தனை வாலிபர் மன்றம், தூர்காவை, அழகாக அச்சிட்டுக் கொடுத்த மொடரன் பிரின்டஸ் உரிமையாளர் திரு. சுதேசன். இரவு பகல் பாராது ஒழுங்காக அச்சுக் கோர்த்த அச்சுக் கோப்பாளர் திரு. அந்தனி, மற்றும் அச்சுக் ஊழியர்களுக்கும் எங்கள் நன்றிகள்.

எரிமலை குழுறுமா?

தூர்கா,

நூல்வடிவில் வெளிவரும் இவனது ஆரூவது சாவல் இது.

இலக்கியம் வளர வேண்டும் என்பதற்காக இவன் கதைகள் எழுதுவதில்லை. அந்த பொன்னைகாரியத்தைச் செய்வதற்கு இங்கே எத்தனையோ ‘பிரம்மாக்கள்’ இருக்கிறார்கள்.

திடீரென்று தோன்றி முளைக்கும் காலான்களைப் போல் இவன் எழுத்துவகில் நுழையவில்லை.

வாசகஞக இருந்து, பலருடைய கதைகளையும் படித்துவிட்டு தேசிய பத்திரிகைகள் மூலம் எழுத ஆரம்பித்து, படிப்படியாக உயர்ந்து, இன்று இவனுக்கென்று ஒரு வாசகக் கூட்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டவன் இவன்.

கருக்கமாகச் சொன்னால்,

இவன் இந்த அளவிற்கு வளர்ந்ததற்கு தேசியப் பத்திரிகைகள் தாம் தலையான காரணம்.

குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரைமாத்திரம் திருப்திபடுத்துவதற்காக இவன் கதைகள் எழுதுவதில்லை.

விமர்சகர்களுக்கு தீவி போடுவதாகவும் இவனது கதைகள் அமைவதில்லை.

ஆத்மத் திருப்திக்காகவும் இவன் கதைகள் எழுதுவதில்லை.

இவனது படைப்புகள் ஐநரஞ்சகமாவதற்கு இதுதான் காரணம்.

இவனது நூல்களின் வித்பனை எப்படி இருக்கும் என்று,

மதிப்பிற்குறிய, தினகரன் பிரதம ஆசிரியர் திரு. சிவசூர நாதன் அவர்கள் மனம் திறந்து கூறி இருக்கிறார்.

இவற்றை எல்லாம் ஜீரணிக்க முடியாத ஜீவராசிகளும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

அதைப் பற்றியெல்லாம் இவன் கவலைப் படுவதில்லை.

தூர்காவிற்கு இந்த அளவிற்கு வரவேற்புக் கிடைக்குமென்று இவன் எதிர்பார்க்க வில்லை.

தூர்காவைத் தொடர்ந்து,

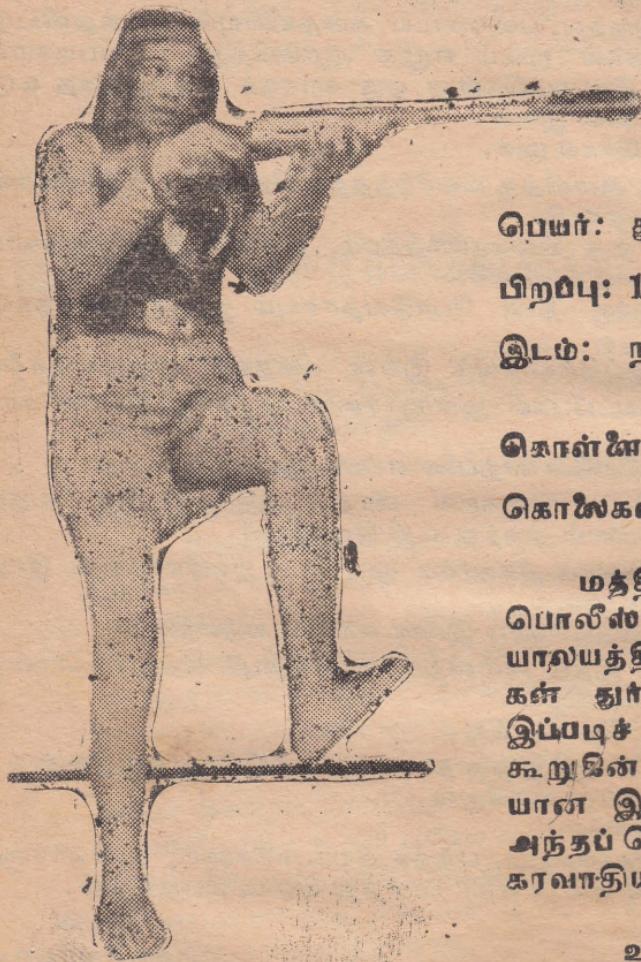
மூன்று மாதங்களுக்கு ஒடு நாவல் வெளியிடுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து வருகிறான்.

இந்த முயற்சிக்கு,

இவனது வாசகர்களும், புத்தக வியாபாரிகளும், நண்பர்களும் உதவி புவிவார்கள் என்று எதிர் பார்த்து விடை பெறுகிறான்.

இவன்
மொழிவானன்

ஓரு பெண் பயங்கரவாதியின் உன்மைக் கதை

பெயர்: துர்கா தேவி

பிற்பு: 10-10-1933

இடம்: நாஜிபாலாத்
கோட்டை

கொள்கைகள்: 699

கொலைகள்: சமார் 700

மத்திய பிரதேசத்து
பொலீஸ் தலைமைக் காரி
யாஸயத்தின் பதிவு ஏடு
கள் துர்காவைப் பற்றி
இப்படிச் சருக்கமரகக்
சூழுகின்றன. மேன்மை
யான இதயம் கொண்ட
அந்தப் பெண் ஏன் மயங்
கரவாதியாக மாறினார்?

உள்ளே

1

ரெட்லைட் ஏறியா,

இது பம்பாயில் இருக்கிறது. விலை மாதர்கள் நிலையாக வாழும் பகுதி என்று இதை வர்ணிப்பார்கள்.

நமது கதாநாயகியும் இங்கிருந்துதான் வரப்போகிறார்கள்.

இந்த ரெட்லைட் ஏறியாவின் ஒரு பகுதியில் பதினைந்து வீடுகள் வரிசையாக இருக்கின்றன.

தூர்கா-

பதினைந்து வீடுகளில் ஐத்தாம் நம்பர் வீடுதான் அவள் வீடு ஜிந்தாம் நம்பர்வீடு என்பதனாலோ, என்னவோ, அந்த ஏறியா விலேயே அவருக்குத்தான் கிராக்கி அதிகம்.

தூர்கா-

அழகின் இருப்பிடமும் இல்லை; அவவட்சனத்தின் பிறப்பிடமும் இல்லை, ஏதோ சமாரான அழகி-

தூர்கா-

அசதியிகுதியால் கட்டிலில் அப்படியே சாய்ந்து கிடக்கிறார்கள்- கட்டிலில் கிடந்த ஒரு பழைய போர்வை அவள் மேனியின் ஒரு பகுதியை மட்டும் மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இதுவரையில் அந்தக் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த அந்த தடித்த மனிதர் கட்டிலை விட்டுக் கீழே இறங்கித் தனது உடைகளை மாட்டிக் கொண்டார். பாக்கெட்டுக்குள் கையை விட்டு, பணத்தை எடுத்து அதை எண்ணி தூர்காவின் கைக்குள் திணித்து விட்டு அந்த அறையை விட்டு வெளியேற்றினார்.

அவர் மறைந்ததும் தூர்கா மெல்ல எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டாள். இது வரையில் அவள் மேனியின் பாதியை மறைத்துக் கொண்டிருந்த போர்வை நழீவிக் கிழே விழுந்தது.

அவள் எழுந்து நின்றாள். கையில் இருந்த பணத்தை மேசை மீது வைத்துவிட்டு கொஞ்சம் முன்னால் ஊர்ந்து சென்று அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கிடந்த உடைகளை எடுத்து அணிந்து கொண்டாள்- மெல்ல நடந்து சென்று மேசைமீது வைத்த பணத்தை எடுத்து எண்ணிப் பார்த்தாள். அதில் ஜம்பது ரூபாய் இருந்தது.

அப்படியே நின்று முன்னால் குனிந்த தூர்கா கட்டிலுக்கு அடியில் இருந்த ஒரு பழைய பெட்டியை இழுத்தாள், பெட்டியைத் திறந்தாள்.

அதற்குள் ஜந்தாறு பழைய சாரிகளும் இரவிக்கைகளும் கிடந்தன- அவற்றை எல்லாம் வெளியே எடுத்துப் போட்டு விட்டு, அடியில் இருந்த ஒரு சிறிய பெட்டியை வெளியே எடுத்தாள். திறந்தாள்.

அதற்குள் கொஞ்சம் பணம் இருந்தது- அந்தப் பணத்தையும் வெளியே எடுத்து, கையில் இருந்த ஜம்பது ரூபாவையும் அதில் வைத்து எண்ணினாள்.

மொத்தம் 650 ரூபாய் இருந்தது

“இன்னும் முந்நாற்றி ஜம்பது ரூபாய் வேண்டும்” அவள் வாய் மெல்ல முன்னுமுனுத்துக் கொண்டது.

தூர்கா!

யார் இவள்?

இவள் பூர்வீகம் என்ன?

இவள் ஏன் இப்படிப் பணம் சேர்க்கிறாள்?

பட்டி!

சம்பல் பள்ளத்தாக்குக் கொள்ளைக் காரீசளில் மிகவும் பயங்கரமானவளாக இருந்தவள்- சாட்டி கிராமத்தில் வைத்து கேப்டன் சோலிமொண்டளி என்பவரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டாள்-

அந்த பட்டிக்கு இரண்டு சகோதரிகள்- மூத்தவள் பெயர் தூர்கா; இனையவள் பெயர் ஜமுனா-

நாஜி பாபாத் கோட்டையை விட்டு பட்டி போன பிறகு. பட்டியின் குடும்பத்தில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது-

நாஜிபாபாத்கோட்டைக் கிராமத்தில் ஏற்பட்ட வாந்திபேதி நோய்க்கு அவளது பெற்றேர்கள் இருவரும் பலியானார்கள். இத

ஒல், தூர்காவும் ஜமுனவும் அநாதையானார்கள். தூரத்து உறவினர் ஒருவர் அவர்கள் இருவருக்கும் அடைக்கலங் கொடுத்தார்-

அந்த பெரியவரின் வீட்டில் ஜமுனவை வைத்து விட்டு, அங்கும் இங்கும் சென்று ஏதாவது வேலை செய்து அவளைக் காப்பாற்றி வந்தாள் தூர்கா.

இந்தச் சமயத்தில் தான் மஞ்சாரியா என்பவனை தூர்கா சந்தித்தாள். பம்பாய்க்குப் போனால் உனக்கு நல்ல வேலை வாங்கித் தருகிறேன் என்று சொல்லி அவளை அழைத்து வந்த மஞ்சாரியா அவளைக் கொடுத்துவிட்டு ‘ரெட்லைட்’ பகுதியில் இருந்த ஒரு பெண் ணிடம் அவளை ஒப்படைத்து விட்டான்.

அங்கிருந்து தப்பிச் செல்வதற்கு தூர்கா பல தடவைகள் முயன்றாலும், அது பலன் தரவில்லை-

நாள்டைவில் அந்தத் தொழிலில் அவனும் ஈடுபட்டுவிட்டான்-

தூர்காவின் இனிமையான பேச்சும் பூரிப்பான அங்கங்களின் வளர்ச்சியும் அவனுக்கு நிறைய வாடிக்கையாளர்களைத் தேடிக் கொடுத்தது தனக்குக் கிடைக்கும் பணத்தின் ஒரு பகுதியை ஜமுனவின் செலவிற்காக அனுப்பி வைத்தாள்-

இது இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கும்போதுதான் ஜமுனவிற்கத் திருமணம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார் அந்தப் பெரியவர்- திருமணம் செய்வதற்கு ஆயிரம் ரூபாய் அனுப்பி வைக்கும்படி தூர்காவிற்கு அவர் கடிதம் எழுதியிருந்தார்-

தன் வாழ்வு பாழாகி விட்டதைப் போல் தன் தங்கையின் வாழ்வும் பாழாகிவிடக் கூடாது என்று முடிவு செய்த தூர்கா, அன்றில் இருந்து தன் தங்கையின் திருமணச் செலவிற்குப் பணம் சேர்க்கத் தொடங்கினான்-

பணத்தை என்னிப் பெட்டிக்குள் வைத்து முடி விட்டு, எழுந்து நின்றான் தூர்கா-

அதே நேரம் கதவில் எவரோ தட்டினார்கள்-

கிராக்கி வந்து விட்டதென்று நினைத்துக் கொண்ட தூர்கா விரைத்து சென்று கதவைத் திறந்தாள்-

வாசலில் காக்கி சட்டைக் காரண நின்றிருந்தான்-

தூர்காவைப் பார்த்ததும் தனது கையில் இருந்த ஒரு தந்தியை அவளிடம் நீட்டினான்.

“என்ன இது?”, அதை வாங்கி அப்படியும் இப்படியும் திருப்பிப் பார்த்தபடியே கேட்டாள் தூர்கா-

“இது சந்தி! ” என்று மெதுவாகச் சொன்னான் காக்கிச்

சட்டைக் காரன்-

துர்காவிற்கு எழுதவேர படிக்கவோ தெரியாது- அவள் நிமிர்ந்து காக்கிச் சட்டைக்காரனைப் பார்த்தாள்-

“இதில் என்ன எழுதி இருக்குன்னு நீயே படித்துச் சொல்லேன்” என்று சொல்லி விட்டுத் தந்தியை நீட்டினால் துர்கா-

காக்கிச் சட்டைக்காரன் தந்தியை எடுத்துப் பிரித்தான்- படித்தான்-

“ஜமுனைவக் கொலை செய்து விட்டார்கள் உடனே வா- யாதேவ-

காக்கி சட்டைக்காரன் படித்ததைக் கேட்டதும் துர்காவிற்குத் தலையைச் சுற்றுவதைப் போவிருந்தது- அவள் வாசற் கதவை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டாள்-

ஜமுனைவக் கொலை செய்து விட்டார்கள்!

இதை நினைத்ததும் அவள் தலைக்குள் ஒரு விறைப்பு ஏற்பட்டது- அவள் நிமிர்ந்து காக்கிச் சட்டைக்காரனைப் பார்த்தாள்- அவள் விழிகள் நீரைக் கொட்டுவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன-

தந்தியை அவள் கைக்குள் திணித்துவிட்டு, மெல்ல நழுவிச் சென்றுன் காக்கிச் சட்டைக்காரன்-

கதவைச் சாத்தி விட்டு வந்து, கட்டிலில் புரண்டாள் துர்கா- ஜமுனைவக் கொலை செய்து விட்டார்களா?

அவளால் நம்பவே முடியவில்லை-

யாரின் திருமணத்திற்காக, செய்யக் கூடாத காரியத்தைச் செய்து பணம் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தாளோ அவளையே கொலை செய்துவிட்டார்கள்-

பல மணித்தியாலங்கள் அழுதபடியே சாய்ந்திருந்த துர்கா திடீரென்று எழுந்து நின்றாள்- உடைகளை மாற்றி வேறு உடைகளை அணிந்து கொண்டாள்- பெட்டிக்குள் இருந்த பணத்தை எல்லாம் எடுத்து. மடியில் கட்டிக் கொண்டாள்- எதைப் பற்றியுமே யோசிக் காமல் வெளியே வந்த துர்கா அறைக் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, விறு விழு என்று வீதியில் இறங்கி நடந்தாள்.

விரைந்து நடந்து வந்தவள் பம்பாய் ரெயில் நிலையத்திற்குள் நுழைந்தாள், உத்தரப் பிரதேசத்திற்குச் செல்லும் புகை வண்டி எத்தனை மணிக்கு வருகிறது என்று விசாரித்தாள்-

இன்னும் பத்து நிமிடங்களில் வந்து விடும் என்று தகவல் கிடைத்தது-

ஷக்கெட்டை வாங்கிக் கொண்டு சிந்தித்தபடியே புகையிரத
மேடையில் அப்படியும் இப்படியும் நடந்து கொண்டிருந்தாள்- இப்
யோது அவளைப் பார்த்தால் ஒரு பைத்தியக்காரியைப் போல்
இருந்தாள்-

சரியாக பத்து நிமிடங்களின் பின் புகைவண்டி மேடையில்
வந்து நின்றது- கூட்டம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை- ஒரு பெட்டிக்
குள் ஏறி, ஜனனல் ஓரமாக இருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள் தூர்கா.

புகைவண்டி மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து விரைந்தது-

குளிர்காற்று விசிக் கொண்டிருந்ததினால் ஜனனல் கதவை மூடி
விட்டு, வசதியாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டாள் தூர்கர். அவள்
பார்வை நேராக இருந்தது- விழிகள் நீரைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன-

‘அம்மா ஜமுன, நீ எப்படி இறந்தாய், உன்னை யார் கொலை
செய்தது?’ அவள் இதழ் கள் மெல்ல முனு முனுத்துக்கொண்டன-
ஜமுன!

அவள் எப்படி இறந்தாள்-

புடலி இறந்து சுமார் இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு ஒரு
நாள்-

பட்லியைக் கொன்று விட்ட “கேப்டன் சொல்மொண்டலி
தடித்த சுருட்டொன்றை வாயில் வைத்துப் புகைத்துக் கொண்டிருந்தார். மேசையின் மேல் கால்கள் இரண்டையும் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு, அந்க மேல் நாட்டுச் சுருட்டின் சுவையை இரசித்துக் கொண்டிருந்தார் கேப்டன்-

அதே நேரம் உள்ளே வந்த போலீஸ்காரர் ஒருவர் ஒரு கடித
த்தை அவளிடம் கொடுத்து விட்டுச் சென்றார்-

சுருட்டைப் புகைத்தபடியே கடிதத்தை வாங்கிய கேப்டன்
கடிதத்தைப் படித்தார்- அதைப் படித்ததும் அவர் பரபரப்
படைத்தார்- சுருட்டை வாயில் இருந்து அகற்றிக் கொண்டு மேசை
மீதிருந்த கால்களைக் கீழே போட்டு விட்டு. மீண்டும் ஒருமுறை
கடிதத்தை வாகித்தார்.

“கேப்டன் சொல்மொண்டலி அவர்களுக்கு,

நீங்கள் பட்லியைக் கொலை செய்து விட்டதினால் உங்கள்மீது ஆத்திரங் கொண்டுள்ள அவள் தங்கை ஜமுனை உங்களை தீர்த்துக் கட்டுவதற்குத் திட்டம் தீட்டியுள்ளாள். இன்னும் இரண்டொரு தினங்களில் உங்கள் தலை சீவப் ப்டலாம். இதனால் நீங்கள் எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.

இப்படிக்கு

உங்கள் மேல் அக்கறை கொண்ட ஒரு ஜீவன்

இதுதான் அந்தக் கடிதத்தில் எழுதி இருந்தது-

கடிதத்தைப் படித்தவிட்டு, பட்களை நற நறவென்று கடித்துக் கொண்டார். சொல்மொண்டலி அவர் மீசை துடித்தது. உடனே மூன்று போவிஸ்காரர்களை அழைத்தார்.

“நீங்கள் மூன்றும் நாஜீபாபாத்கோட்டைக்கு இப்போதே பறப்படவேண்டும்- அங்கே ஜமுனை என்று ஒருந்தி இருக்கிறார்களாம் அவள் பட்லியைன் தங்கையாம்- அலைப் பற்றி விசாரியுங்கள் முடிந்தால் அவளை இல்லை அழைத்து வாருங்கள்- அப்படி இப்படி ஏதாவது பண்ணினால் சுட்டுத் தள்ளுங்கள்” என்று கட்டளை இட்டார்-

பொவிஸ்காரர்களுக்கு இது போதுமே. அவர்கள் ஆள்ளிக்குதித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து பறப்பட்டார்கள்-

அந்த மூன்று பொவிஸ்காரர்களும் நாஜீபாபாத் கோட்டையை அடையும் போது பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

பலரிடம் விசாரித்துக் கொண்டு எப்படியோ ஜமுனையின் வீட்டை அடைந்தார்கள்.

யாதேவ என்ற அந்த கிராமத்தவரின் வீடு பூட்டிக் கிடந்தது-

பொலீஸ்காரர்கள் கதவைத் தட்டினார்கள்-

கதவு திறந்து கொள்ளவில்லை.

மீண்டும் கதவு பலமாகத் தட்டப்பட்டது-

சிறிது நேரம் சென்றது-

எவரோ முனங்கிக் கொண்டு மெல்ல நடந்து வரும் ஒசை கேட்டது.

கதவு மெல்லத் திறந்து கொண்டது. கதவைப் பாதி திறந்து

வைத்துக் கொண்டு ஒரு வயோதிபர் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தார்-வாசவில் நின்றவர்களைப் பார்த்ததும் அவர் விழிகளை உயர்த்திப் பார்த்தார்- “உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” விழிகளைக் கசக்கி விட்டபடியே அவர் கேட்டார்.

“ஜமுன எங்கே?” கேட்டபடியே கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள் அந்த மூவரும்-

“ஏன்... ஏன்... அவள் என்ன தப்பு பண்ணினாள்.” பதறிய படியே அவர் கேட்டார்.

அவர்கள் பதில் சொல்வதற்குள் உள்ளே இருந்து ஒரு பெண் எழுந்து வந்தாள்- “என்ன தாத்தா அங்கே என்ன சத்தம்” என்று கேட்டபடியே அவள் அவர்களின் முன்னால் வந்து நின்றாள்.

“நீதான் ஜமுனவா?” பாதி வெளியே தெரிந்த அவள் இளமை களின் அழகை இரசித்தபடியே கேட்டார் ஒரு பொலீஸ்காரர்-

“ஆமாம் உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” விழிகளைத் தடை த்து விட்டபடியே கேட்டாள் ஜமுன.

“நாங்கள் மச்சில்பூர் பொலீஸ்காரர்கள். நீ உடனே எங்க மோடுவார வேண்டும்.” என்று கரகரத்த குரவில் சொன்னார் ஒரு பொலீஸ்காரர்-

அதைக் கேட்டதும் ஜமுனவின் விழிகளில் பீதி படர்ந்தது-

“தாத்தா!” என்று அலறியபடியே அந்தக் கிழவரைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டாள் ஜமுன-

“என்ன இது ஏன் இவளைக் கூப்பிடுகிறீர்கள். இவள் என்ன தப்பு செஞ்சான்னு சொல் வுங்களேன்” என்று கொஞ்சம் துணி வோடு கேட்டார் அந்தக் கிழவர்-

‘‘ய, கிழவா, எங்களிடம் கேள்வி கேட்காதே- ஜமுனுவை எங்களோடு அனுப்பு! ’’ என்று கர்ஜித்தார் பொலீஸ்காரர்-

“முடியாது அவளை உங்களோடு அனுப்ப முடியாது” என்று கத்தியபடியே ஜமுனுவை இறுக்கி அனைத்துக் கொண்டார் அந்தக் கிழவர்.

முன்னால் வந்த ஒரு பொலீஸ்காரர் கையில் இருந்த ரைபிளாஸ் அந்தக் கிழவரின் முதுகில் ஓங்கி அடித்தார்- அவர் முதுகெலும்பில் பலமாக அடி விழந்தது-

“ஆ!” என்று அலறியபடியே அவர் கீழே விழுந்தார். அவர் நினைவு தவறியது.

“தாத்தா” என்று கத்தியபடியே அவரைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் ஜமுன-

அதே நேரம் முன்னால் பாய்ந்த இரண்டு பொலீஸ்காரர்களும் அவளைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து ஜீப்பில் போட்டார்கள்- மற்றவர் ஒடி வந்து ஜீப்பில் ஏறி ஜீப்பை ஓட்டினார், ஜீப் பறந்து சென்றது-

கொஞ்ச தூரம் ஒடிய ஜீப் ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பும் போது அதன் வேகம் கொஞ்சம் குறைந்தது-

அந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஜமுன தன் அருகில் இருந்த இரண்டு பொலீஸ் காரர்களையும் தள்ளி விட்டுக் கீழே குதித்தாள்- குதித்து காட்டுக்குள் ஒடினாள்-

ஜீபில் இருந்த மற்ற பொலீஸ்காரர்களும் கீழே குதித்து அவள் பின்னால் ஒடினாள்.

இருளில் வேகமாக ஒடிக் கொண்டிருந்தாள் ஜமுன-

செரபிளோயும் துப்பாக்கிகளையும் கையில் ஏந்தியபடியே அவளை விரட்டிக் கெண்டு ஒடினாள்கள் இரண்டு பொலீஸ்காரர்களும்-

விரைந்து ஒடிக் கொண்டிருந்த ஜமுனை பெரிய ஒரு பாறையில் மோதி உருண்டு போய்க் கீழே விழுந்தாள்- அவள் காவில் பலமான அடி பட்டுவிட்டது- அவளால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை- அவள் வேதனையால் முணங்கினாள்-

விரட்டி வந்த பொலீஸ்காரர்கள் இருவரும், அவள் அருகில் வந்து நின்றார்கள்- அவர்களுக்கு மூச்சவாங்கிக் கொண்டிருந்தது அவர்களின் முகத்தில் ஒரு வித வெறித்தனம் தெரிந்தது.

கீழே குனிந்த ஒருவர் ஜமுனைவை எட்டி உதைத்தார்- அவள் உருண்டு போய் ஒரு மரத்தோடு மோதி நின்றாள்-

அவள் அணிந்திருந்த உடைகள் பாதி கிழிந்து அவளது கவர்ச்யான அங்கங்கள் வெளியே தெரிந்தன- அதைப் பார்த்ததும் அந்தப் பொலீஸ்காரர்களுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக வெறி பிடித்தது-

கொஞ்சம் முன்னால் வந்து கீழே குனிந்த ஒரு பொலீஸ்காரர் ஜமுனையின் மேலரடைகளைப் பிடித்து இழுத்தார். அதில் ஒரு பகுதி அவர் கையோடு வந்துவிட்டது-

தனது கைகளால் மேனியின் மேல் பகுதியை மறைத்துக் கொண்டு முந்திருப்பதற்கு முயற்சி செய்தாள் ஜமுன-

அந்தப் பொலீஸ்காரர் அதற்கு இடங் கொடுக்கவில்லை. அவர் திடீரென்று வெறிபிடித்தவரைப் போல் அவள் மேல் பாய்ந்தார்-

ஜமுன அலறினாள்-

அருகில் இருந்த மற்ற பொலீஸ்காரர் அவள் வாயைப் பொத்திக் கொண்டார்-

தன்மேல் இருந்த பொலீஸ்காரரை இரு கரங்களானும் பல மாகத் தாக்கினால் ஜமுனை ஆறுலும் அவர் விடவில்லை.

அவன்க்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது- அவள் கால்களை அப்படியும் இப்படியும் போட்டு அழத்தாள், துடித்தாள்-

ஆனாலும் அவர் விடவில்லை-

சிறிது நேரத்தில் அவர் மெல்ல எழுந்து நின்றார்-

வேதனையுடன் எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள் ஜமுன.

அவள் எழுந்திருப்பத்துக் கூட முயற்சி செய்தாள். முடிய வில்லை.

அவள் பாவடை எல்லாம் ஒரே இரத்தமாக இருந்தது-

“சத்துரு நீ எப்படி?” என்று மற்றவரிடம் கேட்டார் அந்த பொலீஸ்காரர்.

“வேண்டாம்-நீ கொடுத்த தண்டனையே அவனுக்குப் போதும்”² என்றார் சத்துரு என்ற அந்தப் பொலீஸ்காரர்.

அந்தப் பொலீஸ்காரரின் ரைபிள் ஜமுனவின் அருகில் கிடந்தது- படாரென்று அதை எடுத்த ஜமுன. அதன் விசையைத் தட்டிவிட்டாள்-

படபடவென்று வெடித்த குண்டுகள் சத்துரு என்ற அத்தப் பொலீஸ்காரரின் உடலைச் சல்லடையாக்கியது.

படாரென்று கிழே குளிந்த மற்றப் பொலீஸ்காரரி ரைபிளை எடுத்து ஜமுனாவைக் குறிபார்த்து, விசையைத் தட்டிவிட்டார்-

குண்டு மழை பொழிந்தது-

ஜமுன துடிதுடித்து இறந்தாள்-

அதே நேரம் ஜீப்பில் இருந்த மற்ற பொலீஸ்காரரும் அங்கு வந்து சேர்தார்-

இருவரின் பிணங்களையும் தாக்கிக் கொண்டு ஜீப்பை நோக்கி இருவரும் நடந்தார்கள்-

2

ஜி ர்கா நா ஜி பா பா த் கோட்டையை அடையும் போது, பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டிருந்தது.

யாதேவின் வீடு இலோசாகத் திறந்திருந்தது கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றுள்ள துர்கா.

சிறிய குப்பி விளக்கொண்று மங்கிய ஒளியைத் தந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு பழைய கயிற்றுக் கட்டிலில் யாதேவ என்ற அந்தக் கிழவூர் படுத்திருந்தார். கதவு திறக்கப்படும் ஓசை கேட்டதும் ‘யார்து’ என்று கேட்டபடியே மெல்ல எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டார் கிழவர்.

உள்ளே நுழைந்த துர்காவைக் கண்டதும். தட்டுத்தடுமாறி எழுந்துகொண்ட அவர் துர்காவைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டார். “துர்கா வந்துட்டியா அம்மா” என்று சொல்லி விட்டு அவர் அழுதார்.

“தாத்தா என்ன நடந்தது, ஐமுனுவை யார் கொலை செய்தது? என்று படபடப்படுவன் கேட்டாள் துர்கா.

அந்தக் கிழவர் எதுவும் பேசாமல் துர்காவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் அவர் விழிகளில் இருந்து வடிந்தோடிய நீரைத் துடைத்தபடியே கேட்டாள் துர்கா. அவள் விழிகளும் கலங்கிப்போய்விட்டன.

கிழவர் யெல்ல பேசத் தொடங்கினார்.

“மச்சில்பூரிவிருந்து மூன்று பொலிஸ்காரர்கள் வந்து ஐமுனைவைத் தங்களோடு வரும்படி கேட்டார்கள். ஏன் அவளை அழைக்கிறீர்கள் என்று கேட்டேன். நீ பேசாதே என்று சொல்லி ரைபிளால் எனது முதுகில் அடித்தார்கள்” என்று சொல்லியபடியே மேல்சட்டையைத் தூக்கி, தூர்காவுக்கு முதுகைக் காட்டினார். கிழவர்.

தூர்கா குனிந்து பார்த்தாள். அவர் முதுகெலும்புப் பகுதி நன்றாக வீங்கிப் போயிருந்தது. ஏதோ ஓர் எண்ணேய் அதில் தடவப்பட்டிருந்தது.

நிமிர்ந்து நின்ற தூர்கா வேதனையோடு அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

கிழவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார் “ஐ முனைவை இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள் முதுகில் பட்ட அடியினால் எனக்கு மயக்கம் வந்துவிட்டது. அதனால் அவர்களைத் தொடர்ந்து செல்ல என்னால் முடியவில்லை. மறுநாள்தான் என்ன நடந்தது என்று கேள்விப்பட்டேன். ஜீப்பில் இருந்த ஐமுனை அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்கு முயற்சி செய்திருக்கிறோன். ஆனால்...” என்று சொல்லி விட்டு, தூர்காவின் முகத்தை வேதனையோடு பார்த்தார்.

“சொல்லுங்கள் தாத்தா, அதன் பிறகு என்ன நடந்தது?” வேதனையும் பரபரப்பும் கலந்த குரவில் கேட்டாள் தூர்கா.

“அதை எப்படி அம்மா சொல்லுவேன். ஐ முனைவை கெடுத் துவிட்டு அவளை கூட்டுத் தள்ளிவிட்டார்கள்” என்று சொல்லி விட்டு, முகத்தை முடிக்கொண்டு அழுதார் கிழவர்.

அதைக் கேட்டதும் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக்கொண்டாள் தூர்கா. அவள் முகத்தில் ஓர் இறுக்கம் ஏற்பட்டது.

“தாத்தா, பொலிஸ்காரர்கள் ஐமுனைவை ஏன் அழைத்துச் செல்ல வந்தார்கள் என்று விசாரித்தீர்களா?”, அமைதியாகக் கேட்டாள்.

‘கேப்டன் சொலமண்டலியின் உத்தரவாம் அது’

அந்தப் பெயரைக் கேட்டதும் தூர்கா நிமிர்ந்து நின்றார்.

“கேப்டன் சொலமண்டலி-பட்லி ஆக்காவைக் கொலை செய்த வன்” என்று சொன்னவள் மீண்டும் பற்களை நறநறவென்று கடித்தாள். அவள் விழிசளில் ஓரு வெறி ஏற்பட்டது.

“அவன் என் ஐ முனைவை அழைத்துவரச் சொன்னான் என்று விசாரித்தீர்களா தாத்தா?”

“ஐ முனை சொலமண்டலியைப் பழிவாங்குவதற்குத் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறோன் என்று யாரோ சொலமண்டலிக்கு

மொட்டைக் கடிதம் பேரட்டிருக்கிறார்களாம்.”

“தாத்தா, நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?” வியப்புடன் அவர் தோள்களைக் குலுக்கியபடியே கேட்டாள் தூர்கா.

“அப்படித்தான் எனக்கு தகவல் கிடைத்தது..”

“அப்படியானால் அவனைத் தீர்த்துக் கட்டுவதற்கு ஐமுனி உண்மையிலேயே திட்டம் தீட்டினாளா?” சிந்தித்தபடியே கேட்டாள் தூர்கா.

“அதுதான் அம்மா எனக்கும் தெரியவில்லை”

“அக்கம் பக்கத்தில் அவனுக்கு எதிரானவர்கள் யாராவது இருந்தார்களா?”

“இல்லையே... ஒரு ஈ எறும்புக்குக்கூட அவள் தீங்கு செய்த தில்லை.”

“ஐமுனைவின் பிரேதத்தை எங்கே அடக்கம் செய்தீர்கள்?”

“அடக்கம் செய்ததிருக்கட்டும். பிரேதத்தைக்கூட நான் பார்க்கவில்லையே அம்மா” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் இருக்காங்களாலும் முகத்தை முடிக்கொண்டார்.

“அப்போ ஐமுனைவின் பிரேதத்தையும் அவர்கள் கொண்டு போய்விட்டார்களா?”

“அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்” என்று சொன்ன கிழவர் தூர்காவின் அருளில் வந்தார். அவள் தோள்களைப் பற்றிக்கொண்டார். “தூர்கா... உன் தங்கையைக் கொன்றவர்களை நீ பழி வாங்க வேண்டும்.” இப்படிச் சொல்லியபோது அவர் விழிகள் இரண்டும் இரத்தச் சிவப்பேறியிருந்தன.

“அதைப்பற்றித்தான் தாத்தா நானும் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால்... நமக்கு யார் உதவி செய்யப்போகிறார்கள், என்று அன்புடன் அவர் முகத்தைத் தடவியபடியே சொன்னாள் தூர்கா.

“இல்லை அம்மா, நமக்கு உதவி செய்ய ஒருவன் இருக்கிறுன்” அவர் இப்படிச் சொல்லும்போது அவர் முகத்தில் ஒருவித பிரகாசம் தெரிந்தது.

“ஒருவர் இருக்கிறாரா” என்று மகிழ்ச்சியோடு கேட்ட தூர்கா, “யார் தாத்தா அவர்” என்று அவர் முகத்தை வருடிய படியே கேட்டாள்.

“எனது தம்பி ஒருவன் இருக்கிறுன். அவன்தான் உனக்கு உதவி செய்யக்கூடியவன்.”

“உங்கள் தம்பியா...?” என்று வியப்போடு கேட்டாள் தூர்கா.

துர்கா இப்படிக் கேட்டதும் கிழவர் மெல்லச் சிரித்தார்.
“என்னம்மா... அந்தக் கிழவன் எப்படி உனக்கு உதவி செய்யப் போகிறுன் என்று யோசிக்கிறுயா...”

“அதுக்கில்ல தாத்தா... என்று மெல்ல இழுத்தாள் துர்கா.

“கவலைப்படாதே அம்மா, நீ நானைக்கே அவனிடம் போக வேண்டும். மச்சில் பூரில் உள்ள காட்டுக்குள் ஒரு குளகயில் அவன் தங்கி இருக்கிறான். பரிமால்பாடு அவன் பெயர். நான் அவனுக்கு ஒரு கடிதம் தருகிறேன். அதைக் கொண்டுபோய் அவனிடம் கொடு. அவன் உனக்கு உதவி செய்வான்.”

துர்கா அறையை ஒருமுறை சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு மெல்ல வெளியே வந்தாள்.

அதே நேரம்.

அவர்கள் இருவரும் இது வரையில் பேசியதை ஒற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் உருவும் அங்கிருந்து மெல்ல நழுவி இருளோடு இருளாக மறைந்து சென்றது.

வெளியே வந்த துர்கா வாசலில் இருந்த ஒரு பெரிய பாறை யின்மீது அமர்ந்துகொண்டாள். வானத்தை அண்ணேந்து பார்த்த படியே அவள் சிற்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஐமுறைவைக் கொலை செய்தவர்களை எப்படிப் பழி வாங்குவது என்பதைப்பற்றியே இப்போது அவள் சிந்தனை ஒடியது.

அப்படியே அமர்ந்திருந்த அவளைத் தூக்கம் தழுவிக் கொண்டு வந்தது. எழுந்து சென்று அறைக்குள் கிடந்த பழைய பாய்த் துண்டை எடுத்து அதில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

கிழவர் அவள் அருகில் வந்தார்.“ அம்மா துர்கா, இந்தா இந்தக் கடிதத்தை வைத்துக்கொள். இதில் எல்லாம் விபரமாக எழுதி இருக்கிறேன். நீ எப்படிப் போக வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் எழுதி இருக்கிறேன். நீ காலையிலேயே புறப்பட வேண்டியிருக்கும்’ என்று சொல்லியபடியே அந்தக் கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தார். கடிதத்தை வாங்கி அதைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டாள் துர்கா. சிறிது நேரத்தில் அவள் அப்படியே தூங்கிவிட்டாள்.

பின்னிரவு நேரம்.

யாதேவின் வீட்டுக் கதவை எவ்ரோ படப்படவென்று தட்டிரைகள்.

அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த கிழவர் அந்த ஒசை கேட்டதும் படாரென்று எழுந்து அமர்ந்துகொண்டார் துர்காவைப் பார்த்தார்.

அசதி மிகுதியினால் அவள் அசந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

மீண்டும் கதவில் தட்டு விழுந்தது.

ஜந்தாறு பேர் வாசவில் நின்று பேசிக்கொள்ளும் குரல்கள் கேட்டன.

ஏதோ ஆபத்து வந்துவிட்ட தென்டைத் அவர் புரிந்து கொண்டார்.

விரைந்து எழுந்து நின்ற கிழவர் தூர்காவின் அருகில் ஓடினர். படபடவென்று அவனைத் தட்டி எழுப்பினர்.

தூக்கத்தில் ஏதோ பயங்கரக் கனவு கண்டு பயந்து விழித்துக் கொண்டவளைப் போல் விழித்தெழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள் தூர்கா.

அவளைப் பிடித்துப் பரபரவென்று இழுத்துக் கொண்டு பின் பக்கக் கதவின் அருகில் அழைத்துச் சென்றார். “தூர்கா பொலீஸ் காரர்கள்தான் வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன் நீ இங்கே இருந்தால் உனக்கு ஆபத்து. பின்னாலிருக்கும் காட்டுக்குள் போய் மறைத்துக்கொள். அவர்கள் போன்றும் நான் வந்து உன்னைக்கூப் பிடுகிறேன்” என்று தூர்காவின் காதில் குசுகுசுத்து விட்டு, கதவைத் திறந்து அவளை வெளியே தள்ளிவிட்டு, மீண்டும் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு கட்டிலில் வந்து சாய்ந்துகொண்டார்.

அதே நேரம் சுதவு உடைந்து உங்யக்கம் விழுந்தது. நாலு பொலீஸ்காரர்கள் தடத்தடவென்று உள்ளே ஓடி வந்தார்கள்.

அப்போதுதான் விழித்துக் கொண்டவரைப் போல் பாவளை செய்த கிழவர் கண்களைத் துடைத்தபடியே எழுந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

அந்த நான்கு பொலீஸ்காரர்களில் இரண்டு பேர் அன்று ஐமு ஞாவை அழைத்துப் போக வந்தவர்கள் என்பதைக் கிழவர் அடையாளம் கண்டுகொண்டார்.

துப்பாக்கிகளைக் கையில் ஏந்தியபடியே உள்ளே வந்த பொலீஸ் காரர்கள் அறைக்குள் அப்படியும் இப்படியும் ஓடிச் சென்று யாரையோ தேடினார்கள்.

ஒருவர் கிழவரின் அருகில் வந்தார். “ஏய் கிழவா எங்கே அந்த தூர்கா” என்று துப்பாக்கியை அவருக்கு எதிராக நீட்டியபடியே கேட்டார்.

“தூர்காவா..?” என்று கேட்டுவிட்டு, ஆச்சரியத்தோடு எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்தார் கிழவர்.

தூர்கா இங்கே வந்ததை அதற்குள் யாரோ பொலீஸாருக்குச் சொல்லிவிட்டார்கள் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார்.

யாரோ ஒரு மர்ம மனிதன் அவரிகளுக்கு எதிராக வேலை செய்கிறுன் என்று அவர் உள்ளுணர்வு கூறியது.

அவர் பேசாமல் இருப்பதைப் பார்த்ததும் அந்தப் பொலீஸ் காரருக்கு ஆத்திரம் வந்து விட்டது.

“எய் கிழவா, தூர்கா எங்கே என்று சொல்லப் போகிறுயா? சாகப் போகிறுயா?” என்று கேட்டபடியே துப்பாக்கியால் அவர் மார்பில் ஓர் இடிஇடித் தார் அந்தப் பொலீஸ்காரர்.

பலமான இடி.

“க்.. என்று சொல்லியபடியே மார்பைப் பிடித்துக் கொண்டார் கிழவர். அவருக்கு முச்சு விடுவதற்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் பின்பக்கக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஒடினருக்கள்.

அதைப் பார்த்ததும் கிழவரின் மேனி இலேசாக நடுங்கத் துவங்கியது. தூர்கா அவர்களின் கண்ணில் படக்கூடாடுதன்று அவர்களுளிடம் வேண்டிக் கொண்டார்.

தான் இனி உயிர் தப்பப் போவதில்லை என்று அவர் உள்ளுணர்வு ஊளையிட்டுச் சொன்னது.

“எங்கே மறைத்து வைத்தாய் தூரிகர்வை?!” என்று கேட்டபடியே பெரிய சப்பாக்குப் போட்ட காலால் கிழவரை எட்டி உடைத்தார் ஒரு பொலீஸ்காரர்.

அந்த அடி அவர் நாடியைத் தாக்கியது.

“அக்!” என்று அலறிய கிழவர் நாடியைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

நாடி வெடித்து அவர் கைகள் வழிபாக இரத்தம் ஒடியது.

“எங்கே இருக்கிறான் உன் தம்பி பரிமால்பாடு?!” என்று கேட்டபடியே துப்பாக்கியின் பின்பக்கத்தால் கிழவரின் பிடரியில் அடித்தார் மற்றப் பொலீஸ்காரர்.

தலையின் பின்பக்கம் வெடித்து இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது.

அப்படியே பின்பக்கம் சாய்ந்து கீழே விழுந்தார் கிழவர்.

நாடியாலும் பிடரியாலும் வடிந்தோடியது இரத்தம்.

அறையைச் சுற்றி வந்த மற்றப் பொலீஸ்காரரும் கிழவரின் அருடில் வந்து நின்றார்.

அதே நேரம்,

வெளியே சென்றிருந்த பொலீஸ்காரர்கள் இருவரும் விரைந்து அறைக்குள் ஒடி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு முச்சு வாங்கிக்

கொண்டிருந்தது. அவர்களின் முகத்தில் ஒருவித வெறித்தனம் சூடிகொண்டிருந்தது.

“அவளோக் காணவில்லை. இந்த ராஸ்கல் அவளை எங்கோ மறைத்து வைத்துவிட்டான்” என்று. சொல்லியபடியே பற்களை நறநற வென்று கடித்துக் கொண்டு கிழவரின் அருகில் வந்தார்கள்

அந்த நான்கு பேரும் இப்போது கிழவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றார்கள்.

நான்கு எமதுதர்கள் தன்னைச் சுற்றி நிற்பதைப் போல, கிழவருக்குத் தோன்றியது. அவர் மேனி இரத்த நிறமாக மாறி விட்டது.

அவருக்கு மயக்கம் வருவதைப் போலிருந்தது. அவரால் பேச முடியவில்லை ‘என்னை அடிக்காதிர்கள்’ என்பதைப் போல் அவர்களைகளால் அப்படியும் இப்படியும் சாடைகாட்டினார்.

முன்னால் வந்த மற்றுமொரு பொலீஸ்காரர் துப்பாக்கியின் குழாயைக் கிழவரின் வாய்க்குள் திணித்து, அதைப் பலமாக அழுத்தினார். ‘ம்... சீக்கிரம் சொல்லு, தூக்காவை எங்கே அனுப்பி வைத்தூய்?’ கேட்டபடியே அவர் மார்பின் மேல் காலைத் தூக்கி வைத்தார்.

வேதனை தாங்க முடியாமல் கைகளால் அந்தத் துப்பாக்கியின் குழாயைப் பிடித்து மேலே தூக்குவதற்கு முயற்சி செய்தார் கிழவர்.

அதைப் பார்த்துவிட்டு வாய் விட்டுச் சிரித்தபடியே முன்னால் வந்த மற்றப் பொலீஸ்காரர் தனது துப்பாக்கியின் பின்பக்கத்தால் கிழவரின் வாய்க்குள் இருந்த துப்பாக்கியின் பின்பக்கத்தில் ஒங்கி ஓர் அடிவிட்டார்.

கிழவரின் வாய்க்குளிருந்த துப்பாக்கியின் குழாய் அவர் தொண்டைக்குள் பயங்கரமான வேகத்துடன் குத்தியது.

வளி தாங்க முடியாமல் கிழவர் துடித்தார்.

அவர் வாய்க்குள் இருந்து குபுகுபுவென்று இரத்தும் கொட்டியது.

தடுமாறியபடியே எழுந்திருப்பதற்கு முயற்சி செய்தார்

பின்னால் இருந்த மற்றப் பொலீஸ்காரர் துப்பாக்கியின் பின் பக்கத்தால் அவர் தலையில் ஒங்கி அடித்தார்.

அந்த அடியின் தாக்கத்தால் அவர் தலை எழுஷபு வெடித்தது. இரத்தும் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது.

கிழவரின் கை கால்கள் எல்லாம் கிளாஞ்ச நேரம் துடித்தன.

பிறகு எல்லாம் அடங்கியது.

வெறிகொண்ட பொலீஸ்காரர்கள் அறைக்குள் இருந்த பொருள்களை எல்லாம் கீழே போட்டு உடைத்தார்கள்.

ஏ எல்லாம் முடிந் ததும் எல்லோரும் கும்மாளமடித்துப்படியே அறையைவிட்டு வெளியேறினார்கள்.

இது எல்லாவற்றையும் ஒரு சிறிய சந்தின் வழியாகப் பாரித்துக் கொண்டிருந்த தூர்கா அவர்கள் வெளியே வரப் போகிறார்கள் என்பதை புரிந்து கொண்டதும், அங்கிருந்து நடவிக் காட்டுப் பாதை வழியாக ஓடினால், பின்னால் அவர்கள் வருகிறார்களா என்று பாரித்துப் பார்த்து ஓடினால். அழுதமுது அவள் கண்கள் எல்லாம் சிவந்திருந்தன.

பலரிடமும் கேட்டுக் கேட்டு எப்படியோ மச்சில்பூர் வந்தடைந்தாள் தூர்கா. கிழவர் எழுதிக் கொடுத்தபடியே காட்டுப்பாதை வழியாக பரிமால்பாடுவின் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றாள்.

அந்தக் காட்டுஸ் பாதை வழியாக வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தாள் தூர்கா.

கொஞ்சம் கொஞ்சம்மாக இருள் படர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பின்னால் இருந்து ஏதோ குதிரைகள் வரும் ஒசை கேட்டது.

அப்படியே நின்ற தூர்கா மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

விரைவாக ஓடி வந்த குதிரைகள் இரண்டும் அவள் அருகில் வந்ததும் நின்றன.

தூர்கா அச்சத்துடன் நிமிர்ந்து குதிரையில் இருந்தவர்களைப் பார்த்தாள்.

குதிரைகள் இரண்டும் அவளைச் சுற்றி வலம்வந்தன.

அந்த இருவரையும் பார்த்தால் கொள்ளைக்காரர்களைப் போலிருந்தார்கள்.

இருவன் நல்ல உயரம். சுறுப்பு நிறம், முகத்தில் பாதிக்குமேல் தாடி வளர்த்திருந்தான். அவள் கண்களில் ஒன்றுதான் தெரிந்தது. மற்றக் கண்ணை ஒரு சுறுப்பு வட்டத்தினால் மறைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

சம்பள் பள்ளத்தாக்கின் பயங்கர ரயில் கொள்ளைக்காரன் ஒற்றைக் கண்ணன்தான் அவன்.

அவன் பெயர் நிர்சிங். அவனுடன் இருந்தவன் அவனுடைய நண்பன் டிடிராம்.

“என்ன டிடிராம், குட்டி அழகாக இருக்கிறோ? என்று

சொல்லியபடியே குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கினான் நிர்சிங்.

அச்சத்துடன் அவளை பார்த்தாள் தூர்கா.

டிடிசாம் குதிரையிலிருந்து இறங்காமல் தூர்காவையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். என்ன நடக்கப் போகிறது என்பது தான் அவனுக்குத் தெரியுமே. அழகிய பெண்களைக் கண்டால் சுவைக்காமல் விடமாட்டான் நிர்சிங்.

மெல்ல நடந்து வந்த நிர்சிங் தூர்காவின் அருகில் வந்து நின்றான். அவள் அழகை இரசித்துப் பார்த்தான். கையை முன்னால் நீட்டி தாழ்ந்திருந்த அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

“பரவாயில்லை, அழகாகதான் இருக்கிறோய்... உன் பெயரென்ன?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான்.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அச்சத்துடன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கையை முன்னால் நீட்டிய நிர்சிங் தூர்காவின் மேல் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

சட்டையின் ஒரு பகுதி கிழிந்து அவன் கையோடு வந்தது.

சட்டையின் ஒரு பகுதி கிழிந்ததும் சட்டைக்குள் யிறைத்துவைக்கப்பட்டிருந்த சடிதம் கீழே விழுந்தது.

கீழே விழுந்த அந்தக் கடிதத்தையும் மேலே தெரிந்த அவள் மேளியின் வெறுமையான ஒரு பகுதியையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நிர்சிங்.

நீ மே விழுந்த கடிதத்தையும் தூர்காவின் கவர்ச்சிப் பகுதி யையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நிர்சிங் மெல்ல கீழே குனிந்து அந்தக் கடிதத்தை எடுத்தான். தூர்காவின் முகத்தைப் பார்த்த படியே கடிதத்தைப் பிரித்துப் பாரித்தான்.

அதைப் படித்ததும் அவன் புருவங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே உயர்ந்தன.

கடிதத்தை படித்து விட்டு, தூர்காவையீ பார்த்தான் நிர்சிங் அந்தப் பார்வையில் முன்பிருந்த வெறித்தனம் இருக்கவில்லை. அதில் ஒரு வித கணிவு கலந்திருந்தது.

குதிரையில் அமர்ந்திருந்த டிடிராம் ஒன்றும் புரியாமல் அவர்கள் இருவரையும் வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“யாதேவை உனக்கு நீண்ட நாட்களாகத் தெரியுமா?” என்று கடிதத்தை தூர்காவிடம் நீட்டியபடியே கேட்டான் நிர்சிங்.

“ஆமாம்” என்பதைப் போல் தலையை ஆட்டியபடியே கடித்தை வாங்கிக் கொண்டாள் தூர்கா.

மெல்லத் திரும்பி நடந்து சென்ற நிர்சிங் குதிரையின்மேல் விரித்திருந்த ஒரு துணியை எடுத்து வந்து தூர்காவிடம் கோடுத்தான்.

வியப்புடன் அவனைப் பார்த்த படியே அதை வாங்கிய தூர்கா வெறுமையாக இருந்த மேனியை மறைத்துக் கொண்டாள்.

“இப்போது நீ பரிசால்பாபுவைச் சந்திக்க வேண்டும், அப் படித்தானே?”

“ஆமாம்” என்றால் தூர்கா அவனைப் பற்றி அவளாள் எதுவுமே புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

“சரி என்னுடன் வர்” என்று சொல்லிவிட்டு, முன்னால் நடந்தான் நிர்சிங், குதிரையில் அருகிள வந்து நின்றான்.

அவன் பின்னால் நடந்துவந்த தூர்காவும் குதிரையின் அருகில் வந்து நின்றான்.

துங்காவைத் தூக்கிக் குதிரையின் மேல் வைத்தான் நிர்சிங். பிறகு அவனும் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

அவர்களையே வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆடி ராமைஞ் பார்த்து, “டிடராம் வா போகலாம்” என்று சொல்லி விட்டுக் குதிரையைத் தட்டி விட்டான் நிர்சிங்.

குதிரைகள் ஓடின.

தூர்காவை இறுக்கி அணைத்தபடியே குதிரையை விரைவாக ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான் நிர்சிங்.

அந்த நேரத்தில் அந்க அணைப்பு தூர்காவிற்கு சுகமரைக்கத்தான் இருந்தது. அதனால் அவள் அழைதியாக இருந்தாள்.

எங்கும் இருள் பரவி விட்டது.

குதிரையை வேகமாக ஓட்டி வந்த நிர்சிங் அதன் வேகத்தைக் கட்டுப்படுகிக் குதிரையை நிறுத்தினான்.

குதிரை நின்றது.

குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கிய நிர்சிங் தனது பைக்குள் இருந்த ஒரு தீப் பெட்டியை எடுத்து, அதில் இருந்த ஒரு தீக்குச் சியை எடுக்குப் பற்ற வைத்து அணைத்தான். இதேபோல் மூன்று தீக்குச்சிகளைப் பற்றவைத்துப் பற்றவைத்து அணைத்தான்.

அதே இரும் சந்றுத் கொலையில் இருந்து அதேபோல் தீக்குச் சிகள் பற்றிப் பற்றி அணைந்தன.

“என்ன இது ஏன் இப்படிக் தீக்குச்சிகளைப் பற்ற வைத்து அணைக்கிறீர்கள்?” என்று நிர்சிங்கை வியப்போடு பார்த்தபடியே கேட்டாள் தூர்கா.

“இது எங்கள் கேரட்டைப் பகுதி. நம்மவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்வதற்காக நம்மிடையே உள்ள ஒரு சமிக்ஞை முறை இது. வெளியே இருந்து பொலீஸ் காரர்களோ வேறு எவ்வரோ இந்தப் பகுதிக்கு வந்துவிட்டால் பிறகு அவர்கள் உயிரோடு திரும்பிப் போக மாட்டார்கள். இந்தப்பகுதியில் உள்ள மரங்களின் மீதெல்லாம் நமது ஆட்கள் தங்கியிருந்து இரவு பகல் காவல் புரி கிளர்கள். சரி வா, நாம் போகலாம்.” என்று சொல்லியபடியே குதிரையின் கடிவாள்த்தைப் சிடித்தபடியே முன்னால் நடந்தான் நிர்சிங்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் குகையைப் போலிருந்த ஓர் இடத்

தின் முன்னால் வந்ததும் நின்றூன் நிர்சிங்.

குதிரையில் இருந்து தூர்காவைக் கீழே இறக்கிவிட்டான். அவள் கீழே இறங்கியதும் குதிரையைத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

குதிரை துள்ளிக்கொண்டு ஓடியது.

“வா தூர்கா . நாம் உள்ளே போகலாம்” என்று சொல்லிய படியே அந்தக் குகைக்குள் நுழைந்தான் நிர்சிங்.

வியப்புடன் சுற்றிலும் பார்த்தபடியே அவன் பின்னால் நடந்தாள் தூர்கா.

வாசல் சிறிதாக இருந்தாலும் குகையின் உள் பக்கம் மிகப் பெரிதாக இருந்தது. உள்ளே இரண்டெட்சரு விளக்குகள் எரிந்துக் கொண்டிருந்தினால் நல்ல வெளிச்சமாக இருந்தது.

உள்ளே கிடந்த ஒரு சாக்குக் கட்டிலில் ஒரு கிழவரி படுத்திருந்தார். அவருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த ஓர் இள வயது மங்கை எதையோ எதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சுற்றுத் தொலைவில் அமர்ந்திருந்த இன்னுமொருவன் ஏதோ ஒரு மிருகத்தை வெட்டி நெருப்பில் சூடு காட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

தூர்காவுடன் உள்ளே நுழைந்த நிர்சிங்கைப் பார்த்ததும், அந்தப் பெண் வியப்போடு அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தாள். தொலைவில் அமர்ந்திருந்த அந்த மனிதனும் விழிகளை உருட்டி தூர்காவைப் பார்த்தான்.

மெல்ல நடந்து வந்த நிர்சிங் அந்தச் சாக்குக் கட்டிலை அருகில் வந்ததும் நின்றூன்.

காலடி ஒசை கேட்டதும் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த அந்தக் கிழவரி எழுந்து அமர்ந்த கொண்டார். நிர்சிங்கிற்கு அருகில் நின்ற தூர்காவை வியப்போடு பார்த்தார். பிறகு திரும்பி நிர்சிங்கைப் பார்த்தார். “என்ன நிர்சிங், யார் இந்தப் பொன்னு” என்று விழிகளை உருட்டியபடியே கேட்டார் அந்தக் கிழவர்.

தூர்கா அந்தக் கிழவரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவருக்குச் சுமாராக ஐம்பது வயதிருக்கும் போல் அவளுக்கு தோன்றியது. ஆனாலும் நல்ல கட்டுமெஸ்தான உடல் கட்டு அவருக்கு இருந்தது.

கிழவர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் தூர்கா வின் பக்கம் திரும்பிய நிர்சிங். “தூர்கா நீ தேடி வந்த பரிமால்பாப இவர்தான். அந்த கடிதத்தை இவரிடம் கொடு” என்று சொன்னான்.

அவன் இப்படிச் சொன்னதும் தூர்காவிற்குப் பெரும் வியப்பாக இருந்தது. அவள் கிழவரையும் நிர்சிங்கையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். நிர்சிங் மேல்லப் புன்னகை புரிந்தான்.

கிழவருக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெண்ணுக்கு எது

வும் புரியவில்லை. அவள் திருதிருவென்று விழித்தபடியே எல்லோ ரையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

நிர்சிங் சொன்னதைக் கேட்டதும் அந்தக் கிழவர் புருவங்களை வளைத்து, துர்காவைப் பார்த்தார்.

“என்னம்மா... இவன் என்ன சொல்கிறான். நீ ஏன் என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாய்?” என்று மெதுவாகக் கேட்டார்.

துர்கா எதுவும் பேசாமல் நிர்சிங்கை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, அந்தக் கடிதக்கை எடுத்துக் கிழவரிடம் கொடுத்தாள். வியப்புடன் அதை வாங்கிய கிழவர் பரபரப்புடன் அதைப் பிரித்துப் படித்தார். அதைப் படிக்கப் படிக்க அவர் புருவங்கள் உயர்ந்து வளைந்தன. கடிதக்கைப் படித்து மூடித்து விட்டு, “பரிதாபமான கதைதான்” என்று சொல்லியபடியே கடிதத்தை மடித்து வைத்தார்.

“இதைவிட பரிதாபமான கதை இன்னும் இருக்கிறது”. என்று தாழ்ந்த குரவில் சொன்னான் தூர்கா.

“என்னம்மா அதையும் சொல்லு என்றார்? கிழவர்.

“யாதேவ் தாத்தாவையும் அந்த சொல்மொன்டளி அனுப்பிய பொலீஸ்காரர்கள் சித்திரவதை செய்து கொன்றுவிட்டார்கள்” கரகரத்து குரவில் சொன்னான் தூர்கா.

“என்ன!” என்று அதிர்ச்சியுடன் மூவரும் கேட்டார்கள்.

“ஆமாம்” என்று ஆரம்பித்த தூர்கா நடந்த சம்பவங்களை எல்லாம் விபரமாகக் கூறினான்.

அதைக் கேட்டதும் பரிமால்பாடு என்ற அந்தக் கிழவுக்கு இரத்தம் கொடுத்தது. அவர் நிர்சிங்கைப் பார்த்துக் கட்டளை இட்டார். நிர்சிங் நீ உடனே புறப்படுச் சென்று அந்த சொலமன்டளியையும் அவனுடைய பொலீஸ் படையையும் தீர்த்துக் கட்டி விட்டு வா.”

அவர் இப்படிச் சொன்னதும் தூர்கா பரபரப்படைந்தாள். “அவசரப் படாதீர்கள் தாத்தா. இந்தக் காரியத்தை நீங்கள் என்னிடம் தான் ஒப்படைக்க வேண்டும். யாதேவ் தாத்தாவைச் சித்திரவதை செய்த ஓவ்வொரு பொலீஸ்காரனையும் நான் அடையாளம் கண்டு வைத்துள்ளேன். பட்லி அக்காவையும் ஐமுளைவையும் கொலைசெய்தவன் அந்தகேப்பன்சொலமன்டளிதான். அதனால் அவர்களை நான்தான் பழிவாங்குவேன். யாதேவ் தாத்தா எனக்கிட்ட கட்டளையும் அதுதான். அதற்கு நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்தால் மோதும்” என்று ஆவேசத்துடன் சொன்னான் தூர்கா.

அவள் சொன்னதை கேட்ட பிறகு எவரும் எதுவும் பேசவில்லை. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். சிறிது நேர அமைதிக்குப் பிறகு நிர்சிங்தான் மீண்டும் பேசினான். “தூர்கா சொல்வதிலும் உண்மை இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் நாம் அவருக்கு உதவி செய்வதுதான் சரி” என்று சொல்லிவிட்டு, எல்லோ

ரையும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான். அவன் சொல்வது சரி யென்றுதான் கிழவருக்கும் தோன்றியது.

“சரி, அப்படியானால் இன்றிலிருந்து அதற்கு வேண்டிய ஏற் பாடுகளைச் செய்யுங்கள்” என்று நிர்சிங்கைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

இறைச்சியை வேகவைத்தபடியே இவ்வளவு நேரமும் அமர்ந்திருந்த அந்தத் தடித்த மனிதன் மெல்ல எழுந்து வந்தான்.

அவன் அருகில் வந்து நின்றதும் அவனை தூர்க்காவிற்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தார் கிழவர். “தூர்க்கா இவன்தான் மாதோசிங் நமது கூட்டத்தில் நிர்சிங்கிற்கு அடுத்தபடியாக இருப்பவன் இவன்தான்” என்று சொன்ன கிழவர், மாதோசிங்கின் பக்கம் திரும்பி, “மாதோ, இவள் பெயர் தூர்க்கா. என் தூரத்து உறவுக்காரன் பென் இன்று முதல் இவள் நமது கூட்டத்தில் ஒருத்தி” என்று தூர்க்காவை அவனுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தார்.

இடது கையால் தனது பெரிய மீசையைத் தடவியபடியே விழிகளை உருட்டி தூர்க்காவை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான்.

அந்தப் பார்க்க தூர்க்காவிற்குப் பிடிக்கவில்லை. அதேபோல் அவனையும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அவனுல்தான் அவனுக்குப் பெரிய ஆபத்து ஏற்படப்போதிறது என்பதை அவள் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை. அப்படி அவள் அறிந்திருந்தாள் அப்போதே அந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப் போயிருப்பாள்.

தனது அருகில் இருந்த அந்த அழகிய பெண்ணைக் காட்டி “தூர்க்கா, இவள் என் மகள். இவள் பெயர் ஜெதிமா. உன்னை இங்கே அழைத்து வந்தானே நிர்சிங் அவன்தான் என் மகன்”

அவர் இப்படிச் சொன்னதும் தூர்க்காவிற்கு வியப்பு ஏற்பட்டது. அவள் மெல்லத் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள் அவன் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டான்.

“சரி தூர்க்கா, நீ இப்போது ஓய்வெலுத்துக்கொள். காலையில் மற்றவைகளைப் பேசிக் கொள்வோம்” என்று சொன்ன கிழவர் மகளின் பக்கம் திரும்பி “ஜெதிமா தூர்க்காவிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடு” என்று சொன்னார். ஜெதிமா அவனை அழைத்துச் சென்றான்.

நிர்சிங்கும் மாதோசிங்கும் அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள்.

இரவுச் சாப்பாட்டை எல்லாம் முடித்துக் கொண்டு ஜெதிமா காட்டிய ஓர் இடத்தில் படுத்துக் கொண்டாள் தூர்க்கா. அவனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை.

சொல்மொன்டளியையும் அந்தப் பொலீஸ் காரர்களையும் எப்படியும் பழிவாங்க வேண்டும் மேன்ற வெறி அவள் உள்ளத்தில்

அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது.

கேப்டன் சொல்மொன்டளி!

அவனை நினைத்ததும் அவள் இரத்தம் கொதித்தது. அவள் விமி கணை மூடிக்கொண்டாள்.

சொல்மொன்டளி பட்ஜயைக் கொன்ற காட்சி அவள் மனத் திரையில் ஓடியது.

J டிடிராமம் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது. புதிதாக அங்கு தோன்றியிருந்த ஆட்களைக் கண்டு அவர்கள் அதிசயப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்று ஏதோ நடக்கப் போகிற தென்று அவர்களுக்குக் கொண்டிருந்தது.

வீதியின் எல்லையில் ஒரு கூட்டம் வந்துகொண்டிருந்தாலும், அவர்கள் குமந்து வந்த பொருட்சனைப் பார்த்ததும் அது ஒரு வாத் தியக் கோஷ்டி என்று தெரிந்தது.

கூட்டம் வீதியைத்தான்டி முச்சந்தியில் போய் நின்றது. எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள். வாத்தியக் கருவிகளைத் தயார் செய்க இசை எழுப்பினார்கள் பட்லி அவர்களுக்குப் பின்னால் நின்று தொண்டிருந்தாள்.

சிறிது சிறிதாகக் கூட்டம் கூடியது. கணிசமான அளவு கூட்டம் கூடியதும் இசை நின்றது.

பட்லி முன்னால் வந்தாள், நடுவில் நின்றாள் முகத்திரையைக் கழற்றி ஏறிந்தாள்.

“கொள்ளைக்காரி பட்லி உங்களுக்கு ஆடிக்காட்டப் போகிறான்” என்றார். கூட்டத்தினரின் முகங்களில் பயம் தெரிந்தது. ஆனால் அவள் சொன்னதை அவர்கள் நம்ப வில்லையென்று முகங்கள் காட்டின.

இசை ஆரம்பமாகியது. பட்லி தன் ஜிப்பாவை வேகமாகக் கழற்றி ஏறிந்தாள்.

அந்த முப்பத்திரண்டு வயதுப் பெண்ணையின் திரட்சியான அங்கங்கள் விமியிப் புடைத்துக் கொண்டு நின்றன. அவள் இடையில் கறுப்புநிறத் துப்பாக்கி சர்வானிக்கு மேலாகத் தலையை நீட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கூட்டத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. இந்தக் கோலத்தில் அவளைக்கண்டதும் அவள் பட்லிதான் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். சிறுவர்கள் சிலர், “பட்லி, பட்லி” என்று கத்தியபடி வீதி வீதியாக ஓடினார்கள். கூட்டம் பெருகியது அவளைப் பார்ப்பதற்காக, பயங்களைக்

ஏர நிலையையும் மறந்து. முழுவிராமமுடிம் ஒரு சில வினாடிகளில் அங்கு கூடிலிட்டது.

பட்லி ஆடத் தொடங்கினான். பல வருடங்களுக்கு முன் அவள் விதி விதியாக ஆடிய நடனத்தை ஆடினான். மெதுவாக ஆரம்பித்து வேகமாக ஆடினான். அவளின் தமத்த மார்புகளும், மெல்லிய வயிறும் தாளத்துக்கு ஏற்றவாறு அசைந்தன.

வாத்தியக் கோஷ்டி உஞ்சாகமாக இசையெழுப்பியது.

பட்லியின் இடை அசைவு கறைந்தது. மார்புகளை அசைக்க அவள் ஆயத்தமானான். இடைப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு, கால்களை அகற்றி வைத்து நின்று மார்புகளை அசைத்தாள். அவள் மகத்தில் இனிமையான புன்னகை. வாய் சற்றுத் திறந்திருந்தது.

அப்போதுதான்--

யானோக்கட்டியைப் போன்ற கேப்டன் சொலமண்டலி தன் பாக்கு உடலோடு மெதுவாகக் கூட்டத்தில் நுழைந்து மற்றவர்களை விலக்கி முன்னுக்க வந்து கொண்டிருந்தார். அவரின் வலது கை கால் சட்டைப் பாக்கெட்டுக்கள் இருந்தது. பட்லியின் நடனத்தில் இலயித்திருந்த கூட்டும் அந்த மனிதரை இலட்சியம் செய்ய வில்லை.

கேப்டன் முன்னால் வங்காவிட்டார். அவருக்கு முன்னால் ஒரு மனிதன், அவனுக்கு மூன்று அடி தூரத்தில் பட்லி.

அந்த மனிதனை விலக்கிவிட்டு அவர் முன்னால் வந்தார் கறுத்தை வோங்கிலையும் வெள்ளை சேர்ட்டையை அணிந்திருந்த அந்த மனிதரைக் கண்டு மற்றவர்களுக்கும் அவருக்கு முன்னால் வித்தியாசத்தை பட்லியினால் அறிய முடிந்தது.

அவள் முகத்தில் இருந்த சிரிப்பு மறைந்தது. உடல் அசைப்பு நின்றது ..

ஆனால் ..

அதற்குள் !

பாக்கெட்டில் இருந்த கையை கேப்டன் வேகமாக உருவினார். கைத்துப்பாக்கி இருந்தது. அதை உயர்த்தி விசையை அழுத்தினார்.

“டுமீல்” என்ற அந்தக்கோர சத்தம் இசையை நிறுத்தச் செய்தது பலர் சிதறி ஓடினார்கள்.

கேப்டன் துப்பாக்கியை உயர்த்திய போதுதான் பட்லியின் வலது கை அவளின் துப்பாக்கியை நோக்கிப் பாய்ந்தது.

அது துப்பாக்கியைப் பிடித்த அதே வேளை... கேப்டனின் துப்பாக்கி வெடித்தது.

இரண்டு மார்பகங்களுக்கும் நடுவில் அவள் நெஞ்சைத் துணை

த்தது ரவு. துப்பாக்கியை எடுக்கச் சென்ற அவளிடையே கை காயத் தைப் பிழத்தது. அவள் முகத்தில் பீதியின் அறிகுறிகள். காயத்தில் இருந்த இரத்தம் வடிந்து. அவள் கைகளை நனைத்துக் கீழேவடிந்தது.

கேப்டனின் முகத்திலேயே கண்களை வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் ஆச்சரியமும் வேதனையும் கலந்திருந்தன.

கேப்டன் அவளைச் சூட்ட துப்பாக்கியை உயர்த்திப்பிழத்தபடி அகே நிலையில் நின்றார். அவர் முகத்தில் எவ்வித வீத்தியாசமுமில்லை.

பட்லிக்ஞக் கிடைத்த அதிர்ச்சி சிறிது கிறிதாக விடுபட்டது.

இரசுத்ததால் கோய்ந்த அவள் வலது கை, இடையிலிருந்த துப்பாக்கியை நோக்கி வந்தது. அதைச் சிரமப்பட்டு உருவியது. கையில் துப்பாக்கியை எடுக்காள். ஆனால் கையை நனைந்திருந்த இரத்தம் கையை வழுக்கச் செய்தது. துப்பாக்கி கீழே விழுந்தது.

அவள் உடலில் இருந்த இரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாக வடிந்து கொண்டிருந்தது.

பட்லி கீழே பார்க்கவில்லை. கேப்டனின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர் கை, துப்பாக்கியால் குறி பார்த்தபடியே இருந்தது.

பட்லி துப்பாக்கியை எடுக்கக் குவிய முயன்றாள். முடியவில்லை. கால்கள் தள்ளாடின. அவளின் கண்கள் மங்கிக் கொண்டு வந்தன.

எகிரே நிற்கும் கடித்த மனிதர் அங்குமிங்கும் அந்த இரத்தத் தில் ஆடுவகை போல் இருந்தது.

பட்லி கண்களை வேகமாக மூடி; மூடித் திறந்தாள். என்றாலும் தெளிவு ஏற்பட வில்லை. விழப் போகிறேமென அவளுக்குத் தெரிந்தது.

கிடைரென அவள் சரிந்தாள். அவளின் ஒரு கால் மடிந்தது. ஒரு காலை மடித்து காலால் மழுங்காலீல் நின்று விழாமல் சமாளித்துக் கொண்டாள். வலது கை நிலத்தில் ஊன்றியது.

அவள் கண்கள் அந்த மனிதரின் முகத்தை விட்டு இன்னும் விவகாவில்லை. இப்போது அந்த மனிதர் பல உருவங்களை எடுத்து விட்டதைப் போல் அவளுக்குத் தெரிந்தது.

ஊன்றிய கையை எடுத்தாள். துப்பாக்கி அவளுக்கு ஓர் அடிமண்ணால் கிடந்தால். எடுக்க வலது கையை நீட்டிடாள், மார்பில் இருங்க காயம் இடுத்துப் பிழத்தச் சொல் சரிந்தது. நிலை தடுமாறிச் சரிந்தாள். நிலத்கை நோக்கி முடமான இடது கையை நீட்டிடாள். அந்தக் கை அவளுக்கு உதவவில்லை.

சரிந்து மல்லாந்து விழுந்கான். என்றாலும் உடனே திரும்பி முழுங்காலி இறும்பு கைகளை ஊன்றியும் நின்றார். துப்பாக்கியை எடு

கூகு வலது கையை உபயோகிக்க முயன்றாள். இடது கை ஒத்துழை க்கவில்லை.

கால்களில் அமர்ந்து வலது கையால் துப்பாக்கியை எடுத்து விட்டாள். அவள் முகத்தில் இப்போது வேதனை கலந்த புன்னகை தோன்றியது.

கேப்டன் இன்னும் குறி பாரித்தபடி அப்படியே நின்றார்.

பட்டி ஏழந்தாள்... தள்ளாடினாள்.

அவளால் நேராக நிற்க முடியவில்லை. கஷ்டப்பட்டுக் கால் கருக்கு முடிப் பலத்தையும் கொடுத்து நேராக நின்றாள்.

அந்தச் சிறிய துப்பாக்கி அவருக்குப் பாரமாக இருந்தது. ஒரு கையிலே அதை உயர்த்த முடியவில்லை.

முடமான இடது கையைக் கொடுத்து வலது கையை உயர்த்தி ணாள். நேராகத் துப்பாக்கியைப் பிடித்து, தடித்த மனிதரைக் குறி பார்க்கதாள்.

அவள் முகத்தில் சிரிப்பு தோன்றியது. வாயைத் திறந்து கிரி த்தாள்

“மீல் .. மீல்...” என்று இரண்டு துப்பாக்கிகள் வெடித் தன

பட்டியின் துப்பாக்கியிலிருந்து பாய்ந்த குண்டு கேப்டன் தலை மயிரை உரசியபடி சென்றது.

கேப்டனின் துப்பாக்கி ரவை சிறிதும் குறிதவரவில்லை.

பட்டியின் நெற்றிக்குள்ளாகப் பாய்ந்திருந்தது.

துப்பாக்கி வெடித்த மறுகணம் பட்டி சுருண்டு வீழிந்தாள். அவள் கால்கள் இரண்டுமுறை தடித்தன- பின் எவ்வித அசைவு மே இல்லை.

கேப்டன் கையைத் தாழ்த்தித் துப்பாக்கியை ‘பாக்கெட்’ குக்குள் போட்டார்-

என்ன நடந்திருக்கிறதென்று தெரியாமல் இதுவரை அதிர்ந்துபோயிருந்தவர்களுக்கு எல்லாம் இப்போதுதான் கய நினைவு வந்தது.

‘சொல்மொன்டளி நான் உன்னை விடமாட்டேன்’ என்று பற்களை நறநறவென்று கடித்தபடியே சொன்ன துர்கா விழிக் வில் வழிந்தோடிய நீர்த்துளிகளைத் தடைத்துவிட்டுக் கொண்டு, மறுபக்கம் கிரும்பிப் படுத்தாள்.

அதே நேரம் அவள் முகத்தை ஒரு கரம் மெதுவாகத் தடவியது. வியப்புடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள் துர்கா.

‘என்ன துர்கா நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா?’ என்று சேட்டபடியே துர்காவின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான் மாதோசிங்

அந்த நேரத்தில் நிர்சிங்தான் தண்ணைத் தேடி வருவான் என்று எதிர்ப்பார்த்திருந்த துர்காவிற்குத் தன் அருகில் அமர்ந்திருந்த மாதோசிங்கைப் பார்த்ததும் வியப்பும் வெறுப்பும் ஏற்பட்டது.

வேகமாக எழுந்த துர்கா கொஞ்சம் தள்ளி அமரி ந் து கொண்டாள்-

“பயப்படாகே துர்கா, நான் உனக்கு உதவி செய்யத்தான் வந்திருக்கிறேன்!” என்று சொல்லியபடியே இன்னும் கொஞ்சம் முன்னால் ஊர்த்தான்.

“தயவு செய்து இங்கிருந்து போய்விடுகள். இல்லையென்றால் கூச்சல் போட்டு நிர்சிங்கைக் கூப்பிட்டு விடுவேன்!” கடுகடுப்படன் கத்தினால் துர்கா.

“துர்கா, அந்த நிர்சிங்கைப்பற்றி உனக்குத் தெரியாது. அவன் பெண்களை வேட்டையாடும் வெறியன். நீ அவனை நம்பாதே!”,

மாதோசிங் இப்படிச் சொன்னதும் வியப்புடன் அவனைப் பாரித்தாள் துர்கா தன் தலைவனைப் பற்றி இப்படி பேசும் ஒரு வளை நிர்சிங் எப்படித் தன் கூட்டத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று எண்ணீய போதுதான் அவனுக்கு வியப்பு ஏற்பட்டது.

அவள் அப்படிப் பார்ப்பதன் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட மாதோசிங் மெல்லச் சிரித்தான்.

“என்ன தூர்கா அப்படிப் பார்க்கிறோய். நிரசிங்கைப் பற்றி எப்படி இவ்வளவு துணிவோடு பேசுகிறேன் என்று பார்க்கிறோய் இல்லையா?” என்று கேட்டபடியே இன்னும் கொஞ்சம் முன்னால் வந்து “தூர்கா நிரசிங் இந்தக் கூட்டத்தின் தலைவருகை இருந்தாலும் அவனுக்கு அவ்வளவு செல்வாக்கில்லை. தமது கூட்டத்தினர் பலரின் ஆதரவு எனக்குத்தான் இருக்கிறது. விரைவில் இந்தக் கூட்டத்திற்கு நரன் தலைவருகை விடுவேன். உன்னைப் பார்த்ததும் எனக்குப் பிடித்து விட்டது. உன்னை நான் மனத்து கொள்ளப் போகிறேன். அதற்கு அடையாளமாக நீயும் நானும்” என்று சொல்லியபடியே தூர்காவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அவனை அப்படியே கீழே கிடத்தினால் மாதோசிங்.

இதற்கு மேலும் அமைதியாக இருந்தால் ஆபத்து என்பதை உணர்ந்து கொண்ட தூர்கா ஏரூது வரட்டும் என்ற நினைப்போடு தன் முழுப்பலத்தையும் உபயோகித்து மாதோசிங்கின் முகத்தில் ஓங்கி ஒரு குத்து விட்டாள்.

அந்தக் குத்து அவன் கீழ் உதட்டில் பட்டு உதடு வெடித்து இரத்தம் பீறிட்டது.

வாயைப் பொத்திக்கொண்டு வேதனையுடனும் ஆத்திரத்துடனும் எழுந்து நின்றேன் மாதோசிங்.

இடுப்பிலிருந்த கத்தியை உருவி எடுத்தான் மாதோசிங்.

பயத்தினால் கூச்சல் போடுவதற்கு வாயைத் திறந்தாள் தூர்கா.

அதை நேரம் எவ்ரோ நடந்து வரும் காலடி ஓசை கேட்டது. அதைக் கேட்டதும் கத்தியை மீண்டும் இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு இருங்குள் மறைந்து சென்றேன் மாதோசிங்.

நடந்து வந்தவள் ஜெதிமா.

பீதியுடன் கீழே கிடந்த தூர்காவைப் பார்த்ததும் பரபரப் படைந்த ஜெதிமா அவள் அருகில் ஓடி வந்தாள்.

“என்ன தூர்கா, நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா?”

“ம்... இல்லை. இலேசாக தூக்கம் வந்து கொண்டிருந்தபோது பயங்கரக் கணவொன்று சண்டேக்! அதோடு வீழித்துக் கொண்டேன்” என்று ஒரு பொய்யைச் சொன்னான் தூர்கா. மாதோசிங் நடந்துகொண்ட முறையைப்பற்றி அவளிடம் அவள் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவளிடம் மாத்திரமல்ல நிரசிங்கிடமும் சொல்வதில்லை என்று அவள் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

“தூர்கா உனக்குப் பயமாக இருந்தால் நானும் இங்கேயே படுத்துக் கொள்கிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டு, தூர்காவின் அருகில் சாய்ந்து கொண்டாள் ஜெதிமா.

வெறியோடு சென்ற மாதோசிங் மீண்டும் அங்கு வராதிருக்க வேண்டுமானால் அவள் அங்கிருப்பதுதான் சிறந்ததென்று முடிவு

செய்த துர்கா எதுவும் பேசாமல் அப்படியே திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

அசுப்பாலீதங்கள் எதுவும் நடக்காமல் பொழுது நல்லபடி யாக விடிந்தது.

துர்காவிற்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் ஜூதிமா செய்து கொடுத்தாள்.

துர்காவை அழைத்துச் சென்ற நிர்சிங் தனது கூட்டத்தினருக்கு அறிமுகப்படுத்திவைத்தான்.

சுமார் பதினைந்து பேர் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்கார்கள்.

அவர்களிடையே மாதோசிங் இருக்கிறஞ்சு என்று துர்காவின் விழிகள் தேடின.

அவளைக் காணவில்லை.

துர்கா அப்படியும் இப்படியும் பாரிப்பதை நிர்சிங் கண்டு விட்டான்.

“என்ன கூர்கா, யாரைத் தேடுகிறோய் என்று?” மெதுவாகக் கேட்டான் நிர்சிங்.

“எங்கே உங்கள் மாதோசிங்கைக் காணவில்லையே!” அவன் என்ன சொல்லப் போகிறஞ்சு என்று அவன் முகத்தை ஆவலோடு பார்த்தபடியே கேட்டான் துர்கா.

“ஓ... அவனு, அடுக்கலாரம் நாம் எங்கே கொள்ளை நடத்தலாம் என்பதை அறிந்து வரப் போயிருக்கிறோன். பொழுது இருட்டுவசுற்கள் அவன் எப்படியும் வந்து விடுவான்!” என்று சொல்ள நிர்சிங். “அது சரி அவளைப் பற்றி ஏன் இவ்வளவு அக்கறையோடு கேட்கிறோய்?” என்று அவளை ஒரு மாதிரியாசப் பார்த்தபடியே கேட்டான்.

“இல்லை, எனக்கெள்ளுமோ அவரைப் பார்த்தால் அவ்வளவு நல்லவராகத் தோன்றவில்லை!” என்று மெதுவாகச் சொன்னான் துர்கா.

அவள் சொன்னதைக் கேட்டதும் ‘ஓ-ஓ’ என்று வாய்விட்டுச் சிரித்தான் நிர்சிங். பிறகு அவன் சொன்னான் “பயப்படாதே துர்கா அவன் அவ்வளவு மோசமானங்கள் அல்ல பாரிவைக்குத்தான் அவன் அப்படி இருப்பான். சரி நாம் பேசுகலாம் கா” என்றபடியே முன்னான் நடந்தான்.

நிர்சிங் கொள்ளைக் கூட்டத்தின் தலைவராக இருந்தாலும் அவன் ஒர் அப்பாவி என்பதை துர்கா உணர்ந்து கொண்டாள்.

துர்காவின் தோளில் கையைப் போட்படியே முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்தான் நிர்சிங்.

“நிர்சிங், நீங்கள் எனக்குத் துப்பாக்கிப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும்!” என்று நடந்தபடியே சொல்லுள்ள தூர்கா.

“அதற்காகத்தான் தூர்கா உன்னை இந்த இடத்திற்கு அழைத்து வந்தேன்!” என்று சொல்லியபடியே அந்தத் திறந்தவெளி ப்பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டினான் நிர்சிங்.

அவன் காட்டிய அந்த பகுதியைப் பார்த்தான் தூர்கா தும்பி வேல் செய்யப்பட்ட ஐந்தாறு உருண்டைகள் தலையண்ணகளைப்போல் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன.

“தூர்கா நமது கூட்டத்தில் எவராவது புதிசாக சேர்ந்தால் இங்கு வைத்துக்கான் அவர்களுக்குச் சம்பாக்கிப் பயிற்சி அளிப்பது நமது வழக்கம்.” என்று சொல்லியபடியே தனது இடுப்புப் பட்டியில் மாட்டியிருந்த ரைபிளை எடுத்து, தூர்காவின் கையில் கொடுத்தான்.

தூர்கா அதைப் பிடித்துக் கொண்டாள். அது கொஞ்சம் பாரமாக இருப்பதைப் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

அதை எப்படி இயக்குவது என்பதை ஆரம்பத்தில் விளக்கி விட்டு, பிறகு எதிரில் இருந்த துப்பு மூட்டைகளைக் குறி பார்த்துச் சுட்டுக்காட்டினான். அவன் குறிகள் எதுவும் தவறவில்லை.

அடுத்து ரைபிளை தூர்காவின் கையில் கொடுத்து சுடும்படி சொன்னான் நிர்சிங்.

அதைக் கையில் எடுத்துக் குறி பார்த்தபோது தூர்காவின் கைகள் நடுங்கின.

அதைப் பார்த்து விட்டு நிர்சிங் மெல்லச் சிரித்தான். சிரித்து விட்டு தூர்காவின் பின்னால் வந்த அவன், அவனையும் அவன் கையில் இருந்த துப்பாக்கியையும் சேர்த்து, அணைத்துப் பிடித்துக் கொட்டு அவன் விரலை எடுத்து ரைபிளை விசைக்குள் போட்டுத் தனது விரலால் அவன் விரலையும் ரைபிளை விசையையும் சேர்த்து அழுத் தினான்.

துப்பாக்கி வெடித்து குறி தலைருமல் கண்டு பாய்ந்தது.

“எங்கே இப்போது கடு பார்க்கலாம்!” என்று சொல்லி விட்டு விலகி நின்றான் நிர்சிங்.

தூர்காவிற்கு இப்போது கொஞ்சம் தைரியம் வந்துவிட்டது. அவன் துப்பாக்கியை மார்பில் அணைத்தபடியே உயர்த்திப் பிடித்தாள்.

அது இப்போது கொஞ்சம் பாரம் குறைவாக இருப்பதைப் போல் அவனுக்குத் தோன்றியது.

ரைபிளை தேராகப் பிடித்த தூர்கா துப்பு மூட்டைகளைக் குறி பார்த்துச் சுட்டாள்.

குண்டு வெடித்த அதே கோம் அவள் பின்னால் வந்து விழுந் காள். அவள் கீழே விழுவதற்குள் அவளைப் பிடித்து அணைத்துக் கொண்டான் நிர்சிங்.

ரைபிள் கீழே கிடந்தது.

கீழே கிடந்த ரைபிளைப் பார்த்துவிட்டு, தன் னை அணைத்துக் கொண்டிருந்த நிர்சிங்கை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் தூர்கா.

அவள் நெஞ்சு பட படவென்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன தூர்கா, பயந்து விட்டாயா?” என்று அண்ணிடன் கேட்டபடியே அவள் முகத்தில் அரும்பியிருந்த வியர்வைத் துளி களைத் துடைத்து விட்டான் நிர்சிங்.

தூர்கா எதுவும் பேசாமல் அவன் அணைப்பில் இருந்து விடு பட்டு, கீழே கிடந்த ரைபிளை எடுத்து மீண்டும் குறிபார்த்துச் சுட்டாள்.

இந்தத் தடவை அவள் மேனியின் ஒரு சிறு அசைவுதான் ஏற்பட்டதே தவிர அவள் கீழே விழுவில்லை.

“சபாஷ் தூர்கா!” என்றபடியே முன்னால் வந்து நிர்சிங் மகிழ் சியுடன் அவள் முதுகில் தட்டிக் கொடுந்தான்.

அதைக் தொடர்ந்து இரண்டு மூண்டு தடவைகள் அவள் குறி பார்த்துச் சுட்டான்.

ஆனாலும் அவளி குறி தவறியது. வெளு விரைவில் அவள் துப்பாக்கிப் பயிற்சி பெற்று விடுவாள் என்பதை நிர்சிங் புரிந்து கொண்டான்.

அன்றைய பயிற்சியை அவர்கள் முடித்துக் கொண்டபோது, பின்னேரமாகிவிட்டது.

இருவரும் திரும்பிக் குகைக்கு வந்தார்கள். எதிரில் இருந்த ஒரு நீரோடையில் சென்று இருவரும் முகத்தைக் கடிவில் விட்டு வந்தபோது மாதோசிங்கும் குதிரையில் வந்து இறங்கினன். அவர்கள் இருவரையும் ஒன்றாகப் பார்த்ததும் மாதோசிங்கின் முகத்தில் கொங்கித் தெறுப்பு ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அதை அவன் மறைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன மாதோ, போன காரியம் வெற்றியா?” என்று முகத்தைத் துடைத்துக்கபடியே கேட்டான் நிர்சிங்.

“ஆமாம்” என்று சொல்லி விட்டு, ஓரக்கண்களால் தூர்கா வைப் பார்த்தான் மாதோசிங். துங்காவும் ஓரக்கண்களால் அனைப் பார்த்தாள். அவன் கீழ் உதடு கஞ்சூகு வெடித்து அதிலிருந்து இன்னாலும் இரத்தம் இலேசாகக் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

அதை பார்த்ததும் நிர்சிங்கின் புருவங்கள் மேலே உயர்ந்தன.

“மாதோ, உனக்கு என்ன நடந்தது? உன் கீழ் உதடு வெடித் திருக்கிறதே” என்று கொஞ்சம் பரபரப்புடன் கேட்டான் நிர்சிங்.

“ஓன்றுமில்லை, நம்மிடம் புதிதாக வந்த குதிரையில் ஏறும் போது இடித்துவிட்டது. அது கொஞ்சம் முரட்டுக் குதிரை போலு தெரிகிறது. சீக்கிரம் அதை அடக்கிவிடுவேன்!” என்று ஓரக்கண் களால் தூர்காவைப் பார்த்தபடியே சொன்னுன் மாதோசிங்.

அவன் சொன்னதைக் கவனிக்காதவன் போல் வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள் தூர்கா.

“ஓ.. அப்படியா!” என்று கேட்ட நிர்சிங் தூர்காவின் பக்கம் திரும்பி “தூர்கா நீ உள்ளே போய் ஜெதிமாவிடம் கேட்டு ஏதாவது சாப்பிடு நான் சிறிது நேரத்தில் வருகிறேன்!” என்று சொல்லி விட்டு மாதோசிங்குடன் முன்னால் நடந்தான். தூர்கா எதுவும் பேசாமல் குகைக்குள் நுழைந்தாள்.

தொடர்ந்து வந்த இரண்டு நாட்களிலும் எந்தவிதமான அசம் பாவிதங்களும் நடக்கவில்லை. அந்த இரண்டு நாட்களிலும் துப்பாக்கி சுடுவதற்கு நன்றாகப் பயிற்சி பெற்றுவிட்ட தூர்கா, குதிரைச் சவாரி செய்வதற்கும் கற்றுக் கொண்டாள். இப்போது தூர்கா குறித்து வருமால் சுடுவாள், வேகமாகக் குதிரை ஒட்டுவாள்.

பயிற்சி எல்லாம் முடிந்ததும் நிர்சிங் தூர்காவை வாழ்த்தினான்.

“ஆர்கா, இனி உன்னிடம் யாரும் விளையாட முடியாது, குறித்து வருமால் சுடுவதில் இப்போது நீ என்னையும் மிஞ்சி விடுவாய் போல் தெரிகிறது.”

“எல்லாம் நீங்கள் கொடுத்த பயிற்சியின் பலன்தான்!” என்று சொல்லிவிட்டு, அவனை அங்புடன் பார்த்தாள் தூர்கா.

சிறிது தேரம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த நிர்சிங் அவள் முகத்தை தீயிர்த்தி விட்டு, மெதுவாகப் பேசினான். “தூர்கா, குரு தட்சினையாக நான் உன்னிடம் ஒன்று கேட்கப் போகிறேன். தருவாயா?” இப்படிக் கேட்கும் போது அவன் குரல் கரகரத்தினுந்தது.

“என்ன கேட்கப் போகிறீர்கள்” என்று விழிகளை உருட்டிய படியே கேட்டாள் தூர்கா.

“உன்னை நான் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன். அதற்குச் சம்மதம் தருவாயா?” என்று கேட்டுவிட்டு, அவள் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நிர்சிங்.

தூர்கா பதில் சொல்லவாயைத் திறந்த அதே நேரம் வேகமாகக் குதிரையில் வந்த ஒருவன், நிர்சிங்கின் எதிரில் நின்று குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்தான். அவன் நிர்சிங்கின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் கோட்டை வாசலில் காவல் பூரிபவன்.

தனது கையில் இருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து, நிர்சிங்கிடம் நீட்டினான்.

“யார் கொடுத்தது!” என்று கேட்டபடியே அதை வாங்கினான் நிர்சிங்.

“யாரென்று தெரியவில்லை. வேகமாகக் குதிரையில் வந்த மனி தன் நமது’எல்லையில் இந்தக் கடிதத்தை வீசி ஏறித்து விட்டு, வந்த வேகத்திலேயே திரும்பி விட்டான். நமது துப்பாக்கி வீரர்களின் தோட்டாக்களில் இருந்து அவன் தப்பிச் சென்று விட்டான்!” என்று அடக்கத்துடன் சொன்னான் அந்த மனிதன்.

“ஸரி நீ போகலாம்” என்று சொல்லி விட்டு கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தான் நிர்சிங். அதைப் படித்துவிட்டு, துர்காவை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“தூர்கா கடிதம் உனக்குத்தான் வந்திருக்கிறது” என்று சொல்லியபடியே கடிதத்தை நீட்டினான் நிர்சிங்.

“எனக்கா” என்று வியப்போடு கேட்டாள் தூர்கா.

“ஆமாம்” என்ற நிர்சிங் “இந்தா படித்துப்பார்!” என்று கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தான்.

“எனக்குப் படிக்க வராது நீங்களே படித்துச் சொல்லுங்கள்” என்றான் தூர்கா. கடிதத்தில் இருந்ததை அப்படியே படித்தான் நிர்சிங்.

“தூர்கா, உன் தங்கை ஜமுனைவின் பின்ததைப் புதைத்த இடத்தை நீ பார்க்க வேண்டுமா, அப்படியானால் மச்சில்பூர் பொலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருந்து சுமார் இரண்டு மைல்கள் தன்னி மயானம் இருக்கிறது. அதில் அவள் பினம் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மயானத்திற்குள் நுழைந்ததும் முதலாவதாக இருப்பது அவள் புதைக்குழி தான்.

உன் நண்பன்.

கடிதத்தைப் படித்து விட்டு அதை மடித்தபடியே தூர்காவை நிமிர்ந்து பார்த்தான் நிர்சிங். அவள் வியப்புடன் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இந்த நண்பன் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா தூர்கா?”,

“தெரியாது ஆனால், அவன் நண்பனல்ல, ஜமுனைவைப் பற்றித் தப்பான தகவல் கொடுத்து அவள் கொலைக்குக் காரணமாக இருந்தவன் அவன்தான்” என்று ஆத்திரத்துடன் சொன்ன தூர்கா நிர்சிங்கின் அருகில் வந்து அவன் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு “நிர்சிங் நான் இப்போது அந்த மயானத்திற்குப் போகு வேண்டும்” என்று பரபரப்புடன் சொன்னான்.

“இல்லை..தூர்கா நீ இப்போது போகக் கூடாது. இதில் ஏதோ

குழ்ச்சி இருக்கிறதென்று எனக்குப் படுகிறது” என்று சிந்தித்த படியே சொன்னான் நிர்சிங்.

“பரவாயில்லை நிர்சிங். எந்த ஆபத்து வந்தாலும் பரவாயில்லை. நான் என் ஜமூனவின் பின்தை உடனே பார்க்க வேண்டும்!” என்றால் தூர்கா.

இதற்குமேல் என்ன சொன்னாலும் அவள் கேட்க மாட்டாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நிர்சிங் “சரி அப்படியானால் நான் சொல்கிறபடி செய்” என்று சொல்லி அவள் காதுக்குள் ஏதோ இரகசியமாகச் சொன்னான். தூர்கா தலையை ஆட்டிக் கொண்டாள்.

மன்னிறக் குதிரையில் விரைவாக வந்த தூர்கா அந்த மயா னத்தை அடையும்போது பொழுது நன்றாக இருட்டிவிட்டிருந்தது.

யானத்திற்குள் நுழைந்த தூர்கா முதலரிவதாக இருந்த அந்தப் புதைக்குழியின் அருகில் குதிரையை நிறுத்தி விட்டுக்கீழே இறங்கினான்.

அந்தப் புதைக்குழி சமீபத்தில்தான் தோண்டி மூடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். அப் புதைகுழியைப் பார்த்ததும் அவள் விழிகள் கலங்கின.

ஜமூனவின் பின்தை அங்கிருந்து கொண்டுபோக வேண்டுமென்று அவள் முடிவு செய்தாள். இப்படி முடிவு செய்ததும் சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்தாள். சற்றுத் தொலைவில் ஒரு மண்வெட்டி கிடந்தது.

விரைந்து நடந்து சென்ற தூர்கா மண்வெட்டியை எடுத்து வந்து அந்தப் புதைகுழியைத் தோண்டினான். அதே நேரம் பின்னால் இருந்து ஏதோ ஒரைக் கேட்டது. தூர்கா திரும்பிப் பார்த்தாள்.

நான்கு பொலீஸ்காரர்கள் அவள் பின்னால் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களின் கைகளில் இருந்த துப்பாக்கிகள் தூர்காவையே குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

தூர்காவின் கைகளில் இருந்த மண்வெட்டி மெல்லக் கீழே நழுவி விழுந்தது. அவள் வலது சரம் இடுப்பில் மாட்டியிருந்த ரைபிளை நோக்கிச் சென்றது.

அதே நேரம்--

“தூர்கா, உன் துப்பாக்கி அப்படியே இருக்கட்டும். அதற்கு இப்போது வேலை இல்லை” என்று எதிர்ப் பக்கத் தில் இருந்து ஒரு குரல் வந்தது.

குரல் வந்த பக்கம் தனது விழிகளைத் திருப்பினால் தூர்கா.

அங்கே ஒரு முரட்டு மனிதன் நின்றிருந்தான். அவனுக்குச் சமார் மூப்பத்தைந்து, மூப்பத்தாறு வயதிருக்கும். அவன் முகத்தில் இலேசாகத் தாடி வைத்திருந்தான். அவன் வாயில் ஒரு சுருட்டு புகைத்து கொண்டிருந்தது. கறுப்பு உடைகளை அணிந்திருந்த அவன் ஒரு வெள்ளோத்துணியை முதுகில் போர்த்திக் கொண்டிருந்தான். அவன் கையில் இருந்த துப்பாக்கி தூர்காவையே குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“யார் நீ?” என்று அமைதியாகக் கேட்டாள் தூர்கா.

“உங் நண்பன்” என்று சொல்லிவிட்டு. சுருட்டைப் பற்களால் கடித்தபடியே சிரித்தான், அந்த மனிதன்.

அவன் இப்படிச் சொன்னதும் தூர்காவின் இரத்தம் கொதித் தது. அவள் மூளையில் ஒரு விறைப்பு ஏற்பட்டது. அவள் பட ரென்று வலது கையைக் கீழே கொண்டு போனாள்.

“டுமீல்!”

தூர்கா கீழே விழுந்தாள். அந்த முரட்டு மனிதனின் துப்பாக்கியில் இருந்து புகை வந்து கொண்டிருந்தது. தூர்காவின் வலது கையில் இருந்து இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. கீழே விழுந்து கிடந்த தூர்கா தனது கையை மேலே தூக்கிக்கப் பார்த்தாள். அவள் சன்னடு விரலில் ஒரு பகுதியைத் துப்பாக்கிக் குண்டு காயப்படுத்தி இருந்தது. விரலில் இருந்து வடிந்த இரத்தத்தைத் துடைத்துவிட இக்கொண்டு அந்த முரட்டு மனிதனைப் பார்த்தாள் தூரிகா. அந்த மனிதன் மீண்டும் சிரித்தான்.

“தூர்கா, என்னுடன் துப்பாக்கிச் சண்டை போட உனக்குத் துப்பாக்கிப் பயிற்சி அளித்த அந்த நிர்சிங்கால் கூட மூடியாது!” என்று சொல்லிவிட்டு, வாயில் இருந்த சுருட்டைக் கீழே போட்டு விட்டு, தூர்காவின் அருகில் வந்து அவளைக் கை கொடுத்துத் தூக்கி நிறுத்தினான்.

துங்கா துங்பாக்னி பயிற்சி பெறுகிறன்

அவன் எழுந்து நின்றதும், அந்த பொலீஸ்காரர்களும் அவன் எதிரில் வந்து நின்றார்கள்.

“இந்தப் பொலீஸ்காரர்களிடம் என்னை ஒப்படைக்கப் போகி ரூயா?” என்று சுற்றிரும் பார்த்தஷடியே கேட்டாள் தூர்கா.

“இவர்கள் பொலீஸ்காரர்கள் இல்லை. பொலீஸ்காரர்களை உடையில் இருக்கும் என் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்! உண்ணைத் திகாடர்ந்து வந்த நீர்சிளின் கூட்டத்தினரைத் திசை மாற்றி ஆனுப்பியவர்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு, கடகடவென்று விரித் தான் அந்த முரட்டு மனிதன்.

நீர்சிங் கன்னைக் காப்பாற்றவராததன் காரணம் இப்போது தான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

“நீ என் என்னைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறோய்?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டாள் தூர்கா.

“அதையெல்லாம் பிறக சொல்லுகிறேன். மதவிள் இந்த இடத்தை விட்டு, நாம் உடனே போயாக வேண்டும். இல்லையென்றால் நிர்சிங்கின் ஆட்கள் இங்கே வந்துவிடுவார்கள்!” என்ற அந்த முரட்டு மனிதன் தனது கூட்டத்தினரைப் பார்த்து ஏதோ சாடை காட்டினான்.

துப்பாக்கிகளைப் பட்டிக்குள் போட்டுக்கொண்டு விரைந்து முன்னால் ஓடிவாந்த இருவர் தூர்காவை அப்படியே தூக்கிவாந்து குதிரையின் மேல் வைத்தார்கள். மற்ற இரண்டு யேரும் ஒரு கயிற்றைக் கொண்டுவாந்து அவளைக் குதிரையில் வைத்து அப்படியே கட்டிவிட்டார்கள்.

தூர்காவைக் கட்டிவிட்டு மூன்றால் ஒம்மை வாந்த அவர்கள் மறைவில் நிறுக்கியிருந்த தமது குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு தூர்காவின் குதிரையின் முன்னால் வந்து நின்றார்கள். இரண்டு பேர் அவனுக்குப் பின்னால் போய் நின்றார்கள். அவர்களின் துப்பாக்கிகள் தூர்கா வைக் குறிபார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

பின்னால் நகர்ந்து சென்ற அந்த முரட்டு மனிதன் மறைவில் நின்றிருந்த தனது குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு, குதிரையை முன்னால் ஓட்டி வந்தான். அந்தக் குதிரை தூர்காவின் குதிரைக்கு அருகில் வந்து நின்றதும் மற்றக் குதிரைகள் எல்லாம் மெதுவாக ஓட ஆகம்பித்தன.

கார்காவின் குதிரையும் மெதுவாக ஓடியது. இடது கையினால் அதன் சடிவாளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் தூர்கா. காயப் பட்ட அவள் கை அவனுக்கு இப்போது வேதனையைக் கொடுத்தது. அதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவர்களிடமிருந்து, தப்பிச் செல்வதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று சிந்தித்தபடியே அவன் குதி

ரையை ஓட்டிக் கொண்டுவந்தாள். அவனுக்கு அதுவிலேயே அந்த முரடலும் தனது குதிரையை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான். இருட்டு அந்தப் பகுதியைச் சுருட்டிக்கொண்டு விட்டது.

மெதுவாகக் குதிரையை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த அவன் ஒரு சுருட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

குதிரைகள் இப்போது ஓடிக் கொண்டிருக்கும் அந்தக் காட்டுப் பகுதி இருளில் மூழ்கி இருந்ததினால் அது எந்தப் பகுதி என்பதை அவனால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அந்த முரட்டு மனீதன யார் என்பதை அறிந்துகொள்ள, தூர்காவின் மனம் விரும்பியது.

“இப்போதாவது சொல் நீ யார், என்னை ஏன் தொடர்ந்து வந்தாய்?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள் தூர்கா.

“என் தீபயர் விக்கிரம்சிங். ஐழஞ்செலின் காதலன்!” என்று கடுகடுப்புடன் சொன்னை விக்கிரம்சிங் என்ற அந்த முரட்டு மனீதன்.

ஐழஞ்செலின் காதலன் என்று அவன் சொன்ன தும் அவனுக்குப் பெரும் வியப்பாக இருந்தது.

“ஐழஞ்செலின் காதலனா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்தபடியே கேட்டாள் தூர்கா.

“ஆமாம். அவளை என் உயிரிலும் மேலாகக் காதவித்தேன். அவனும் என்னை வீரும்பினான். ஆனால் நான் ஒரு கொள்ளீக்காரர் என்று தெரிந்ததும் என்னை வெறுக்க ஆரம்பித்தாள். அது மாத்திரமல்ல, சேற்று ஒருவனை மணந்து கொள்ளுதற்கும் சம்மதித்து விட்டாள்!” என்று சொல்லி விட்டுப் பற்றி நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டான் விக்கிரம்சிங்.

தூர்காவிற்கு இப்போததுான் கொஞ்சமாக எல்லாம் புரிய ஆரம்பித்தன.

“அப்படியானால் ஐழஞ்சைப் பற்றிப் பொலீசாருக்குத் தவருன தகவல் கொடுத்தது நீதானா?” என்று பரபரத்போடு கேட்டாள் தூர்கா

“ஆமாம், என்னை ஏமாற்றிய அந்த நயவஞ்சகியின் குடும்பத்தையே நாசமாக்க விருப்பினேன். அதற்காக நான் தீட்டிய திட்டம் தூண் அது!” என்று சொல்லிவிட்டு, சுருட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கடகடடென்று சிறித்தான் விக்கிரம்சிங்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதம் அவள் இரத்தம் கொதித்தது. அவள் மண்டைக்குள் ஒரு விறைப்பு ஏற்பட்டது. மிகவும் சிரமப்பட்டு அதை அடக்கிக் கொண்டாள் தூர்கா

தன்னைப் பற்றிய தகவல்களையும் அவன்தான் பொலீசாருக்குக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

தனது பழிவாங்கும் பட்டியலில் விக்கிரம்சிங்கின் பெயரை முதலாவதாகக் குறித்துக் கொண்டாள் தூர்கா.

தூர்கா சிந்தனையில் இருந்த போதே. ஒடிவந்த குதிரைகள் எல்லாம் நின்றன. குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கிய விக்கிரம்சிங் தூர்காவையும் கீழே இறக்கி, அவளை அழைத்துச் சென்றான். அவளை அழைத்துச் செல்லும்போதே அவளிடமிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டான் விக்கிரம்சிங்.

குகையைப் போலிருந்த அந்தப் பகுதிக்கு அவளை அழைத்து வாங்க விக்கிரம்சிங் அங்கே கிடந்த சாக்குக் கட்டிலில் அமரும்படி சாடை காட்டினான்.

“என்னை ஏதற்காக இங்கே அழைத்து வந்தாய்?” என்று கடு கடுப்புடன் கேட்டாள் தூர்கா.

“உன் தங்கை செய்க குரோகத்திற்காக நீ பிராயச் சிக்தம் செய்ய வேண்டும்!” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு மாதிரியாகச் சிரித்தான் விக்கிரம்சிங்.

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?” என்று ஆச்சரியத்துடன் அவளைப் பார்த்தபடியே கேட்டாள் தூர்கா.

“இன்னும் உனக்குப் புரியவில்லையா?” என்று உடைகளைக் கழற்றியபடியே கேட்ட அவள் தூர்காவின் அருகில் வந்து, “நீ என் மனைவியாக வேண்டும்!” என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டுகூம் தூர்கா காறித் துப்பினாள், துப்பிலிட்டு, “அது இந்த ஜென்மத்தில் நடக்காது!” என்று அவளை முறைக்கப் பாரிக்கபடியே சொன்னாள் தூர்கா. அதைக் கேட்ட தும் விக்கிரம்சிங் சிரித்தான் சிரித்துவிட்டு அவன் சொன்னான்.

“நடக்காது, முடியாது என்ற வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் எனக்கு அர்த்தம் தெரியாது தூர்கா என்று சொல்லியபடியே அவள் கன்னத்தைத் தடவி விட்டான். வெறுப்புடன் அவன் கையைத் தட்டினிட்டான் தூர்கா. அவள் இப்படி செய்ததும் விக்கிரம்சிங் முகத்தில் இருக்கிறாயில் இருந்த சிரிப்பு மறைந்தது. ஆத்திரம் அவன் முகக்கில் சூடியேறியது, கையை ஓங்கி. தூர்காவின் கண்ணத்தில் அறைந்தான்

அந்த அறையின் வேகம் தாங்க முடியாமல் பின்னால் வீசப் பட்டுப் போன தூர்கா கட்டிலில் தொப்பிபன்று விழுந்தாள். அவள் கண்கள் இருட்டக்கொண்டு வருவதைப் போலிருந்தது.

அவள் அருகில் பாய்ந்து வந்த விக்கிரம்சிங் அவளை அப்படியே கட்டிலில் தன்னிலிட்டு அவள் உடைகளைக் கிழித்து ஏற்றித்தான்.

தூர்கா அதைத் தடுக்க முயன்றான். அவளால் முடியவில்லை. துப்பாக்கிக் குண்டினால் காயமடைந்த அவள் கை மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்தது அவள் தன் முழுப் பலத்தையும் உபயோகித்து

அவள் மேல் அமரிந்திருந்த விக்கிரம்சிங்கின் கையைக் கீழே தள்ளி விடுவதற்குப் போராடினான். முடியவில்லை

விக்கிரம்சிங் மிருகமாக மாறினான்.

துர்காவால் தாங்க முடியவில்லை. அவள் வேதனையால் துடித் தாள் வாய்விட்டுக் கூட்டினான். ஆனாலும் அவள் உதவிக்கு எவரும் வரவில்லை சிறித நேரத்தில் விக்கிரம்சிங் எழுந்து நின்றான்.

கட்டிலில் வேதனையுடன் முன்கிக்கொண்டிருந்த துர்காவை அலட்சியத்தோடு பார்த்தான். பிறகு கட்டிலில் இருந்து அவளைக் கீழே இழுத்துப் போட்டான். காலால் எட்டி அவள் பின் பக்கத்தை உடைத்தான். துர்கா உருண்டு சென்றான். முன்பக்கத்தில் ஏறி மிதித்தான். வேதனை தாங்க முடியாமல் துர்கா அலறினான்.

நிர்வாணமாகக் கிடந்த அவளை அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்தான். அங்கே கிடந்த ஒரு மரத்தோடு சேர்த்து அவளைக் கட்டினான். காய்ந்து போயிருந்த மரக் கிணாகளைக் கொண்டு வந்து அவளைச் சுற்றிலும் போட்டான்.

துர்கா அரை மயக்கத்தில் இருந்து வேதனையால் முன்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

“துர்கா உன் கதை இன்னேருடு முடியப் போகிறது!” என்று சொன்ன விக்கிரம்சிங் அந்த மரக்கிணைகளுக்குத் தீவைத்தான்.

தீ கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது:

அதைப் பார்த்து இரசித்த படியே மெல்ல நடந்து சென்றான் விக்கிரம்சிங்.

வி க்ரம்சிங் வைத்துவிட்டுச் சென்ற தீ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எரிய ஆரம்பித்து, பிறகு சுடரவிட்டு எரிய ஆரம்பித்தது.

அரைமயக்கத்தில் இருந்து வேதனையுடன் முணவுகிக் கோள் டிருந்த தூர்காவிற்கு, தன்னைச்சுற்றித் தீ பற்றி எரிகிறது என்பதை அறிந்ததும் பெரும் பீடி ஏற்பட்டது. கட்டப்பட்டிருந்த அட்டக் கயிற்றுக்குள் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்வதற்கு அவள் போராடினான்.

விக்ரம்சிங் போட்டிருந்த கட்டு பலமாக இருந்தது.

தீப்பிழம்புகள் அவளை நோக்கி வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன.

தான் இனி உயிர் தப்ப முடியாது என்பதை தூர்கா உணர்ந்து கொண்டாள். அவள் மேனியில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சூடு தாவு ஆரம்பித்தது.

அதே நேரம் பார்த்து வேகமாக வந்த குதிரை ஒன்று அந்த மரத்தடியில் வந்து தின்றது. குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கிய இருவன் தூர்காவின் அருகில் ஓடிவந்தான். வந்தவன் டிடிராம். நிராசிங் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்.

டிடிராம்மின் கையில் ஒரு கத்தி இருந்தது.

விரைவாக முன்னால் பாய்ந்து ஓடிவந்த டிடிராம் எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீக்குள் புகுந்து வேகமாக ஓடி தூர்காவின் அருகில் வந்தான். தூர்காவைச் சுற்றிக் கட்டி இருந்த கயிற்றை அறுத்து தூர்காவை விடுவித்தான்.

துர்காவால் நடக்க முடியவில்லை. அவனைத் தூக்கித் தோளில் பேரட்டுக் கொண்டு விரைவாக ஓடினான் டிடிராம்.

துர்காவை குதிரையின்மேல் வைத்துவிட்டு, அவனும் ஏறி அமர்த்து கொண்டான்.

அதைக் தொடர்ந்து இருளைக் கீழித்துக் கொண்டு குதிரை ஓடியது வேதனையால் முனைக்கொண்டிருந்த துர்காவை அணுத் துப் பிடித்தபடியே குதிரையை வேகமாக ஓட்டிச் சென்றூன் டிடிராம்.

அவன் ஓட்டிச் சென்ற குதிரை அவர்களின் ஞகையை அடை யும்போது, நிர்சிங்கும் ஜெதிமாவும் ஞகைவாசவில் அவர்களை எதிர்ப்பார்த்து காத்திருந்தார்கள்.

குதிரையைக் கண்டதும் “என்ன தூர்கா, உணக்கு என்ன நடந்தது”? என்று கேட்டபடியே அவன் அருகில் ஓடிவந்தான் நிர்சிங். ஜெதிமா எதுவும் பேசாமல் அமைதியாக அவளைப் பார்த்தான்.

அவன் நிர்வாணமாக இருக்கிறான் என்பதைப் பார்த்ததும் மன்னால் ஓடிவந்த ஜெதிமா அவன் தாவணியை எடுத்து துர்காவின் மேனியில் போர்த்திவிட்டுக் குதிரையிலிருந்து அவளைக் கீழே இறக்கிவிட்டான். கீழே இறங்கிய தூர்கா ஜெதிமாவின் தோளில் தொங்கியபடியே உள்ளே நடந்து சென்றூன்.

“டிடிராம், துர்காவிற்குப் பாதுகாப்பாகச் சென்ற நமது ஆட்கருங்கு என்ன நடந்தது”? என்று வியப்புடன் கேட்டபடியே துர்காவின் பின்னால் நடந்தான் நிர்சிங்.

“பொலிஸ்காரர்களின் வேடத்தில் வந்த விக்ரம்சிங்கின் ஆட்கள் நமது ஆட்களைக் கைது செய்து அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். வெகு நேரத்திற்குப் பிறகுதான் எனக்குச் செய்தி கிடைத்தது. நல்லவேளை இன்னும் கொஞ்சம் நான் தாமதித்துப் போயிருந்தால் துர்காவை உயிரோடு பார்த்திருக்கவே முடியாது,”

“விக்ரம்சிங்கின் கூட்டத்தினரா? என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான் நிர்சிங்.

“ஆமாம் அவன் தான் தூர்காவையும் கட்டிப்போட்டுத் தீவைத் திருக்க வேண்டும்.”

துர்காவின் கையில் இருந்த காபத்தைப் பார்த்து விட்டு வேகமாக ஓடிச் சென்ற ஜெதிமா ஏதோ இலைகளை பறித்துவந்து அதை அரைத்து, சூடுபட்ட கையில் வைத்து கட்டிவிட்டாள். சூடாகத் தேநீர் ஊற்றிக் கொடுத்தாள். அதைக் குடித்த பிறகு தான் துர்காவிற்குக் கொஞ்சம் தெம்பு பிறந்தது.

“தூர்கா உனக்கு என்ன நடந்தது?” என்று வேதனையுடைய கேட்டான் நிர்சிங்.

நடந்த கணதயை மெல்லமெல்லச் சொன்னால் தூர்கா.

அதைக் கேட்கக் கேட்க நிர்சிங்கிறோ ஆத்திர ஆத்திரமாக வந்து கொண்டிருந்தது. இப்போது அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதற்கே பயங்கரமாக இருந்தது. “மாதோசிங்...” என்று அந்தக் குகையே அதிரும்படி பயங்கரமாகக் கத்தினான்.

ஏதோ அசம்பாலிதம் நடக்கப்போகிறது என்று துர்காவிற்குத் தோன்றியது.

நிர்சிங்கின் பயங்கரக் கூச்சலைக் கேட்டு விட்டு, எங்கேயோ இருந்து ஓடி வந்தான் மாதோசிங்.

“என்ன நிர்சிங் ஏன் இப்படிக் கத்துகிறாய்?” என்று கேட்ட படியே எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டான். “ஏன் கத்துகிறேனு... பாவும் சின்னவன் என்று விட்டு வைத்தால் உன் தம்பி இப்போது என்னிடமே விளையாட ஆரம்பித்து விட்டான்.”

விக்கிரம்சிங் மாதோசிங்கின் தம்பி என்று அறிந்ததும் துர்காவிற்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அவர்கள் இருவராலும் நிர்சிங்கிற குப் பெரிய ஆபத்தொன்று வரப்போகிறது என்று அவன் உள்ளுவர்வு கூறியது.

“ஏன் நிர்சிங் அவன் என்ன செய்தான்?” என்று அமைதியாகக் கேட்டான். “அவன் செய்ததைப் பிறகு சொல்லுவிடேன். முதலில் நீ போய் அவனை இங்கே அழைத்துவா” என்று கத்தினான் நிர்சிங்.

“காலையில் அழைத்து வந்தால் போதாதா?” என்று அமைதியாகக் கேட்டான் மாதோசிங். “நான் சொன்னதைச் சொய்” என்று சொல்லியபடியே வலது காலை மேலே தூக்கி நிலத்தில் அடித்தான்.

மாதோசிங் எதுவும் பேசவில்லை, எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்தான். கையில் கட்டுடன் அமர்ந்திருந்த துர்காவைப் பார்த்ததும் மெல்லச் சிரித்தான். சிரித்துவிட்டு மறுபடியும் திரும்பி நிர்சிங்கை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு வெளி யேறினான். அவன் மறைந்ததும் தர்காவிற்கு ஆறுதல் சொல்லி, அவளை ஒய்வெடுக்கும்படி சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறி னை நிர்சிங்.

அன்று இரவு மாதோசிங் விக்கிரம்சிங்கையும் அழைத்துக் கொண்டு வருவான் என்று எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவன் வரவில்லை. பொழுது நன்றாக விடிந்த பிறகுதான் அவன் வந்தான்.

மாதோசிங்கும் விக்கிரம்சிங்கும் இரண்டு குதிரைகளில் வந்தார்கள். அவனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் நிர்சிங். விக்கிரம்சிங்கைக் கண்டதும் நிர்சிங்கிற்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

அவன் முன்னால் ஓடிச் சென்று மேலே பாய்ந்து விக்கிரம்சிங்கின் கண்ணத்தில் அறைந்தான். அவன் உடல் ஆத்திரத்தில் நடுங்

“தூர்காலின் துப்பாக்கி மாதோசியிகை குறி பார்க்கிறது”

கிக் கொண்டிருந்தது. அவன் கண்ணத்தில் அறைந்ததும் அந்த அறையை வாங்கிக் கொண்டு எதிரில் குதிரையில் இருந்த மாதோ சிங்கைப் பார்த்தான் விக்கிரமசிங். அழைதியாக இருக்கும்படி அவனுக்குச் சாடைகாட்டினான் மாதோசிங்.

விக்கிரமசிங்கின் கண்ணத்தில் அறைந்துவிட்டு “ராஜிகல், என்னிடமே உன் வீளையாட்டைக் காட்ட ஆரங்பித்து விட்டாயா. அந்கப் பெண்ணிடம் நீ இப்போதே மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். இல்லையென்றால் நாயைச் சடுவதைப் போல் உன்னைச் சுட்டுத் தள்ளி விடுவேன்” என்று பலமாகக் கத்தினான் நிர்சிங். அவன் இப்படிச் சொன்னதும் கடகடவென்று வாய்ணிட்டுச் சிரித்தான் விக்கிரமசிங். அவன் சிரித்ததும் நிர்சிங்கிற்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. தெயில் இருந்த துப்பாக்கியை உருவி எடுத்தான். விக்கிரமசிங் கிற்கு நேராக நீட்டிப் பிடித்தான்.

“டுமீல்”

அகைத் கொடர்ந்து நிர்சிங் கீழே விழுந்தான். அவன் நெற்றிப் பொட்டில் ஓர் ஒட்டை விழுந்திருந்தது. மாதோசிங்கின் கையில் இருந்த துப்பாக்கியில் இருந்து புகை வந்து கொண்டிருந்தது.

நிர்சிங் கீழே விழுந்ததைப் பார்த்ததும் அவனது கூட்டத்தைச் சேர்ந்த இரண்டொருவர் முன்னால் ஓடி வந்தார்கள். அதைப் பாரி த்ததும் குதிரையில் இருந்து கீழே பாய்ந்த மாதோசிங் எல்லோருக்கும் எதிராகத் துப்பாக்கியை நீட்டிப் பிடித்தான்.

“எவரும் நகரக் கூடாது. இனி இந்தக் கூட்டத்திற்கு நான்தான் தலைவன்” என்று சொல்லிய யடியே மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து சென்று கீழே விழுந்து கிடந்த நிர்சிங்கைக் குளிந்து பார்த்தான்.

அவன் அசைவற்றுக் கிடந்தான். அவனை எட்டிக் காலால் உதைத்தான். தீர்சிங்கின் உடல் மறுபக்கம் உருண்டது. அவன் இறந்து விட்டான்.

குகைவாசலில் மறைந்து நின்று இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தூர்காவிற்கு நிர்சிங் இறந்து விட்டான் என்பது தெரிந்ததும் அவன் மேனியில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. தலைக்கூள் ஒரு விறைப்பு உண்டாகியது. அவன் இடது கையில் இருந்த துப்பாக்கி நேராக நின்று மாதோசிங்கைக் குறிபார்த்தது.

“டுமீல்”

பின்னால் வீசப்பட்டுப் போன மாதோசிங் அப்படியே சுருண்டு கீழே விழுந்தான். அவன் நெற்றிப் பொட்டில் ஓர் ஒட்டை விழுந்து அகன் வழியாக இரத்தம் கசிந்து கொண்டு இருந்தது. மாதோ சிங் கீழே விழுந்ததைப் பார்த்ததும் விக்கிரமசிங்கிற்குத் தவிப்பு ஏற்பட்டது. பழரென்று குதிரையைத் திருப்பிய அவன் குதிரையை வேகமாகத் தட்டி விட்டான். குதிரை ஓடியது.

துப்பாக்கியைக் கையில் ஏந்தியபடியே எழுந்து நின்ற தூர்கா கீழே விழுந்து கிடந்த நிர்சிங்கை நோக்கி ஓடினான். அதே நேரம் பார்த்து--

“எவரும் நகரக் கூடாது, தகர்ந்தால் கட்டுவிடுவேன்” என்று பயங்கரமான குரல் ஒன்று ஓலித்தது. துப்பாக்கியுடன் வேகமாக ஓடிய தூர்கா அப்படியே நின்றான். நிர்சிங்கின் பின்தை நோக்கி ஓடி வந்த மற்ற இரண்டொருவனும் அப்படியே நின்றார்கள்.

7

ஊ வரும் நகரக் கூடாது^{११} என்ற அந்தப் பயங்கரமான குரல்க் கேட்டுவிட்டு, அப்படியே அசையாமல் நின்று விட்ட தூர்கா அக்ஞால் வந்த திசையில் திரும்பிப் பாரித்தான். ஒரு தாடிக் கார வாலிபன் துப்பாக்கியை ஏந்தியபடியே அங்கே நின்றிருந்தான் அவன் துய்பாக்கியை ஏந்தியபடியே தூர்காவை நோக்கி வந்தான்.

வெடிச் சத்தம் கேட்டு வெளியே ஓடிவந்த ஜெதிமாவும் பரிமால் பாடுவும் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு அப்படியே அசையாமல் நின்றார்கள்.

தூர்காவின் அருகில் வந்து நின்ற அந்தத் தாடிக்காச வாலிபன், அவன் முகத்தைக் கொஞ்ச நேரம் வரையில் அப்படியே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “வித்தியாசமே இல்லை, இவன் பட்டியைப் போலவேதான் இருக்கிறோன்” என்று அவன் வாய் மேல்வமுனுமுனுத்தது.

“என்ன தூர்கா பயந்து விட்டாயா?” என்று கேட்டபடியே கையில் இருந்த துப்பாக்கியை இடையில் இருந்த பட்டிக்குள் போட்டுக் கொண்டான். அவன் செய்கை தூர்காவுக்குப் பேரும் வியப்பாக இருந்தது. விழிகளை உருட்டி அவனைப் பார்த்தபடியே “யார் நீ?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

தூர்கா இப்படிக் கேட்டதும் அந்தத் தாடிக்கார வாலிபனி

கிரித்தான். பிறகு அவள் பேசினான். “என் பெயரைச் சொன்னால் உனக்குத் தெரியாது. நான் உன் அக்கா பட்லியின் நண்பன். தாடி க்கார வாலிபன் என்று சொன்னால்தான் எல்லோருக்கும் என்னைப் பற்றித் தெரியும். டாட்டியா கிராமத்தில் உன் அக்கா கொலை செய் யப்பட்டதைப் பார்த்த பிறகு எனக்கு இந்த உகமே வெறுத்து விட்டது. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை குவாலியூர் காட்டுக்குள்தான் வசித்து வந்தேன். மச்சில்பூர் கிராமத்திற்கு வந்த நீ நிர்சிங்கின் கொள்ளைக் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருக்கிறுய் என்று கேள்விப் பட்ட தும் உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று தடித்துக் கொண்டிருந்தேன். உன்னோடு இருந்து உக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில்தான் இங்கே ஒடோடி வந்தேன். ஆனால் வந்த இடத்தில் இப்படியான ஒரு சம்பவம் நடக்கும் என்று நான் எதிர்பார்க்க தடை இல்லை!”,

அந்தத் தாடிக்கார வாலிபன் துர்காவோடு பேசிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் எல்லோரும் பின்மாகக் கிடந்த நிர்சிங்கைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். பரிமால் பாபுவும் ஜெதிமாவும் ஒடிவந்து நிர்சிங்கின் பின்த்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதார்கள்.

அந்தக் காட்சியைப் பார்த்ததும் துர்காவிற்கு வேதனை அதி கரித்தது. அவள் மெல்ல நடந்து வந்து நிர்சிங்கின் சடலத்தக்கு அருகில் முழந்தாளிட்டு அமர்ந்த கொண்டு, அவன் முசுத்தை மெது வாகத் தடவி விட்டாள். திறந்தபடியே கிடந்த அவன் விழிகள் இரண்டையும் மெல்ல மூடி விட்டு அருகில் இருந்த ஜெதிமாகைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அவன் தலையை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தாள். அவள் விழிகள் இரண்டும் கலங்கி அவளையுமறியா மல் நீர்த்துளிகள் வழிந்தோடின.

ஆத்திரமடைந்த கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியினர் மாதோசிங்கின் பின்த்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவன் பின்த்தைக் குண்டு துண்டாக வெட்டி ஒவ்வொரு பக்கமாக எடுத்துச் சென்று தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள். அவன் தலையை எடுத்துச் சென்ற இரண்டு பேர் ஒரு பெரிய பாறையுன் மீது அதை வைத்துவிட்டு இன்னுமொரு பாறையைத் தூக்கி அந்தக் கூட்டத்தைக் குடித்தார்கள். மாதோ சிங்கின் தலை நொறுங்கி அவன் விழிகள் இரண்டும் வெளியே பிதுங்கி வந்தன.

அதே நேரம் பார்த்து எங்கிருந்தோ வேகமாகப் பறந்து வந்த காகங்கள் இரண்டு அந்த விழிகளைக் கொத்திக்கொண்டு பறந்து சென்றன. நிர்சிங் இறந்த கவலையினால் அன்று அளவிற்கு அதிகமாகவே எல்லோரும் வடிசாராயத்தைக் குடித்தார்கள். பலருடைய சூக்காலுக்கு மத்தியில் அன்று மாலை நிர்சிங்கின் பினம் அடக்கம் செய்ய பட்டது.

அவர்களின் கூட்டு வழக்கப்படி கூட்டத்தின் தலைவன் இறந்து விட்டால் அந்தத் தலைவனின் பினாத்தை அடக்கம் செய்த இடத்திலேயே கூட்டத்திற்குப் புதிய தலைவனைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண் மே. புதிய தலைவன் இறந்த தலைவனின் சமாதிக்கு அஞ்சலி செலுத்தி விட்டு அங்கேயே சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொள்ள வேண் மே. நிர்சிங் இறந்த பிறகு இப்போது அந்தக் கூட்டத்திற்குப் புதிய தலைவன் ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் கட்டத்தில் அவர்கள் இப்போது இருந்தார்கள்.

யாரைத் தலைவனுகப் போடுவது என்று தெரியாமல் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு மெல்ல எழுந்து நின்ற டிராம் “எங்கள் கூட்டத்திற்குப் புதிய தலைவியாக தூர்கா வர வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்!” என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் பரிமால் பாடுவும் ஜெதிமாவும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடியே மேதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். கூட்டத்தில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டு அடங்கியது.

பரபரப்படைந்த தூர்கா ஏதோ சொல்லுவதற்கு எழுந்து நின்றனர். அவன் அருகில் அமர்ந்திருந்த தாடிக்கார வாலிபன் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து, அவனை அம்சும்படிச் சாடை காட்டினான்.

ஏதோ ஒரு மந்திர சக்திக்குக் கட்டுப்பட்டளைப் போல் அவன் கைகைக்குக் கட்டுப்பட்டு அப்படியே அமர்ந்து கொண்டாள் தூர்கா. அடுத்த சில நிமிடங்களில் தூர்காதான் தலைவியாக வேண்டுமென்று எல்லோரும் ஏகமததாகத் தீர்மானித்தார்கள். சிரித்தபடியே தூர்காவின் முகத்தைப் பார்த்த தாடிக்கார வாலிபன், அவன் கையைப் பிடித்து அழுத்தி விட்டான். ஒடோடி வந்த ஜெதிமா தூர்காவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அவளை கண்ணத்தில் முத்தமிட்டாள். மெல்ல எழுந்துவந்த பரிமால்பாப தூர்காவின் கண்ணத்தில் தட்டிவிட்டு நிர்சிங்கின் கையில் இருந்து கழற்றிய அந்த மோதிரத்தைத் தூர்காவின் வீரலில் போட்டு விட்டார். எல்லோரும் ஆரவாரம் செய்து வரவேற்றார்கள்.

நிர்சிங்கின் சுவத்தை அடக்கம் செய்திருந்த இடத்திற்குச் சென்று உறுதிமொழி எடுத்துக் கொண்டாள் தூர்கா. அந்தக் கூட்டத்திற்குத்தான் தலைவியானேன் என்று அவள் கனவிலுப் தீணக்கவில்லை. அதனால் அவள் மேனியில் சிறு நடுசீகம் ஏற்பட்டிருந்தது.

அவள் அந்த இடத்தை விட்டுத் திருப்பி வந்ததும் கூட்டத்தினர் எல்லோரும் சேர்ந்து தூர்காவைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆரவாரம் செய்தபடியே வந்து ஒரை வாசலில் அவளை விட்டுச் சென்றார்கள்.

அன்று இரவு முழுவதும் வடிச்சாராயத்தை அளவில்லாமல் எல்லோரும் குடித்துத் தீர்த்தார்கள். தூர்கா குகைக்குள் வந்ததும் ஜெதிமாவும் பரிமால் பாடுவும் தாடிக்கார வாலிபனும் டிராமும்

அவள் பில்ளை வந்தார்கள்.

“நீங்கள் இந்தக் கூட்டத்திற்கு என்னைத் தலைவியாக்குவீர்கள் என்று நான்னிர்பார்க்கவே இல்லை இந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைவியாகக் கூடிய தகுதி எதுவும் எனக்கில்லை” என்று எல்லோரையும் பார்க்கபடியே மெதுவாகச் சொன்னால் தூர்கா.

“இல்லை தூர்கா, நீ அப்படிச் சொல்லக் கூடாதுமா தோசிங்கை நீ சுட்ட விதீமே அலாதியானதுதான். அந்தத் துணைவைப் பார்த்து துமே நீதான் எங்கள் சூட்டத்திற்குத் தலைவியாக வரத் தசுதி உடையவள் என்று நான் முடிவு கட்டிவிட்டேன்” என்று சொன்னால் டிடிராம்.

“ஆமாம் தூர்கா, நீதான் இனி இந்தக் கூட்டத்திற்கு ஏற்ற தலைவி உன் துணைவிலும் திறமையிலும் எங்களுக்கு நிறைய நம்பிக்கை இருக்கிறது” என்று அமைதியாகச் சொன்னார் பரிமால்பாடு. அதற்கு மேல் தூர்கா எதுவும் பேசவில்லை.

“தூர்கா நீ எதற்கும் பயப்படாதே நான் உங்கு வேண்டிய உதவிகளை எவ்வாம் செய்து தருகிறேன்” என்று சொன்னால் தாமக்காரர் வாலிபன். கிடமிருந்து தோன்றிய அந்தத் தாடிக்காரர் வாலிபன் மிது தூர்காவிற்கு ஒருவிச நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்தது. அன்று இரவு முழுதும் தூர்கா தூங்கவே இல்லை.

தூ ஸ்பூர் பொலீஸ் டேஷனில் அமர்ந்திருந்த இன்ஸ்பெக்டர் மூல் சந்த ஏதோ பைல்களைப் புரட்டிப் பாரித்துக் கொண்டிருந்தார்: அந்த நேரம் பாரித்து அவசரமாக ஒரு பொலீஸ் காரர் உள்ளே ஒடிவந்தார்.

“சாரி, தம்பியோடிய நக்ல கூட்களில் ஒருவனுள் திவாகர் நயாகரி கிராமத்தில் மறைந்திருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது” என்று சொன்னார்.

“அப்படியா, சரி நாம் உடனே அங்கே போக வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார்.

சில வினாடிகளில் கான்ஸ்பூர் மாவட்டத்திலுள்ள நயாகரி கிராமத்தை நோக்கி பொலீஸ் ஜீப் பறந்தது. நயாகரி கிராமம் ஒரு சிறிய கிராமம். அங்கே நாகரிக வசதிகள் மிகக் குறைவு. குமார் ஆயிரம் பேர் வசைதான் அந்தக் கிராமத்தில் வசித்தார்கள். பொலீஸ் ஜீப் நயாகரி கிராமத்திற்குள் நுழையும் போது அந்தக் கிராமம் மிகவும் அமைதியாக இருந்தது.

பொலீஸ் ஜீப் நிற்பதற்கு முன்பே அதில் இருந்து பாய்ந்த

பொலීங்காரர்கள் ஒவ்வொரு வீட்டிற்குண்ணும் புகுந்து தேடுதல் வேட்டையை ஆரம்பித்தார்கள். அனாலும் திவாகரைப் பற்றிய தகவல்கள் எதுவும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

வெறுங்கையடன் திரும்பி வந்த பொலීங்காரர்கள் ஜீப் பிலேயே அமர்ந்திருந்த இனஸ்பெக்டரிடம் தகவலைச் சொன்னார்கள். இனஸ்பெக்டர்க்கு ஆக்திரம் வந்துவிட்டது. “என் முன்னால் நிற்காதிர்கள். வெறுங்கையடன் இங்கே வராதிர்கள். ஒடுங்கள். மீண்டும் விசாரியுங்கள். அவர்கள் உண்மையைச் சொல்ல மறுத்தால் கட்டுத்தள்ளுங்கள். அவர்களின் வீடுகளுக்கு தீ வைத்துக் கொளுத்துங்கள்” என்று பயங்கரமாக அலறினார் இனஸ்பெக்டர்.

அடுத்து, பொலීங்காரர்கள் ஓரே ஓட்டமாக ஓடினார்கள். அதைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் மரண ஒலம் கேட்டது. சில வீடுகள் தீப்பற்றி ஏரிந்தன.

சிறிது நேரத்தில் இரண்டு பொலීங்காரர்கள் ஓர் அழிய பெண்ணை இழுத்து வந்து இனஸ்பெக்டரின் மன்னால் நிறுத்தி னார்கள். “சார் இவள்தான் அந்த திவாகரின் காதலியாம், இவளிடம் கேட்டால் எதையுமே சொல்லமாட்டேன் என்கிறேன்” என்றார் ஒரு பொலීங்காரர்.

“ஓ... அப்பமயா சரி நீங்கள் போய் மற்ற வீடுகளைக் கணிய ங்கள். நான் பொலோக் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று சொன்னார் இனஸ்பெக்டர். பொலීங்காரர்கள் இருவரும் போய்விட்டார்கள். அச்சுத்துடன் அழுதபடியே நின்ற அந்த பெண்ணைப் பார்த்தார் இனஸ்பெக்டர். இளம் வயதுப் பெண்ணை இருந்த அவள் மிகவும் கவர்ச்சியாக இருந்தாள்.

பொலීங்காரர்களின் திருவிளையாட விஞால் அவளின் உடைகள் பல இடங்களில் கிழிந்திருந்தன. அந்தக் கிழிஞ்சுசுல்களின் வழியாக அவனுடைய மேனியின் கவர்ச்சியான பகுதிகள் வெளியே தெரிந்து கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்ததும் இனஸ்பெக்டரின் உள்ளத்தில் ஓர் ஆசை எழுந்து ஓடியது...

அந்த இனஸ்பெக்டர்க்கு இன்னும் திருப்பணமாகவில்லை. அவருக்குச் சமார் நாற்பது வயதிருக்கம். திருப்பணம் செய்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் அவருக்கு இருக்கவில்லை.

புள்ளிமாணிப் போல் அஞ்சியபடியே நின்றிருந்த அந்தப் பெண்ணை நோக்கி மேல்ல மேல்ல நடர்த்து வந்தார் இனஸ்பெக்டர் மூல் சந்த. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பின்னால் சென்ற அந்தப் பெண் ஜீப்பிள் மோதி அதற்கு மேல் போக முடியாமல் அப்படியே நின்றார். அவள் அருகில் வந்து நின்றார் இனஸ்பெக்டர்.

“உன் பெயர் என்ன?”

“மல்லிகாதேவி” என்று நடுங்கியபடியே சொன்னாள் அந்தப்

பெண்.

“அந்த திவாகர் உன் காதலை?”

மல்லிகாதேவி எதுவும் பேசாமல் திருதிருவென்று விழித்த படி யே நின்றன். இன்ஸ்பெக்டருக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட்டது. அவள் கண்ணத்தில் ஒங்கி ஓர் அறை விட்டார்.

அந்த அறையைத் தாங்கமுடியாமல் அப்படியே ஜீப்பின் மேல் விழுந்தாள் மல்லிகாதேவி. அவள் அப்படி விழுந்ததும் அவள் போட்டிருந்த தாவணி நழுவிக் கீழே விழுந்தது. இதனால் அழகிய அவள் மார்பகங்கள் பளிச்சென்று வளரியே தெரிந்தன. அதைப் பார்த்ததும் இன்ஸ்பெக்டரின் உடலில் கொஞ்சம் குடு ஏறியது.

அடுத்து, சற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு மல்லிகாதேவி யை அப்படியே தூக்கிக்கொண்டு வந்து ஜீப்பின் பின்பக்க சிட்டில் அவளைக் கிடத்தினார்.

“எங்கே இருக்கிறான் அந்த திவாகர்” என்று கேட்டபடியே அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“தெ.....தெ தெரியாது” என்று நடுங்கியபடியே சொன்னுள் மல்லிகாதேவி.

“திவாகர் எங்கே இருக்கிறான் என்று சொல்லாவிட்டால் இன்று உண்ணை நான் விடமாட்டேன்” என்று சொல்லியபடியே அவள் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தார். சட்டை சிழிந்த அவர் கையோடு வந்தது. சிரித்தபடியே அதை எடுத்து கீழே எறிந்தார் இன்ஸ்பெக்டர். மல்லிகாதேவியின் மேனியின் மேல் பகுதி வெறு மையாகியது.

“எங்கே இருக்கிறான் அந்த திவாகர்” என்று கேட்டபடியே அவளைத் தடவத் தொடங்கினார் இன்ஸ்பெக்டர். அவர் கரத்தை எடுத்து விடுவதற்கு மல்லிகாதேவி பேரராடினாள். அவளால் முடிய வில்லை. சிறிது நேரத்தில், வேதனை தாங்க முடியாமல் யலமாகச் கத்தினாள் மல்லிகாதேவி.

அந்கக் கிராமத்திலுள்ள வீடுகள் எல்லாம் தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்ததினால், எல்லோடும் பீதியினால் கூச்சஸ்போட்ட படியே அங்கும் இங்கும் ஒடிக் கொண்டிருந்ததினால் மல்லிகாதேவி போட்ட கூச்சஸ் எவருக்கும் கேட்கவில்லை. வீடுகளுக்குத் தீ வைத்து விட்டு பொலீஸ்காரர்கள் ஒடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஜீப்பில் மயங்கிக் கிடந்த மல்லிகாதேவியைக் கீழே உருட்டி விட்டார் இன்ஸ்பெக்டர். விரைந்து ஒடிவந்த பொலீஸ்காரர்கள் ஜீப்பில் ஏறினார்கள். கீழே மயங்கிக் கிடந்த மல்லிகாதேவியின் மேல் ஜீப்பை விடும்படி இன்ஸ்பெக்டர் கட்டளையிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து.

மல்லிகாதேவியின் கழுத்துக்கு மேலால் ஜீப் ஒடியது. மல்லிகா

தேவியின் தலை தகூரியியது. அதைப்பற்றிக் கவுசிப்படாமல் ஜீப் ஒடிக் கொண்டிருந்தது.

தனது பழிவாங்கும் படலத்தை எந்த இடத்திலிருந்தும் ஆரம்பிக்கலாம் என்று சிந்தித்தபடியே அமர்த்திருந்தாள் தூர்கா. அதே நேரம் அவளை நேராக்கி ஓடி வந்தான் டிடிராம்.

“என்ன டிடிராம், ஏன் இப்படி ஓடிவருகிறோய்?” என்று பரபரப் புடன் கேட்டாள் தூர்கா.

“தூர்கா நயாகர் கிராமத்தில் போலீஸ்கார் புகுந்து நமது இனத்தவர்களின் வீடுகளுக்குத் தீவைத்து, மல்லிகாதேவி என்ற பெண் கீணக் கற்பழித்துக் கொலை செய்து அட்டகாசம் செய்துள்ளார்கள்” என்று சொன்னான் டிடிராம். அவனுக்கு முச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“அந்தப் பொலீஸ் கோஷிடிக்குத் தலைமை தாங்கியது யார்?” என்று அமைதியாகக் கேட்டாள் தூர்கா.

“இன்ஸ்பெக்டர் மூல் சந் அவள்தான் மல்லிகாதேவியையும் கற்பழித்திருக்கிறான்.”

“ஓ அப்படியா ..” என்று கேட்ட தூர்கா சிறிது நேரம் சிந்தி த்துவிட்டு.

“சரி டிடிராம் அவசரமாக ஒரு வேலை இருக்கிறது என்னுடன் வா” என்று முன்னால் நடந்தாள். அடுத்த சில நிமிடங்களில். தூர்காவின் மண் நிறக் குதிரை விரைந்து பறந்து சென்றது.

கொண்டிருந்தது. அவளின் கூந்தல். அது காற்றேருக்கலந்து காதல் கைத் பேசி அவள் கணக்கை மறைக்காமல் இருப்பதற்கு கெற்றிக்குமேலாக ஒரு கறுப்புப் பட்டி சட்டப்பட்டிருந்தது. அவளின் பொன்றிற மேனிக்கு அந்தக் கறுப்புப் பட்டி தனி அழகைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது தலைக்குக் கீழே இடை வரையில் ஒரு சறுப்புச் சட்டை. அதன் முன்பக்கம் திறந்து விடப்பட்டிருந்தது. அதன் வழியாக அவளின் இளமை மார்பகங்கள் கொஞ்சம் வெளியே தெரிந்துகொண்டிருந்தன.

இடைக்குக் கீழே நீண்ட கால்களோடு ஓட்டிப் பிடித்த காற் சட்டை. அதில் ஓர் இடைப் பட்டி. துப்பாக்கி ரவைகளைக் கொண்ட அந்த இடைப் பட்டியில் ஒரு கைத் துப்பாக்கி நெருப்பைக் கக்கத் தயாராக இருந்தது. இடைப் பட்டியில் ஒரு கூரிய கத்தி அது கமார் ஆறு அங்குல நீளமிருக்கும். தோளில் கம்பீரமாகத் தொங்கிச்கொண்டிருந்தது ஓர் இராணுவ ‘ரைபிள்’ (துப்பாக்கி.) இந்த தோற்றத்தோடு மன்றிறக் குதிரையில் விரைந்து பறந்து கொண்டிருந்தான் தூர்கா அவளுக்குப் பின்னால் குதிரையில் பறந்து கொண்டிருந்தான் டிடிராம்.

விரைந்து கொண்டிருந்த குதிரையின் வேகத்தைக் கொஞ்சம் குறைக்கதான் தூர்கா. பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த டிடிராமின் குதிரை அருகில் வந்தது.

“டிடிராம் கான்பூர் பகுதிக்கு யார் மந்திரியாக இருக்கிறார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று குதிரையை மெதுவாக ஓட்டியபடியே கேட்டான் தூர்கா.

“தெயியும், உத்தரப்பிரதேச மாநில விவசாய அமைச்சரும் அவர்தான்.”

“ஓ.. அப்படியா! அப்படியானால் எனது திட்டத்தை மிக எனிதாக நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாமே.”

“உன் திட்டம் என்ன என்றுதான் சொல்வேண்!” என்று மெதுவாகக் கேட்டான் டிடிராம். தனது திட்டம் என்னவென்று அவனிடம் விவரித்துக் கூறிய தூர்கா அவன் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றும் சொன்னான். அதைத் தொடர்ந்து, குதிரைகள் இரண்டும் வேகமாக பறந்து சென்றன.

விவசாய அமைச்சர்... கான்பூரில் நடந்த ஒரு திறப்பு விழாவில் கலந்து கொண்டுவிட்டு தனது சேஜையுடன் மகிழ்ச்சியாக பேசியபடியே மெல்ல நடந்து வந்து அந்த ‘இம்பாலா’ காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார். காருக்குள் அமர்ந்து கொண்ட அமைச்சர் மெல்ல நிமிர்ந்து வெளியே நின்ற தனது செயலாளரைப் பார்த்தார். அவர் மெல்லச் சிரித்தபடியே அமைச்சரின் அருகில் வந்தார்.

“என்ன, ஏற்பாடு செய்து விட்டார்களா?” என்று அமைச்சர் மெதுவாகக் கேட்டார்.

“ஆமாம்... ஹோட்டல் சலை காவில் பத்தாம் நஷ்பர் அறையில் உங்களுக்காக அவள் காத்துக் கொண்டிருப்பாள்!” என்று பணிவுடன் சொன்னார் செயலாளர்.

மகிழ்ச்சியுடன் பலமாகத் தலையை ஆட்டினார் அமைச்சர். அதைத் தொடர்ந்து அமைச்சரின் கார் பறந்து சென்றது. இந்த விவசாய அமைச்சர் எந்த இடத்திற்குத் திறப்பு விழாவிற்கு போனாலும் அந்த கிராமத்தில் உள்ள ஒரு பெண்ணை அன்றைய தினம் அவரோடு தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படி ஏற்பாடு செய்யப்படுகிற பெண் கன்னியாகவும் இருக்கலாம், திருப்பணமானவளாகவும் இருக்கலாம் அல்லது விலைமகளாகவும் இருக்கலாம். அவள் அழியாக மட்டும் இருந்தால் போதும். அமைச்சரின் அன்றூட கடமைகளில் இதுவும் ஒன்று.

ஆனால், இந்த விஷயம் மிகவும் இரகசியமாக இருந்தது. அமைச்சரின் அந்தரங்கக் காரியத்தினிடமிருந்து மட்டும் தான் இந்த விஷயம் தெரிந்திருந்தது. காற்றில் மிதந்து வந்த அமைச்சரின் ‘இம்பாலா’ கார் ஹோட்டல் சலைகாவில் முன்னால் நின்றது. காரைவிட்டு அமைச்சர் கீழே இறங்கியதும், கார் அந்த இடத்தைவிட்டுப் பறந்து சென்றுவிட்டது.

அமைச்சர் ஹோட்டலுக்குள் வந்ததும் அங்கே அமர்ந்திருந்த வர்கள் எழுந்து நின்று அவரைப் பார்த்து மரியாதையுடன் மெது

வாகப் புல்ளைக்தூர்கள். சிரித்தபடியே கையை அதைத்துக் கொண்டு அமைச்சர் மாடியபடிகளில் ஏறி மேலே நடந்து சென்று பத்தாம் நம்பர் அறைக்கு முன்னால் வந்து சாத்தியிருந்த அறைக் கதவைத் தட்டினார். அறைக்கதவை இலேசாகத் திறந்து கொண்டு அந்த அழகி எட்டிப்பார்த்தாள். அவர் உள்ளே நுழைந்ததும் கதவு சாத்திக் கொண்டது.

அமைச்சரின் கார் அந்த இடத்கை விட்டுச் சென்ற பத்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு தூர்காவின் குதிரை அங்கே வந்து நின்றது. அப்போது கான் அமைச்சரின் காரியத்தின் எல்லாக்காரியங்களையும் முடித்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படுவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். நேராகக் குதிரையை எடுத்துச் சென்று, அவர் அருகில் நிறுக்கினுள் தூர்கா. குதிரையில் வந்து நின்ற அந்த முரட்டுப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் அவருக்கு ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

“யார் நீ.. உனக்கு என்ன வேண்டும்?!” என்று கேட்டபடியே கொஞ்சம் பின்னால் நகர்ந்தார் அவர்.

“எங்கே உங்கள் அமைச்சர்!” என்று கேட்டபடியே குதிரையில் இருந்து கீழே இறங்கினான் தூர்கா.

“அவர் அப்போதே போய்விட்டார்!”

“அது எனக்குத் தெரியும். அவர் எங்கே போனார் என்றுதான் கேட்டேன்?” என்று முரட்டுக்குரவில் கேட்டாள் தூர்கா.

“அது எனக்குத் தெரியாதா!”

“ஏய் என்னிடம் விளையாடாதே ! நீ உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால் உல் குரல்வளையை அறுத்து விடுவேன்” என்று பயங்கரமாக உறுமியபடியே இடுப்பில் இருந்த கத்தியை உருவி எடுத்து அவர் கழுத்துக்கு அருகில் கொண்டு வந்து உயர்த்திப்பிடித்தாள். அவர் பேசவில்லை. தன் கழுத்துக்கு அருகில் இருந்த அந்தக் கூர்மையான கத்தியையும் தூர்காவின் பயங்கர முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ஏ சீக்கிரம் சொல்லு அவர் எங்கே போனார்?” என்று கேட்டபடியே கத்தியின் கூர்மையான பகுதியை அவர் கழுத்தில் வைத்து இலேசாக இழுத்தாள். அடுத்து— அவர் கழுத்து கொஞ்சம் கிறுபட்டு இரத்தம் கசிந்தது. தான் உண்மையைச் சொல்லவிட்டால் அவள் தன்னை உயிரோடுவிட மாட்டாள் என்பதை அமைச்சரின் செயலாளர் புரிந்து கொண்டார். வருவது வரட்டும் என்று முடிவு செய்த அவர் அமைச்சர் தங்கி இருந்த ஹோட்டலைச் சொன்னார். அதைத் தொடர்ந்து தூர்காவின் குதிரை பறந்தது.

- - - - -

மதுவின் மயக்கத்தில் மங்கையின் அரவணப்பில் அமைச்சர் ஆனந்தமாக இருந்த சமயம் பார்த்து அந்த அறையின் ஜன்னல் கண்ணுடிகளை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து குதித்தான் தூர்கா. அமைச்சரின் அரவணப்பில் இருந்த அந்த அழகி, தூர்கா உள்ளே வந்ததும் படிரென்று எழுந்து அமர்ந்து கொண்டாள். அமைச்சரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார். உள்ளே வந்த தூர்கா கைகள் இரண்டையும் இடுப்பில் வைத்தபடியே அவர்களின் எதிரில் வந்து நின்றாள்.

“யார் நீ...!” என்று அதட்டியபடியே கேட்டார் அமைச்சர்.

“என் பெயர் தூர்கா. சம்பல் பள்ளத்தாக்குக் கொள்ளோக்காரி களில் ஒருத்தி!” ஆப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்து, சுழற்றினாள் தூர்கா. சம்பல் பள்ளத்தாக்குக் கொள்ளோக்காரி என்றதும் அமைச்சருக்குத் திக்கென்றது.

அந்தப் பெண்ணுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. அவள் பீதியுடன் தூர்காவையும் அமைச்சரையும் மாறிமாறிப் பாரித்துக் கொண்டு ருந்தாள்.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று ஆக்திரத்துடன் கேட்டார் அமைச்சர் தூர்கா எதுவும் பேசாமல் மெல்ல நடந்து சென்று சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அமைச்சரின் சட்டைப்பையீல் இருந்த நோட்டுக்கட்டை எடுத்து வந்து அதை அப்படியே அந்த பெண்ணிடம் கொடுத்தாள். “இந்தா இதை வைத்ததுக் கொள். இந்தத் தொழிலை இன்றேடு விட்டு விடு ம்... உன் உடைகளை அணிந்து கொண்டு உடனே இங்கிருந்து போய்விடு!” என்று கடுமையான குரலில் சொன்னாள் தூர்கா. அவள் பணக்கட்டுக்களை எடுத்து வந்து அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்ததும் அமைச்சருக்கு ஆக்திரம் வந்து விட்டது.

“ஏய் தூர்கா, நான் யாரென்று தெரியாமல் என்னிடம் நீ விளையாடுகிறூய். அந்தப் பணக்கட்டுக்களைக் கொண்டு போய் இருந்த இடத்திலேயே வைவா!” என்று கொஞ்சம் தணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு அவளை மிரட்டினார் அமைச்சர். அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் கடகடவென்று சிரித்தாள் தூர்கா. சிரித்து விட்டு அவள் சொன்னாள் “நீங்கள் யாரென்று தெரிந்து கொண்டுதான் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன், மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களோ!”,

தூர்கா சொன்னதைக் கேட்டதும் அமைச்சரின் மேனியில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது இந்த விஷயம் வெளியே தெரிந்தால் பெரிய ஆபத்தாகப் போய்விடும் என்று புரிந்து கொண்ட அமைச்சர் அவளை சமாளித்து அனுப்புவதற்கு முடிவு செய்தார். “சரி என்னை எதற்காகத் தேடிக் கொண்டு வந்தாய்?” என்று அமைதியாகக் கேட்டார். அவர் இப்படிக் கேட்டதும், எது வும் பேசாமல் நடுங்கிய படியே நின்றிருந்த அந்தப் பெண்ணின் பக்கம் திரும்பிய அவள்,

“இந்தா பொன்னு நீ இங்கிருத்து போகவிடு” என்று சொல்லிய படியே மெல்ல நடந்து சென்று கதவைத் திறந்து விட்டாள். தூர்காவை நன்றியுடன் பர்த்தபடியே பணக்கட்டுகளுடன் அந்தப் பெண் அங்கிருந்து வெளியேறினாள். அவள் வெளியேறியதும் அறைக்கதுவைச் சாத்திவிட்டு மீண்டும் அமைச்சரிடம் வந்தாள் தூர்கா.

“மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களே உங்களிடம் ஓர் உதவி கேட்டு வந்திருக்கிறேன்!” என்று அமைதியுடன் சொன்னாள் தூர்கா.

“என்ன செய்ய வேண்டும்?” பரபரப்புடன் கேட்டார் அமைச்சர்.

“கான்பூர் பொலீகாரர்கள் நாயகர் கிராமத்திற்கு அடிக்கடி சென்று எங்கள் இனத்தவர்களைத் துன்புறுத்திக் கொண்டே இருக்கிறார்கள் இாண்டு இனங்களுக்கு முன்புகூட அங்கே சென்று அவர்கள் பல வீடுகளுக்குத் தீவைத்து, பலரைக் கொலை செய்துமிருக்கிறார்கள். மஸ்லிகாதேவீ என்ற பெள்ளை இன்ஸ்பெக்டரே கற்பழித்து விட்டு மிருகத்தனமாக ஜீப்பை அவள்மேல் ஏற்றி அவளைக் கொலை செய்திருக்கிறார்!” அவள் வாரித்தைகளில் அனல் கக்கியது.

“அந்த கான்பூர் ஸ்டேஷனுக்கு இன்ஸ்பெக்டர் யாரென்று தெரியுமா?”

“ஆமாம். அவன் பெயர் மூல்சந்த்” என்று பற்களை நறநற வென்று கடித்தபடியே சொல்லாள் தூர்கா. மூல்சந்த் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் அமைச்சரின் முகத்தில் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. “மன்னிக்க வேண்டும் தூர்கா. இந்த விஷயத்தில் என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது!” என்று சொல்லிய படியே எழுந்து சென்று சட்டையை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டார்.

“என் முடியாது?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டபடியே அவர் முன்னால் பாய்ந்தாள் தூர்கா.

“இன்ஸ்பெக்டர் மூல்சந்திற்கு மேல் இடத்து செல்வாக்கு நிறைய இருக்கிறது. அதைவிட அவர் உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். இதனால் அவருக்கு எதிரை நான் என்ன சொல்ல வேண்டும் எடுப்பான். பகிலாக எனக்குத்தான் ஆபத்து ஏற்படும்” என்று பரிதாபமாகச் சொன்னார் அமைச்சர்.

“அமைச்சர் அவர்களே, நடந்து கொண்டிருக்கும் கொலைகளைத் தடுத்து நிறுத்த உங்களால் முடியாதா?” என்று கடுமையான குரவில் கேட்டாள் தூர்கா.

“அது எனது சக்திக்கு அப்பாற் பட்ட ஒரு சங்கதி தூர்கா!”

“ஓ... அப்படியா அமைச்சர் அவர்களே, எங்கள் இனத்த வர்கள் துன்புறுத்தப்படுவதை நிரந்தரமாக நிறுத்தவதற்கு ஏதாவது வழிகிடைக்குமா என்று பார்க்கத் தான் உங்களிடம் வந்தேன்.

ஆனால், உங்களால் அது முடியாது என்று சொல்கிறீர்கள். இனி எனது வேலையை நான் ஆரங்பிக்க வேண்டியதுதான். அமைச்சர் அவர்களே, நான் தொல்வதை நன்றாகக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். தூர்கா முதலாவது வேட்டையாடப் போவது இன்னெபக்டர் மூல் சந்தைத்தான். இதைத் தடுப்பதற்கு நீங்கள் ஏதாவது செய்தால், அடுத்தபவி நீங்கள்தான். நான் வருகிறேன் அமைச்சரே” என்று சொல்லி விட்டு, அறையை விட்டு வெளியேறினால் தூர்கா.

தூர்காவின் மன்றிறக் குதிரை வேகமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. பாதிவழியில் வைத்து டிடிராமும் அவளுடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன டிடிராம், அவன் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறான்!”

“அவன் தனியாகத்தான் இருக்கிறான். இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் மாத்திரம் தான் ஸ்டேஷனில் இருக்கிறார்கள்!”

“இததான் நல்ல சமயம்” என்று சொல்லியபடியே குதிரையை வேகமாக தட்டி விட்டாள் தூர்கா. குதிரைகள் பறந்தன.

~*~

கான்பூரி பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு பின்னால் குதிரையை நிருத்திவிட்டுக் கீழே இறங்கினால் தூர்கா.

“டிடிராம். நீ.. இங்கேயே இரு எவராவது வந்தால் எனக்குச் சைகை செய்து விடுவது வேண்டும்.” என்று சொல்லிவிட்டு பொலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கி மெல்ல நடந்து சென்றான். ஐஞ்னவின்அருகில் நின்று எட்டியப் பார்த்தான். இன்னெபக்டர் மூலசந்த ஏகோ பைஸ்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஐஞ்னலை விட்டு மெல்ல நகர்ந்து வந்த தூர்கா அந்த அறை வாசலில் வந்து நின்றான்.

VISIT FOR
QUALITY EVER SILVER WARE

S.M. KRISHNAMOORTHY & COMPANY

WHOLESALE & RETAILS

192, SEA STREET,
COLOMBO 11.

பை ஸ்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் மூல்சந்த் வாசலில் ஏதோ அரவம் கேட்டதும் தலையை மெல்லத் தூக்கிப் பார்த்தார். வாசலில் நின்ற தூர்காவைய் பார்த்ததும் அவர் கொஞ்சம் பரபரப்படைந்தார்.

“யார் தி? சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்தயடியே கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“என் பெயர் தூர்கா!” என்று சொல்லியபடியே கைகள் இரண்டையும் இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு உள்ளே நடந்து வந்தாள் தூர்கா.

“உனக்கு என்ன வேண்டும்?” அவள் அழகை இரசித்தபடியே கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“உன் உயிர் வேண்டும்”

“என்ன உளறுகிறாய்?” என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் மூல்சந்த்.

“இன்ஸ்பெக்டர், தூர்கா எப்போதும் உளற மாட்டாள். உனக்கு மல்லிகாதேவியைத் தெரியுமா?”

“எந்த மல்லிகாதேவியையும் எனக்குத் தெரியாது. நீ வெளியே போகாவிட்டால் உன்னைப் பிடித்து உள்ளேவைத்து விடுவேன்!” என்று அலறினார் இன்ஸ்பெக்டர். அவர் போட்ட கூச்சலைக் கேட்டு விட்டு வாசலில் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த இரண்டு கான்ஸ்டபிள்களும் துப்பாக்கிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வேகமாக உள்ளே ஓடிவந்தார்கள். அதைப் பார்த்ததும் தூர்கா மின்னல் வேகத்தில் செயலாற்றினாள். அவள் சுழன்று திரும்பியதும் இடுப்பில் தொங்

கிட்கொண்டிருந்த துப்பாக்கி அவள் கைளில் தலைந்தது.

“யாரும் அசையக் கூடாது, அசைந்தால் பின்மாவீர்கள்!” துப்பாக்கியே அவர்களுக்கு எதிராக அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டியபடியே கர்ஜித்தாக தூர்கா துப்பாக்கிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஒடிவந்த கான்ஸ்டபிள்கள் இருவரும் இன்ஸ்பெக்டரின் அருகில் வந்ததும் அப்படியே நின்றார்கள். அந்த பயங்கரவாதிப் பெண்ணைப் பரார்த்தபடியே அவர்கள் இருவரும் அசையாமல் நின்றார்கள். தூர்காதான் மீண்டும் பேசினான்.

“இன்ஸ்பெக்டர் மூல்சந்தத்! நான் சொல்லதை நன்றாகக் கேட்டுக் கொள். நயாகர் கிராமத்தில் வைத்து ஒர் அப்பாவிப் பெண் ஜெக் கற்பழித்து விட்டு மிருகத்தனமாக அவளைக் கொலை செய்தாயே நினைவிருக்கிறதா? அந்த அப்பாவிப் பெண்ணைன் பெயர்தான் மல் லிகாதேவி, அவள் எங்கள் இன்ததைச் சேர்ந்தவள். நீ செய்த அந்த மிருகத்தனத்திற்காக உன்னைப் பழிவாங்க வந்திருக்கிறேன்!” அவள் இப்படிச் சொன்னதும் நிலைமை மோசமாகிவிட்டது என்பதைப் பரிந்துக்கொண்ட இன்ஸ்பெக்டர் வலது கையை மெல்லக் கீழே கொண்டுபோய் படாரென்று மேசை லாட்சியைத் திறந்தார்.

டுமீல்!

இன்ஸ்பெக்டர் மூல்சந்தின் உடலில் ஓர் அதிர்வு ஏற்பட்டது. அவர் தோள்பட்டையில் இருந்து இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது. இன்ஸ்பெக்டர் இடது கையினால் வலது பக்க தோள்பட்டையை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார். தூர்காவின் துப்பாக்கியில் இருந்து வெண்ணாக வந்து கொண்டிருந்தது. இன்ஸ்பெக்டரின் தோள் பட்டையைத் தூர்காவின் கப்பாக்கிக் குண்டு தாக்கிவிட்டது என்பதை அறிந்ததும், ஆத்திரமடைந்த ஒரு கான்ஸ்டபிள் பல ரெண்று துப்பாக்கியை மேலே தூக்கிப் பிடித்தான்.

டுமீல்.. டுமீல்! பின்னால் வீசப்பட்டுப் போன கான்ஸ்டபிள் அப்படியே தரையில் விழுந்தான். அவன் தரையில் விழும்போது பின்மாகக் கிடந்தான். அவன் நெற்றிப் பொட்டில் இரண்டு ஓட்டைகள் விழுந்திருந்தன. இந்தக் காட்சியைப் பார்த்ததும் எஞ்சி விழுந்த கான்ஸ்டபிளின் உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. அவன் பரி தாபமாகத் திரும்பி, இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்தான் அவன் நடுங்குவதைப் பார்த்ததும் கடகடவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் தூர்கா. சிரித்துவிட்டுத் துப்பாக்கியை ஏந்தியபடியே மெல்ல நடந்துவந்து அந்தக் கான்ஸ்டபிளின் அருகில் நின்றாள். தூர்கா அருகில் வந்து நின்றதும் அந்த கான்ஸ்டபிளின் உடல் கடகடவென்று நடுங்கியது.

அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே இடையில் இருந்த கத்தியை உருவி எடுத்தாள் தூர்கா. ஆறு அங்குள் நீளமுள்ள அந்தக் கத்தியை கான்ஸ்டபிளின் முகத்தின் அருகில் கொண்டு சென்று அப்படி

யும் இப்படியும் ஆட்டினால். அதைப் பார்த்ததும் காண்ஸ்டபிளிள் உடல் வேர்த்துக் கொட்டியது. முத்தில் வைத்திருந்த அந்தக் கத்தியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கிழே கொண்டுவந்து கழுத்தில் வைத்தாள் தூர்கா. கத்தியின் கூர்மமையான பகுதியைக் கரல்வளையில் வைத்து, அப்படியே உள்ளே அழுத்தி ஓர் இழு இழுத்தாள், அடுத்து,

“ஐயோ!” என்று அலறியபடியே கிழே விழந்தான் கான்ஸ்டபிளி. அவன் கரல்வளை அறுந்து இாத்தம் பிறிட்டுப் பாய்ந்தது. கிழே விழந்த அவன் அப்படியும் இப்படியும் கழுத்தான். அந்தக் காட்சியைப் பார்க்க முடியாமல் வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டார் இன்ஸ்பெக்டர் அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இருந்து கொண்ட மருப்பதைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள் தூர்கா. சிறிது நேரத்தில், அவன் துடிப்பு நின்றுவிட்டது. அவன் பின்த்தைக் காலால் எட்டி உடைத்தாள். இன்ஸ்பெக்டர் சோர்வடன் அவளைப் பார்த்தார். அவர் உடலில் இருந்து அதிகமாக இரத்தம் வெளியேறி இருந்ததினால் அவர் இப்போது மூச்சு விடுவதற்கு மிகவும் சிரமப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர் உடலில் இருந்து வெளியாகிய ரீக்கத்தம் தலையில் வடிந்து மெதுவாக ஒடிச்கொண்டிருந்தது. அந்த இரக்கத்தைப் பார்த்து, சிரித்துவிட்டு மீண்டும் இன்ன பெக்டர் ரைப் பார்த்து.

“இன்ஸ்பெக்டர், எங்களின் எத்தனை பேருடைய இரத்தத்தை இந்த மாதிரி ஒட வைத்திருப்பாய் என்பதைக் கொஞ்சம் சிந்தித் துப் பார். உன்னால் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்களின் தொகையை எண்ணிப் பார். உனக்கு மேவிடத்தில் நிறையச் செல்வாக்கு இருக்கிறதாம். அகலை உயர் அதிகாரிகள் கூட உனக்கு எதிராகச் செயல்படுவதற்கு அஞ்சிகிறார்களாம். ஆனால் இந்த தூர்காவிட மிகுந்து இனி நீ தப்பவே முடியாது... அந்த மல்லிகாடுதேவியை எவ்வளவு மிகுக்கத்தனமாகக் கொலை செய்தாய். அப்படிக் கொலை செய்க போது அவன் எவ்வளவு வேதனை அடைந்திருப்பாள். அந்த வேதனை எப்படி இருக்கும் என்பதை நீயும் கொஞ்சம் அனுபவித்துப் பார்க்க வேண்டாமா இன்ஸ்பெக்டர்?” என்று கேட்டபடியே இன்ஸ்பெக்டர் மூல் சந்தின் அருகில் வந்த தூர்கா அவர் உடைகளை எல்லாம் கத்தியால் வெட்டிக் கிழித்து ஏற்றிந்தாள்.

அதே நேரம் இன்ஸ்பெக்டர் அவளோடு போராட முயிலூர். இதனால் ஆத்திரமடைந்த தூர்கா, கத்தியினால் இன்ஸ்பெக்டரின் கண்ணத்தில் குக்கினால். ஒரு யக்கக் கண்ணத்தில் குத்தப்பட்ட குத்தி மறுபக்கக் கண்ணத்தின் வழியாக வெளியே வந்தது. வேதனையினால் மனங்கியபடியே கதிரையில் இருந்து கிழே விழந்தார் இன்ஸ்பெக்டர். அதே நேரம் கத்தியை உருவி எடுத்தாள் தூர்கா. இன்ஸ்பெக்டரின் கண்ணங்கள் இரண்டும் கிழிந்து தொங்கினான்.

வென். அவர்களே விழந்ததும் வேங்கா முன்னாக பாய்ந்த துரிகா அவர்களில் மிகுதியாக இருந்த உடைகளையும் சிறித்த ஏற்ற தாள். இப்போது இன்ஸ்பெக்டர் நிர்வாணமாகக் கிடந்தார். நீர் வாணமாகக் கிடந்த அவருடைய மேனியை ஒழுமுறை பார்த்து விட்டு மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்த தூர்கா. அவர்களின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் கையில் கூர்ம்மயான கத்தி இருந்தது. அவள் என்ன செய்யப் போகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும், இன்ஸ்பெக்டரின் உடல் நடுங்க ஆரம்பித்தது... அவர் எழுந்திருக்க முயன்றார்.

“தூர்... கா... வே... வே - வேண்டாம்...!” என்று மிகவும் சீரம்ப்பட்டுக் கத்தினார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“இன்ஸ்பெக்டர், தூர்கா ஒரு காரியத்தைச் செய்ய நினைத்தால் அதைத் தடுத்து நிறுத்த எவராலும் முடியாது. இந்த விஷயத்தில் உனக்குள்ள மேல் இடத்துச் செல்வாக்குக்கூடப் பயன்படாது!” என்று சொல்லியபடியே கூர்ம்மயான அந்தக் கத்தியை இன்ஸ்பெக்டரின் அடிவயிற்றுக்குக் கீழே கொண்டு போனான் தூர்கா.

அடுத்து-- அந்தப் பகுதியே அதிரும்படி இன்ஸ்பெக்டர் பயங்கரமாக அவறினார். இன்ஸ்பெக்டரின் கூச்சலைக் கேட்டுவிட்டு சற்றுத் தொலைவில் இருந்த யிராம் வேகமாக உள்ளே ஓடிவந்தான். உள்ளே வந்த அவன் அந்தப் பயங்கரக் காட்சியைப் பார்த்ததும் அப்படியே அசைவற்று நின்றுவிட்டான். இன்ஸ்பெக்டர் துயித்துக் கொண்டிருந்தார். தூர்காவின் கத்தி அவரது உடலின் ஒல்வொரு பகுதியையும் காவை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அதே நேரம்— டிராம் அலறினேன்.

“தூர்கா சீக்கிரம் வா யாரோ வருவது போல் தெரிகிறது!” இன்ஸ்பெக்டர் இன்னும் சில நிமிடங்களில் இருந்து விருவார் என்பதை உறுதி செய்து கொண்ட தூர்கா, அங்கிருந்து வெளியேறி டிராமுடன் குதிரையை கோக்கி ஓடினான். அதைத் தொடர்ந்து குதிரைகள் இரண்டும் பறந்தன.

-ஐஞ்சல-

மறுநாள் வெளியான பக்திரிகைகள் எல்லாம் தூர்காவைப் பற்றிய செய்திக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தன.

தூர்கா என்ற சம்பஸ் பள்ளத்தாக்குக் கொள்ளிக்காரி இன்ஸ்பெக்டர் மூல்சங்கையும் இரண்டு கான்ஸ்டபிள்களையும் மிருகத் தனமாகக் கொல்லசெய்து விட்டதாகவும் அவளைப் பியந்துக் கொடுப்பவர்களுக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டும் என்றும் செய்கிகள் வெளியாகி இருந்தன. இந்தச் செய்தியைப் படித்த பிறகு பொதுமக்களிடையே ஒரு பரப்பரப்பு ஏற்பட்டது. எல்லோரும்

துர்காவைப் பற்றியே போ ஆரம்பித்தார்கள். இந்த செய்தியைப் படித்ததும் விவசாய அமைச்சருக்கும் கொஞ்சம் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அவர் துர்காவைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முன்வர வில்லை.

துர்காவின் கொள்ளைக் கூட்டத்தினரும் கொஞ்சம் பாபரப் படைந்தார்கள். இந்தத் தகவலை டிடிராம் துர்காவிடம் சொன்னான். “துர்கா, உன்னைப் பற்றிய செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வர ஆரம்பித்து விட்டன. உன்னைப் பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதாக அறிவி க்கிருக்கிறார்கள். இனிமேல் நீ கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்!”

அவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் துர்கா மெல்லச் சிரித்தாள். சிரித்துவிட்டு அவன் சொன்னான்— “டிடிராம், இப்போது பத்தாயிரமாக இடிக்கும் இந்தத் தொகை விரைவில் ஒர் இலட்சமாகப் போகிறது!” என்று சொல்லியபடியே மறுமடியும் சிரித்தாள். அதே நேரம் பார்த்து அவரைகளின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் வேகமாக ஓடிவந்து துர்காவின் முன்னால் நின்றுன். அவனுக்கு மூச்சவாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன நடந்தது, ஏன் இப்படி ஓடி வருகிறோய்?” என்று பரப்புடன் கேட்டாள் துர்கா.

“ஜெதிமாவை விக்கிரம்சிங்கின் ஆட்கள் கடத்திக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.”

ஜெதிமாவைக் கடத்திக் கொண்டு போய் விட்டார்கள் என்று அவன் சொன்னதும் துர்காவின் மேனியில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அவள் மூளைக்குள் ஒரு விறைப்பு ஏற்பட்டது.

“விக்கிரம்சிங்!” என்று சொல்லியபடியே நறநறவேன்று பறகளைக் கடித்துக் கொண்டாள். அதே நேரம் பார்த்து பரிமால் பாபுவும் அங்கே ஓடிவந்தார்.

“துர்கா .. என் மகனை எப்படியும் காப்பாற்றியாக வேண்டும். இந்த விக்கிரம்சிங் பெண்பித்துப் பிடித்தவன். அதனால் சீக்கிரம் போய் அவளைக் காப்பாற்று துர்கா” என்று காழ்ந்த குரவிக் சொன்னார் பரிமால்பாபு. வேகமாக ஓடி வந்ததினால் அவருக்கு மூச்சவாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள் தாத்தா. நான் எப்படியும் ஜெதிமாவைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிய துர்கா டிடிராயின் பக்கம் திரும்பி, “டிடிராம், நமது ஆட்களைத் தயாரி படுத்திக் கொண்டுவா!” என்று சொல்லிவிட்டு, வேகமாக நடந்து குகைக்குள் புகுந்தாள்.

அந்த குகைக்குள் அச்சத்துடன் அமர்ந்திருந்தாள் ஜே திமா. அவளைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்த அந்த நால்வரும் ஜெதிமாவைப் பார்த்து கேவி செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் தலைவன் விக்கிரம்சிங் இன்னும் வரவில்லை.

“**டேய், குட்டிய பார்த்தா புதுச மாதிரி தெரியது.** இவகை படாத ரோசாவாக இருப்பானோ...? என்றால் ஒரு முரடன்.

“**கைபடாத ரோசா மட்டுமில்லடா காற்றுப்படாத ரோசா வும் கூட.** இவ அண்ணன் நிர்சிங் அந்த மாதிரி இவள் வளர்த்திருக்கானும்...” என்றால் மற்றொரு முரடன்.

“**ஓ... ஓ - அப்படியா, அப்போ நம்ம தலைவருச்கு நல்ல விருந்து தான்!**” என்று சொல்லியபடியே வெளியே இருந்து வந்தான் மற்று மொரு முரடன். அவன் கையில் ஒரு பெரிய போத்தல் இருந்தது. வடி சாராயம்.

“**யாரு குலாதியா... வா... வா... நல்ல சமயத்துலதான் நீயும் வந்திருக்கே...** அதோட நல்ல சாமானமும் கொண்டு வந்திருக்கே... கொண்டா கொண்டா இப்படிக் கொண்டா” என்று சொல்லிய படியே குலாதி என்ற அந்தக் கொள்ளைக் கூட்டத்தவன் கொண்டு வந்த வடிசாராய போத்தலை எடுத்துக் கட கடவென்று வாயில் ஊற்றிக் கொண்டான் ஒருவன். அவன் பெயர் பலாகர். பலாகர் குடித்த விட்டுக் கொடுத்த பிறகு, மற்றவர்களும் குடிக்க ஆரம் பித்தார்கள். இப்போது எல்லோருக்கும் நல்ல பதமாகப்பட்டிருந்தது.

“**டேய் குலாதி உனக்கு ஒரு செய்தி தெரியுமா...** இந்தப் பொண்ண நாம் கடத்திக்கிட்டு வந்தது நம்ம தலைவருக்கு, விருந்

துக்கு இல்லடா!“ போதையினுல் பாதை மாறிப் பேசினான் பலாகரி “அப்போ...!” குலாதி வாயைத் திறந்தான்.

“பாக்கிமாயி கிராமத்துல் ஸயத்கான்னு ஒரு பெரிய பணக் காரரு இருக்காரு. அவருக்கு இந்தப் பொண்ண கொடுத்து, பத்தா யிரம் ரூபா வாங்கப் போஞாறு நம்ம தலைவர்.” அவன் சொன்ன தைக் கேட்டதும் ஜெதிமாவுக்குத் திக்கென்றது. தன்னைப் பெரும் ஆபத்து குழந்தை கொண்டு விட்டதென்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். அங்கிருந்து தப்பி ஒடுவதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று அவள் பார்த்துக் கொண்டாள்.

பலாகரி சொன்னதைக் கேட்டதும் குலாதியின் முகத்தில் ஒரு புதியமாறுதல் ஏற்பட்டது. “ஓ... அப்படியா சங்கதி... அப்போ இவள் நாம அனுபவிச்சா என்னடா!” என்று கேட்டபடியே எழுந்து நின்றுள்ள குலாதி. அவனால் எழுந்து நிற்க முடியவில்லை. தள்ளா யினான். குலாதி சொன்னதைக் கேட்டதும் போதையில் இருந்த மற்றவர்களுக்கும் ஓர் ஆசை வந்துவிட்டது.

“ஹ.. ஹா.. ஹா.. நல்ல யோசனை!” என்று சொல்லிய படியே எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள். அதைப் பார்த்ததும் ஜெதிமாவின் மேனி நடுங்கியது. இந்த ஐந்து பேரும் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு என்னை ஜீயோ...” அவனுக்கு நினைக்கவே பயமாக இருந்தது. அதே நேரம் மூன்றால் பாய்ந்த குலாதி ஜெதிமாவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். அந்த வழுக்கைத்தலை மனிதனின் வாயில் இருந்து வீசிய வடிசாராயத்தின் மனம் ஜெதிமாவின் வயிற் ரைப் புரட்டியது. அவனைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு மூன்றால் பாய்ந்தான் ஜெதிமா. போதையில் இருந்த மற்ற நாள்வரும் பாய்ந்து அவனைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஒருவன் அவள் கையைப் பிடித்துக் கீழ்க்க.. மற்றவன் அவள் கண்ணத்தைத் தடவ.. அடுத்தவன் அவள் சட்டைக்குள் கையை விட்டு. அதை இழுத்துக் கிழிக்க எஞ்சியிருந்தவன் அவள் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்து அவனைக் கீழே தள்ளிவிடப் போராட.... அவர்களின் தொல்லை தாங்க முடியாமல் ஜெதிமா கூச்சவிட... அதே நேரம் பார்த்து விக்கிரம் சிங்குகைக்குள் நுழைந்தான்.

அவனைப் பார்த்ததும் எல்லோரும் ஜெதிமாவை விட்டு ஆளுக்கொரு பக்கமாக ஓடி மறைந்து கொண்டார்கள் புவியிடம் சிக்கிய புள்ளிமானைப் போல் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஜெதிமா. அவள் உடைகள் பல இடங்களில் கிழிந்து போயிருந்தன. வீக்கிரம் சிங்கோடு இன்னுமொரு தடித்த மனிதரும் உள்ளே வந்தார். அவருக்குச் சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கும். பைஜாமா அணிந்திருந்த அந்த மனிதனின் கைகளில் எல்லாம் தங்கமோதிரங்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன, அவர் தலை கொஞ்சம் வழுக்கையாக இருந்தது அவர் வயிறு நன்றாக ஊதிப் போயிருந்தது. ஆடைகள் கிழிந்து

போன நிலையில் அங்கங்கள் பாது வெளியே தெரிய அநாதரவாக நின்றிருந்த ஜெதிமாவைப் பார்த்ததும் அந்தத் தடித்த மனிதர் வாயைப் பிளந்தார்.

“விக்கிரம்சிங், இவள்தானு அந்தப் பெண்..?”, என்று தனது வழுக்கைக் தலையைத் தடவியபடியே கேட்டார் அவர். அந்த மனி தரைப் பார்த்ததும் சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு கொள்ளோக் காரர்கள் பேசிக்கொண்ட ஸயத்கான் இவனுகத்தான் இருக்கவேண்டு மென்று ஜெதிமா புரிந்து கொண்டாள்,

“ஆமாம், ஸயத்தான் இந்த மாதிரியான புதுச்சுக்களை அனுபவிப்பதற்கு நீங்கள் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.. !” என்று சொல்லியபடியே நடுங்கிக் கொண்டிருந்த ஜெதிமாவின் அருகில் வந்து நின்றான் விக்கிரம்சிங். முகத்தைப் பின்னால் இருத்துக் கொண்ட ஜெதிமா அவளை முறைத்துப் பார்த்தாள். அவள் சொன்னால், “விக்கிரம்சிங், உனக்கு அழிவுகாலம் நெருங்கி விட்டது என்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு தூர்கா இப்போது இங்கே வந்து கொண்டிருப்பாள்!” அவள் சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு, விக்கிரம்சிங் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். சிரித்து விட்டு அவள் சொன்னான். “அதுதான் நடக்காது. அந்த தூர்கா இங்கே வந்து சேர்வதற்குள் நீ இந்த ஸயத்கானுடன் பாக்கிமாயி கிராமத்திற்குப் பறந்து போய் விடுவாய்” என்று சொல்லிவிட்டு, ஜெதிமாவை அப்படியே அலாக்காக்க தூக்கிவந்து வெளியில் நின்ற குதிரையில் ஏற்றினான். அவனிடமிருந்து விடுபட அவள் திமிறினான். ஆனால் விக்கிரம்சிங் அவளை விடவில்லை. அவளைக் குதிரையில் ஏற்றிவிட்டு அருகில் வந்து நின்ற ஸயத்காவின் பக்கம் திரும்பி “ஸயத்தான் நீங்களும் இந்தக் குதிரையில் ஏறி அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னான்.

இரு பையில் தயரராக வைத்திருந்த பணத்தை எடுத்து விக்கிரம்சிங்கிடம் கொடுத்து விட்டு ஜெதிமா ஏறியிருந்த குதிரையில் ஏறி, அவள் பின்னால் அமர்ந்து கொண்டார் ஸயத்கான். அதே நேரம் இன்னும் இரண்டு குதிரைகள் வந்து அந்தக் குதிரைக்கு அருகிங் நின்றன. அந்தக் குதிரைகளில் விக்கிரம்சிங்கின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு முரடர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஸயத்கானிடமிருந்து பணத்தை வாங்கிக் கொண்ட விக்கிரம்சிங் அந்த இரு வரையும் பார்த்துச் சொன்னன. “நீங்கள் இருவரும் இவருக்குப் பாதுகாப்பாக பாக்கிமாயி கிராமம் வரையில் சென்று வாருங்கள் அந்த இடம் வரையில் ஜெதிமாவைப் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் சென்று ஸயத்கானிடம் ஓப்படைக்க வேண்டும்; வழியில் தப்பிப் போவதற்கு ஜெதிமா முயன்றால் அவளைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்; ம். நீங்கள் புறப்படுங்கள்” அடுத்து ஜெதிமாவின் குதிரை முன்னால் செல்ல மற்றக் குதிரைகள் இரண்டும் பின்னால் சென்றன. ஜெதிமாவைக் கட்டிப் பிடித்தபடியே குதிரையை ஓட்ட

டிக் கொண்டிருந்தார் ஸயத்கான். அந்த ஆளின் அணைப்பில் இருப்பது ஜெதிமாவுக்குப் பெரும் வேதனையாக இருந்தது. அவர்களிடம் இருந்து தப்பிச் செல்வதற்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். ஜெதிமாவின் குதிரை மறைந்ததும். குகைக்குள் சென்று அங்குள்ளவர்களுக்கு ஏதோ கட்டளையிட்டு விட்டு வெளியே வந்து தனது குதிரையை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக எங்கோ பறந்து சென்றுன் விக்கிரமசிங். அவன் பறந்து சென்ற சில நிமிடங்களில் தூர்காவும் அவள் கொள்ளோக் கூட்டத் திணரும் அந்த இடத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். துப்பாக்கியைத் தயாராக வைத்தபடியே வாசலில் வந்து நின்ற தூர்கா, “யெ உள்ளே யார் இருக்கிறீர்கள். மரியாதையாக எல்லோரும் வெளியே வாருங்கள்!” என்று பயங்கரமாக அவறினாள். அதைத் தொடர்ந்து- உள்ளே இருந்து எவரும் வரவில்லை.

குகையைச் சுற்றி நின்றவர்களுக்குச் சாடை காட்டிவிட்டு துப்பாக்கியை முன்னால் நீட்டிப் பிடித்தபடியே மெல்ல மெல்லக் குகைக்குள் நுழைந்தாள் தூர்கா. தூர்கா குகையின் நடுப் பகுதிக்கு வந்து விட்டாள். அதே நேரம் எவரோ பயங்கரமாகச் சிரிக்கும் ஒசை கேட்டது. தூர்கா படாரென்று திரும்பிப் பார்த்தாள். பின் னால் சிரித்தபடியே விக்கிரமசிங் நின்று கொண்டிருந்தாள். அவன் கையில் இருந்த துப்பாக்கி தூர்காவையே குறிபார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

தலைநகரில் தலைசிறந்த வாத்தியக் கலைஞர்களின்
சங்கமத்தில் உருவான இசைக் குழு

J E Y S E E S

கல்யாணம் போன்ற வைபவங்கள் கலகலப்பாக நடை
பெற வேண்டுமா, தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

அமைப்பாளர்

மொழிவாணன்

192, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு 11.

துப்பாக்கியை ஏந்தியபடியே குகைக்குள் நுழைந்தாள் துர்கா

தெறி திமாவை அணைத்த படியே வெகு விரைவாகக் குதி ரையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார் ஸயத்கான். நேரம் செல்லச் செல்ல, அவர் அணைப்பு ரெஹிக் கொண்டே வந்தது. இந் தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள, ஜெதிமா முடிய செய்தாள் ஸயத்கானின் இடையில் ஒரு துப்பாக்கி செருகப்பட்டிருந்ததை ஜெதிமா முன்பே கவனித்து வைத்திருந்தாள். ஜெதிமா தலையை மெல்லத் தூக்கிப் பார்ச்தாள். ஒரு குதிரை முன்னால் சென்று கொண்டிருந்தது. மற்றக் குதிரை அவனும் ஸயத்கானும் சென்ற குதிரைக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தது.

இந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்களை விரட்டிவந்து கொண்டிருந்தா. ஸயத்கான் தன்னை அணைத்துக் கொள்வதற்கு நன்றாக இடங் கொடுத்த ஜெதிமா தனது இடது கையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பின்னால் எடுத்துக் கொண்டான். பின்னால் வந்த கை ஸயத்கானின் இடையில் ஊர்த்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்ச நோத் தில் ஸயத்கானின் இடையில் செருகப்பட்டிருந்த துப்பாக்கி அவள் கையில் தட்டுப்பட்டது குகிரை ஓட்டத்திலை ஏற்பட்ட ஆட்டத் திற்கேற்ப மெல்ல மெல்ல அந்தத் துப்பாக்கியை இழுத்தான் ஜெதி மா. ஜெதிமாவை இறுக்கி அணைப்பதில் கவனமாக இருந்த ஸயத்கான், தனசு இடையில் செருகப்பட்டிருந்த துப்பாக்கி ஜெதிமா வின் கைக்கு மாறியதை உணரவில்லை. துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்ட ஜெதிமா கொஞ்ச நேரம் அப்படியே இருந்தாள். ஒரு கிருப்பம் வந்ததும் முன்னால் சென்ற குதிரை கொஞ்சம் மறைந்து விட்டது.

இந்த சந்தர்ப்பத்தை ஜெதிமா பயன்படுத்திக் கொண்டாள்.

குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்தான். வேகமாக ஓய்க் கொண்டிருக்க குதிரை நின்றது. குதிரை நின்றகாம் வேகமாகக் கிழே குதித்தான் ஜெதிமா. குதித்த அதே வேகத்தில் ஸயத்காளைப் பிடித்துக் கிழே இழுத்துப் போட்டான். இதைப் பார்த்ததும், பின் ஒவ்வு குதிரையில் வந்து கொண்டிருந்தவன் பரபாப்படைந்தான். அவன் குதிரையை நீறுத்தினிட்டு.படாரென்று கிழே இறங்கினான். அவன் கிழே இறங்குவதற்கான வேகமாகச் செயலில் இறங்கினான் ஜெதிமா. கிழே விழுந்த ஸயத்காளை இழுத்தெடுத்து தன்னைடு அனைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு துப்பாக்கியை அவர் முதுகில் வைத்து அழுத்தினான். அழுத்தியபடியே அவன் கத்தினான்.

“என் அருளில் யாரும் வராதீர்கள். வந்தால் இந்த ஆளைச் சட்டு விடுவேன்.” குதிரையில் இருந்து இறங்கிக் துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு ஒடி வந்த லிக்கிரம்சிங்கின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த அந்த முரடன் அப்படியே அசையாமல் நின்றான். அதே நேரம் முன்னால் குதிரையில் சென்றவனும் திரும்பி வந்துவிட்டான். குதிரையில் வேகமாக வந்த அவன் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்ததும். குதிரையின் வேகத்தை இன்னும் கொஞ்சம் அதிகரித்து ஜெதி மாவை தோக்கி ஒட்டி வந்தான். ஜெதிமாவையும் ஸயத்காளையும் நோக்கிக் குதிரை புயல் வேகத்தில் வந்தது. குதிரையின் கடிவாளத்தை ஒரு கையில் பிடித்துக்கொண்டு மற்றக் கையில் துப்பாக்கியை எடுத்க உயர்த்திப் பிடித்தான்.

“டுமீல்”

குதிரை பயங்கரமாக கத்தியபடியே கிழே உருண்டு விழுந்தது. குதிரையில் இருந்தவன் வீசப்பட்டுப் போய்த் தலைக்குப்பற கிழே விழுந்தான். அவன் கையில் இருந்த சுப்பாக்கி காற்றில் பறந்து சென்று எங்கோ விழுந்தது. அதே நேரம் பக்கத்தில் இருந்தவன் துப்பாக்கியைத் தூக்கிப் பிடித்தான்.

“டுமீல்”

துப்பாக்கி அவன் கையில் இருந்து நழுவ, அவன் மல்லாக் காக்க கிழே விழுந்தான். கிழே விழும்போது அவன் பினமாகத் தான் விழுந்தான். ஸயத்காளின் கழுத்தில் கையைப் போட்டு அவனை அனைத்து அமத்திப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஜெதிமா. அவன் துப்பாக்கியிலிருந்து வெண்புகை வந்து கொண்டிருந்தது. ஜெதிமாவின் பீடியில் சிக்கிக் கொண்டிருந்த ஸயத்காள் தடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். குதிரையில் இருந்து கிழே விழுந்தவன், எழுந்து அமர்ந்து கொண்டு ஜெதிமாவைப் பார்த்தான்.

“டேய் ராஸ்கல், உங்கள் விளையாட்டெல்லாம் என்னிடம் நடக்காது. நான் நிர்சிங்கின் தங்கை, உன் உயிர்மீது ஆசையிருந்தால் இந்த இடத்தை விட்டு ஒடிப் போய்விடு!” என்று பயங்கரமாக அலறினான் ஜெதிமா. அந்த முரடன் எதுவும் பேசவில்லை.

கைகளை உயர்த்திய படியே மெல்ல எழுந்து நின்றார்கள். அவனுடைய துப்பாக்கி ஜெதிமாவின் பக்கத்தில் இருந்தது. கைகளை உயர்த்திய படியே கொஞ்சம் முன்னால் வந்து அப்படியே நின்றார்கள். கீழே கிடந்த துப்பாக்கியையும் எதிரில் துப்பாக்கியுடன் நின்ற ஜெதிமா வையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். பிறகு மேலே அண்ணாந்து பார்த்தான். பார்த்துவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பி நடந்தான் கொஞ்சம் முன்னால் நடந்தவன் படாரென்று திரும்பி, ரப்பர் பந்தைப் போல் மேலே பாய்ந்து கீழே கிடந்த துப்பாக்கியை நோக்கிப் பாய்ந்தான். அவன் பாய்ச்சல் குறி தவறவில்லை. சரியாகத் துப்பாக்கியின் அருகில் போய் விழுந்தான். விழுந்த வேகத்திலேயே துப்பாக்கியைத் தன் அருகில் இழுத்துக் கொண்டான். ஆனால் அதற்குள்,

“இமீல்”

ஜெதிமாவின் துப்பாக்கி வேகமாக வேலை செய்தது. துப்பாக்கியை எடுக்கப் போன அவன் கரம் அப்படியே அவன் மார்பை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டது. விரல்களின் இடைவழியாக இரத்தம் வழிந்தோடியது. வேதனை தாங்க முடியாமல் அவன் அப்படியும் இப்படியும் துடித்தான். அவன் அப்படியே தரையில் உருண்டான்.

இப்போது அவனுக்கு மூச்சு எடுப்பதற்கே. பெரும் சிரமமாக இருந்தது. அந்தச் சமயத்தில்கூட அவன் இடது கரம் கீழே கிடந்த துப்பாக்கியை எடுப்பதற்கு ஊர்ந்தது. ஆனாலும் எடுக்க முடியவில்லை. அப்படியே மறு பக்கம் உருண்டு சென்றார்கள். திடீரென்று அவன் மேனியில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அடுத்து அவன் மேனியில் உள்ள துடிப்பெல்லாம் அடங்கி விட்டது. அவன் இறந்து விட்டதைப் பார்த்ததும் ஸயத்கானுக்கு உண்மையிலே நடுக்கம் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. அவர் படாசேன்று குனிந்து ஜெதிமாவின் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு-

“ஜையேயா, என்ன ஒன்றும் பண்ணீ விடாதே. உனக்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் தருகிறேன்,” என்று கெஞ்சினார். அதைப் பார்த்துவிட்டு ஜெதிமா சிரித்தான். சிரித்து விட்டு அவன் சொன்னார்.

“பயப்படாதே ஸயத்கான். உன் போன்ற கோழைகளை நாங்கள் எதுவும் செய்யமாட்டோம். சரி, உன்னிடம் இப்போது எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது.”

“இதோ, இதில் இருக்கும் பணத்தை எல்லாம் தருகிறேன்”, என்று பரபரப்புடன் சொல்லியபடியே மடியில் கட்டிவைத்திருந்த ஒரு பெரிய பையை எடுத்து ஜெதிமாவிடம் கொடுத்தார்.”

“அந்த விக்கிரமசிங்கான் உனக்குப் பெண்களை சப்ளை செய்கிறான் !” என்று பணப் பையை வாங்கியபடியே கேட்டாள் ஜெதிமா.

“ஆ..ஆயா... ஆமா...! என்று நடுங்கியபடியே சொன்னார் ஸயத்கான்.

“ஓ...சரி சரி இந்த மாதிரியான வேலைக்காக இனி இந்தப் பக்கம் வராதே... ம்... இங்கே நிற்காமல் ஓடு!” என்று கத்தினுள் ஜெதிமா. திரும்பிப் பார்க்காமல் ஒம்மூரி ஸயத்கான். அதைப் பாரி த்துவிட்டு ஜெதிமா சிரித்தான். சிரித்து விட்டு பணப் பையையும் எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்து வந்து குதிரையில் ஏறினான். அதைத் தொடர்ந்து. துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு குதிரை ஓடியது.

துப்பாக்கியை ஏந்தியபடியே சிரித்துக் கொண்டு பின்னால் நின்ற விக்கிரம்சிங்கைப் பார்க்கத்தும் தூர்காவச்சுக்கப் பெரும் வியப்பாக இருந்தது. வெளியே நிற்கும் தனது ஆட்களை மீறி அவன் எப்படி உன்னே வந்தான் என்பதை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடிய வில்லை. அவன் வியப்புடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருப்ப கைப் பார்த்துவிட்டு, விக்கிரம்சிங் கடசடவென்று சிரித்தான். சிரித்துவிட்டு அவன் சொன்னான்— “என்ன தூர்கா, அப்பம் பார்க்கிறோய், வெளியே நிற்கும் உன் ஆட்களைக் கடந்து நான் எப்படி உன்னே வந்தேன் என்றுதானே யோசிக்கிறோய்? அங்கே போய்ப் பார். எனது ஆட்களைடம் சிக்கி உளது ஆட்கள் எப்படி திண்டாடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று வேங்கையின் குகைக்குள் வந்த வெள்ளாடுகள். தப்பிப் போக முழியாது தூர்கா...” என்று சொல்லி விட்டு மறுபடியும் சிரித்தான் விக்கிரம்சிங். தூர்கா எதுவும் பேச வில்லை. பற்களை நற்றறவென்று கம த்துக் கொண்டாள். அதேநேரம் கிடது கையில் இருந்த துப்பாக்கியை வலது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டாள்.

“தூர்கா! போன முறை நீ எப்பமேயோ தப்பிப் போய் விட்டாய். அவன் இந்த முறை நீ என்னிடமிருந்து தப்பவே முழியாது. என் அண்ணேவைக் கொலை செய்த சுற்றங்களிற்காக உள்ளைச் சித்திர வகை செய்து கொலை செய்யப் போகிறேன்!” என்று சொல்லிய படியே பம்மளில் கொஞ்ச கிழே தெறங்கித் தூர்காவை நோக்கி வந்தான் விக்கிரம்சிங். அவன் அங்கில் வந்ததும். படாரென்று தப்பாக்கியின் மறுபக்கத்தைத் திடைப்பி அவன் தலையில் ஓங்கி கீர்தி அடிவிட்டாள் சுர்கா. அந்த அடி விக்கிரம்சிங்கை மண்ணடையில் பட்டிருந்தால் அவன் அதே இடத்தில் எம்மேகம் போய் இருப்பான். அவன் அகிரஷ்டம் என்னமை அவன் பக்கம்கான் கொஞ்சத்து. தப்பாக்கியைச் சுழற்றி சுர்கா அடிக்கதும் அதை எதிர்பார்த்திருந்தவன் போல் படாரென்று கிழே குனிந்து கொண்டாள் விக்கிரம்சிங். சுர்காவின் குறி கவரியதினால் வீசப்பட்டுப் போன அவன் தலைக்கப்பற தலையில் விழந்தாள். அகைப் பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் சிரித்தான் விக்கிரம்சிங். அதே நேரம், வெளியே பலர் பயங்கரமாகக் கான்

கூச்சல் யோடும் ஒரை பெற்றது.

ஏது விரையைக் கேட்டு விட்டுக் கிமே எழுந்து கிடற்றகார் காவைப் பார்த்து விட்டுக் கிரித்தான் விக்கிரம்சிங் கிரித்துவிட்டு அவன் சொன்னான் “நார்கா அங்கே கூச்சல் போடுவது யாரி தெரி யுமா உன்னுடைய ஆட்கள்தான். அவர்கள் என் அவ்வாறு கூச்சல் போடுகிறூர்கள் தெரியுமா? அவர்களை மாத்தோடு கட்டிப் போட்டு என் ஏ ஆட்கள் தீவைத்திருக்கிறார்கள். உன்னு ஆட்கள் உயிரோடு எரிக்கப்படும் அந்தச் சவையான காட்சியை நீ பார்க்க வேண்டாமா?” என்று சொல்லிவிட்டு, கடகடவென்று சிரித்தான் விக்கிரம்சிங் அவன் சொன்னதைக் கேட்டதாம் தூர்காவிற்கு அதிரிசீ யியாக இருந்தது. படாரென்று எழுந்து நின்ற தூர்கா விரைந்து வெளியே ஒடினாள் கப்பாக்கியே! ஏந்தியபடியே அவன் பின்னால் ஒடிவாந்தான் விக்கிரம்சிங். வெளியே வந்து தூர்காவிற்கு அந்தக் காட்சியைப் பார்த்ததும் தலை சுற்றுவதைப் போல் இருந்தது. அவனுடைய கூட்டத்தைக் கேர்ந்த நான்கு பேரை மரங்களில் கட்டிப் போட்டு. தீவைக்குக் கொண்டுள்ளதார்கள். சுற்றிலும் ஏரிந்து கொண்டாருந்தக தீ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர்களின் உடலுக்குத் காவாக தெரிடங்கியது. அதைக் தாங்க முடியாமல் அவர்கள் கூச்சல் போட்டு, கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் முடிராம் எங்கே இங்கிலூன் என்று பார்த்தாள் தூர்கா. அவளை ஒரு மரக் கிளையில் கட்டித் தலை கிழாகுத் தொங்கப் போட்டிருந்தார்கள். அவனுக்குக் கிமே தாய்ந்துபோன மரக் கிளைகளைப் போட்டு அதற்கு தீ மூட்டிக் கொண்டிருந்தாள் ஒருவன்.

இதை எல்லாம் பார்த்தகம் தூர்காவின் மேனீயில் பலத்த தடுக்கம் ஏற்பட்டது. அவள் முனைக்குள் ஒரு விரைப்பு ஏற்பட்டது. அவள் வேகமாக டிடிராமை நோக்கி ஒவைசற்றக் கயாரானுளி. வைதைப் பார்த்துவிட்டு முன்னே பாய்ந்த விக்கிரம்சிங் துப்பாக்கியின் பின்பக்கத்தைத் திடுப்பி தூர்காவைத் தாக்கினான். துப்பாக்கி அடி தூர்காவின் பிடிரீயில் பட்டது. அவள் அப்படியே சுருண்டு தரையில் விழுந்தாள்.

“இவளையும் கொண்டு போய் அந்த மரத்தில் கட்டங்க தலை கிழாகுத் தொங்க விடுங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டான் விக்கிரம் சிங். மூன்றுபேர் ஒடு வந்து மயங்கிக் கிடந்த தூர்காவைத் தாக்கிச் சென்று மரத்தில் கட்டித் தலைகிழாகுத் தொங்கவிட்டார்கள். அவனுக்குக் கிழும் தீ மூட்டப் பட்டது.

தூர்காவின் கூட்டத்தினர் போடும் கூச்சலையும் தூர்காவைக் தீச்சுடர்கள் விழுங்கத் துடிக்கும் அழகையும் இரசித்தபடியே எதிரில் இருந்த அந்த பெரிய பாறையின் மேல் அமரிந்து கொண்டிருந்தான் விக்கிரம்சிங்.

அதே சேரம், இருளில் மெல்ல மெல்ல பதங்கியபடியே ஒர் உருவம் டிடிராஸமக் கட்டியிருந்த மரத்தை நொக்கி வெந்த கோள் டிருந்தது.

12

அந்த உருவம் மரத்தின் பின்னால் வந்து நின்ற அதே சேரம் அந்த கான்கு பேரந்தைய உடல்களிலும் தீப்பற்றிக் கொண்ட கா. அவர்கள் அலறிஞர்கள்! மற்றவர்கள் எல்லாரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். மயங்கிக் கிடந்த கர்காவிற்கு இப் போது நினைவு திரும்பியது அவள் மேனியில் குடு தாலையது. அந்தச் சூட்டில் இருந்து தப்பிக்குக் கொள்வதற்காகத் தன்னைக் கட்டமிருந்க கயிற்றில் அப்படியும் இப்படியும் ஆடினான். மரத்தின் பின்னால் மறைந்திருந்த அந்த உருவம் இன்னும் கொள்கூட முன்னால் வந்து தர்காவைக் கட்டிருந்த மரத்தடிக்குப் பாய்ந்து கொண்டது. அந்த உருவம் ஜெதிமாவின் உருவம் தான்.

தன்னைக் காப்பாற்ற துர்கா வந்திருந்தால் அவள் கண்டிப்பாக விக்கிரமசிங்கிடம் கிக்கிக் கொள்வாள் என்பதை எதிரிபாரித்திருந்த ஜெதிமா விகவும் நிதானமாகத்தான் அங்கே வந்தாள். அவள் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே எல்லாம் நடந்திருந்தது. மரத்தின் பின்னால் மறைந்து நின்ற ஜெதிமாவின் கையில் தப்பாக்கி இருந்தது. அக்குள் அவள் எதிரில் இருக்கும் வீக்கிரமசிங்கை உடனே சுட்டு வீழ்த்தலாம். தான் அப்படிச் செய்தால் துர்காவிற்கும் மற்ற வர்களுக்கும் அதனால் பெரும் ஆபத்து ஏற்படும் என்பதை ஜெதிமா பரிந்து கொண்டிருந்தாள். இதனால் விக்கிரமசிங்கை வேறுவழியில் மடக்குவதற்கு அவள் திட்டம் போட்டாள் துர்காவைக் கட்டிப் போட்டிருந்த மரத்தின் பின்னால் வந்து நின்ற ஜெதிமா துப்பாக்

கியை இடையில் இருந்த பட்டியில் மாட்டிக் கொண்டாள். விக்கிரம்சிங்கிற்கும் தனக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி என்வளவு என்பதை மனத்தால் அளந்து பார்த்துக் கொண்டாள். கொஞ்ச இடைவெளி தான் இருந்தது.

அங்கிருந்து அவள் பாய்ந்தால் விக்கிரம்சிங்கை எளிதில் மடக்கி விடலாம். சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்ட ஜெதிமா ரப்பர் பந்தைப்போல் மேலே சூதித்து விக்கிரம்சிங்கை நோக்கிப் பாய்ந்தாள். சரியாக அவன் கழுத்தை நோக்கிப் பாய்ந்த ஜெதிமா அவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அப்படியே கீழே உருண்டாள். உருண்ட அதே வேகத்திலேயே விக்கிரம்சிங்கையில் இருந்த குப்பாக்கியைத் தனதுகைக்குள் எடுத்துக் கொண்டு ஜெதிமா விக்கிரம்சிங்கைக் கட்டிப்பிடிக்குதுக் கொண்டு துப்பாக்கியை அவன் மூத்தில் வைத்து அழுத்திப் பிடித்தாள். மின்னல் வேகத்தில் நடந்து விட்ட இந்தச் சம்பவத்தினால் விக்கிரம்சிங் பெரிதும் ஆடிப் போய் விட்டான். சுற்றிலும் சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்த தீ அந்தப் பகுதியைப் பகலாக்கிடுகிற கொண்டிருந்தது. சிரித்து கும்மாளம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த விக்கிரம்சிங்கின் கூட்டத்தினர் தங்களது சலைர் உருண்டு செல்வதைப் பார்த்ததும், இரண்டு பேர் விக்கிரம்சிங்கை நோக்கி ஒடிவந்தார்கள். என்ன நடந்தது என்பதை விக்கிரம்சிங் புரிந்து கொள்வதற்குள் ஜெதிமாவின் எச்சரிக்கைக் குரல் அவனை அதிரவைத்தது.

“விக்கிரம்சிங், உன் உயிர் மீது ஆசை இருந்தாகி உனது ஆட்களை இந்தப் பக்கம் வரவேண்டாம் என்று சொல்லு” துப்பாக்கியை அவன் முதுகில் அழுத்தியபடியே பயங்கரமாக அவறினால் ஜெதிமா அவள் குரலில் இருந்த சுடுமையைப் பார்த்ததும் விக்கிரம்சிங்கிறுக்க கொஞ்சம் கடுக்கம் ஏற்பட்டது. அவள் எச்சரிக்கையை மீறினால் தன்னை அவன் சுட்டு விடுவாள் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான் தன்னை நோக்கி ஒடிவந்தவர்களுக்கு அப்படியே நிற்கம்படி சாடை காட்டினான் விக்கிரம்சிங்.

“விக்கிரம்சிங் அங்கே எரிந்து கொண்டிருக்கும் எங்கள் ஆட்களை உடனே காப்பாற்றும்படி உனது ஆட்களுக்குக் கட்டணை இடு!” என்று படப்படப்பட்டன் சொன்னால் ஜெதிமா.

“அவர்களைக் காப்பாற்றுவதால் பயனில்லை ஜெதிமா அவர்களின் பாதி உயிர் போய் விட்டது!” என்று அலட்சியமாகச் சொன்னான் விக்கிரம்சிங்.

“எனக்கு விளக்கம் தேவையில்லை. நான் சொன்னதைச் செய்து” கர்ஜித்தாள் ஜெதிமா. அடுத்து, அவர்களை விடுவிக்குப்படி தனது ஆட்களுக்குக் கட்டணையிட்டான் விக்கிரம்சிங். தீ அனைக்கப்பட்டு அவர்களை விடுதலை செய்தபோது அவர்களின் உயிர் பிரிந்திருந்தது.

அந்தப் பின்களைப் பார்த்ததும் ஜெதிமாவின் உள்ளத்தில் வே
தனை அதிகரித்தது. அதே நேரம்,

“ஜெதிமா சீக்கிரம் எங்கள் இருவரையும் காப்பாற்றச்
கொல்டு!” என்று வேதனையுடன் முனங்கினால் தூர்கா. ஜெதிமா விக்
கிரம்சிங்கை மிரட்ட, அவன் தனது ஆட்களுக்குக் கட்டளையிட
தூர்காவும் டிடராமும் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். மரத்தில் இரு
ந்து கீழே இறக்கப்பட்டதும். தூர்கா கொஞ்சமேற்றம் அப்படியே
நின்று கொண்டு தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டாள். சில நிமிட
உங்களுக்குப் பிறகு மெல்ல நடந்து வந்து விக்கிரம்சிங்கின் அருகில்
நின்றான். அவன் மகத்தில் ஒரு வித வெறித் தன்மை குடி கொண்டிருந்தகு.
விக்கிரம்சிங்கை முறைத்தப் பார்த்தப்படியே கீழே விழு
ந்து கிடந்த தனது துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு சந்றுத்
தொலைவில் பின்மாகக் கிடந்த தனது கூட்டத்தினரிடம் சென்றான்.
அந்த நால்வரது உடல்களும் பாதிக்குமேல் கருகிப் போயிருந்தன.
அதைப்பார்த்ததும் தூர்காவிற்கு வேதனையும் அத்திரமும் மாறி
மாறி வந்தது அவன் மேனியில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அவன்
மூளைகள் ஒரு விறைப்பு உண்டாகியது. அவன் தலையைத் தூக்கிச்
சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்த்தாள். விக்கிரம்சிங்கின் கூட்டத்தைச்
சேர்ந்த ஆறுபேர் வரையில் சுற்றிலும் நின்று அவளையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தார்கள்.

துப்பாக்கியை உயர்த்திப் பிடித்த தூர்கா சுழன்று திரும்பினான்.
துப்பாக்கிக் கண்டுகள் பறந்து சென்றன. அதைத் தொடர்ந்து,
விக்கிரம்சிங்கின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் சரு
ண்டு தரையில் விழுந்து தடிதடித்து இறந்தார்கள். இதைப் பாரி
த்துவிட்டு ஜெதிமாவைத் தள்ளிவிட்டு எழந்திருப்பதற்கு முயன்
ருண் விக்கிரம்சிங். தூர்கா என்ன செய்யப் போகிறான் என்பதையே
கவனித்துக் கொண்டிருந்ததினால் இதை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.
ஜெதிமா பின்னால் விசப்பட்டுப்போய் விழுந்தாள். கீழே கிடந்த
தனது துப்பாக்கியை எடுப்பதற்குக் குனிந்தான் விக்கிரம்சிங். அதே
நேரம் (மண்ணால்) பாய்ந்த டிடராம் எட்டி ஓர் உதை விட்டான்.
அவன் விட்ட உதை விக்கிரம்சிங்கின் நாடியில் பட்டு அவன் பின்
ஞால் போய் விழுந்தான். அவன் நாடியில் செய்திப்பு ஏற்பட்டு அதி
விருந்து இரத்தம் கசிந்தது. கீழே விழுந்த துப்பாக்கியை எடுத்த
படியே எழுந்து நின்றான் ஜெதிமா. அதே நேரம் அவர்களின் அரு
கில் ஒஷ்வந்தாள் தூர்கா.

“தூர்கா, இதற்கு மேலும் இலை உயிரோடு விட்டு வைக்கக்
கூடாது. என் அண்ணுவைக் கொலை செய்த இலைச் சித்திரவதை
செய்து கொலை செய்யவேண்டும்!” என்று ஆசேத்துடன் கூறி
ஞால் ஜெதிமா.

“இல்லை ஜெதிமா. இவளைச் சித்திரவதை மாத்திரம்தான்

செய்ய வேண்டும்; கொலை செய்யக் கூடாது. அப்படிக் கொலை செய்து விட்டால் நான் கொடுக்கப் போகும் சித்திரவதைகளை இவருள் அனுபவிக்க முடியாது!” என்று செரிலியபடியே மெல்ல நடந்து வந்து விக்கிரம்சிங் அருகில் நின்றான்.

கையில் இருந்த துப்பாக்கியை இடையில் இருந்த பட்டியில் போட்டுக் கொண்டாள். வலது பக்கத்தில் இருந்த கத்தியை உருவி எடுத்தாள். ஏழு அங்குல நீளமுள்ள கூர்மையான கத்தி. கத்தியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்ட துர்கா அருகில் நின்ற டிடிராம்பீபார் த்தாள்,

“டிடிராம். இவன் பின்னால் போய் இவனுடைய கைகள் இரண்டையும் கட்டி பிடித்துக் கொள்!” என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டால் துர்கா. அவள் என்ன செய்யப் போகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும் அங்கிருந்து ஒடுவுதற்குத் தயாரானான் விக்கிரம்சிங். ஆனால் அதற்குன் டிடிராம் மூந்திக் கொண்டு விட்டான். வேகமாக மூன்றால் பாய்ந்த அவன் விக்கிரம்சிங்கின் கைகள் இரண்டையும் பின்னால் வைத்து அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். பிடியில் இருந்து விடுபடுவதற்கு டிடிராமுடன் பயங்கரமாகப் போராடினான் விக்கிரம்சிங். ஆனாலும் மூரட்டு மனிதனையை டிடிராமிடமிருந்து அவனுள் விடுபட முடியவில்லை. விக்கிரம்சிங்கின் மூன்றால் வந்து நின்ற துர்கா அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள் “விக்கிரம்சிங்! நான் முதலில் என்ன செய்யப் போகிறேன் தெரியுமா... உரம் கண்களில் ஒன்றைக் குருடாக்கப் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, பயங்கரமாகச் சிரித்தாள். சிரித்து விட்டுக் கூர்மையான அந்தக் கத்தியை மூன்றால் நீட்டி அதை விக்கிரம்சிங்கின் இடதுகண்ணில் பாய்ச்சினான்.

‘சரக்’கென்று குத்திய கத்தி கண் சதைகளைக் கிழித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றது! அதே தேரம் பயங்கரமாக அலறினான் விக்கிரம்சிங். உள்ளே சென்ற கத்தியை ஒரு சற்று சற்று விட்டு வெளியே இழுத்தாள் துர்கா. விக்கிரம்சிங்கின் இடது கண்ணில் இருந்து இரத்தம் குபு குபுவென்று வெளியே வந்தது. அதோடு சேர்ந்து விழியும் பிதுங்கி வெளியே வந்தது. வேதனை மிகுதியினால் டிடிராமின் பிடியில் இருந்து அப்படியும் இப்படியும் நெனிந்தான் விக்கிரம்சிங். அவனை விடும்படி சாடை காட்டினால் துர்கா. டிடிராம் பிடியைத் தளர்த்தியதும் கீழே வீழுந்த விக்கிரம்சிங் கண்ணை முடியபடியே பயங்கரமாகக் கத்திக் கொண்டு தலையில் உருண்டு உருண்டு சென்றான். கத்தியைத் துடைத்து இடையில் செருகிக் கொண்ட துர்கா மறுபடியும் துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தலையில் உருண்டு கொண்டிருந்த விக்கிரம்சிங்கின் அருகில் வந்து துப்பாக்கியின் மறு பக்கத்தால் விக்கிரம்சிங்கின் வலது முழங்கால் மீது ஓங்கி அடித்தாள். அந்த அடியைத் தாங்க முடியாமல் பயங்கரமாக

தூர்காவுக்கும் வித்சீரம் சிங்கிற்கும் கடும் சண்டை நடைபெறுகிறது

அல்லினுன் விக்கிரமசிங், அந்த அடி பலமாக விழுந்ததினால் வீக்கிரமசிங்கின் முழங்கால் எலும்பு வெடித்து வெளியே வந்தது. இரத்தம் ஆரூக ஒடியது. இன்னும் இரண்டு மூன்று மூறை அதே இடத்தில் மாறி மாறி அடித்தாள் தூர்கா.

விக்கிரமசிங் துடித்தான். அவனுக்கு இப்போது மயக்கம் ஒரு வது போவிருந்து. இப்போது அவன் வலது காலன் ஒரு பகுதி எலும்புகள் நொறுங்கித் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. இனி அந்தக் கால் இயங்காது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட தூர்கா ஜெதிமா வின் பக்கம் திரும்பி ‘ஜெதிமா இவன் மயங்கிவிட்டான். இவனுடைய இடது கையையும் வெட்டி ஏறிய வேண்டும். அந்தச் சந்தர் ப்பம் உனக்குக் கிடைக்கிறது’ என்று சொன்னார். இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜெதிமா மகிழ்ச்சியுடன் முன்னால் பாய்ந்து வந்து கத்தியை எடுத்து மயங்கிக் கிடந்த விக்கிரமசிங்கின் இடது கையை வெட்டி ஏறிந்தாள்.

‘சபாஷ்! இனி இவன் உயிர் பிழைத்தாலும். இவனுல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. சரி நாம் இனி போகலாம்’ என்று சொல்லி விட்டு, மூன்றால் நடந்தாள் தூர்கா. அதே நேரம், அவர்களைச் சுற்றிலும் துப்பாக்கிகள் வெடிக்க ஆரம்பித்தன. மூன்றால் நடந்தவர்கள் பின்னால் வந்து மரங்களின் பின்னால் மறைந்து கொண்டார்கள்.

விரைவில் எதிர் பாருங்கள்

மொழிவாணன் துமிபறியும் மர்ம நாவால்

முட்டை -+ மிளகு = மர்மம்

நீரஜா பப்ளிகேஷன் வெளியீடு 7

கீ ன்றுச் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் மூலசந்தை துர்கா கொலை செய்த பிறகு, புதிய இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் பெயர் விஸ்வநாத். அவர் பதவி ஏற்றுக் கொண்டதும் துர்காவின் நடவடிக்கைகளை ஆராய்ந்து உடனுக்குடன் தனக்குத் தகவல் அனுப்பும்படி யோலீஸ்காரர்களுக்குக் கட்டளையிழிருத்தார். ஆனாலும் குறிப்பிடக் கூடிய தகவல்கள் எதையும் அவர்களால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. இந்தச் சந்தர்ப் பத்தில்தான் ஜெதிமாவிடமிழுந்து தப்பி ஓடி வந்த வயத்கான் இன்ஸ்பெக்டர் விஸ்வநாத்தைச் சந்தித்தார். இந்த வயத்கானுக்கு ராம்பல் என்று ஒரு மகன் இருக்கிறேன். இந்த ராம்பாலும் இன்ஸ்பெக்டர் விஸ்வநாத்தும் நெருங்கிய நண்பர்கள். இதனால் வயத் காணையும் இன்ஸ்பெக்டருக்குத் தெரியும். வயத்தான் வந்த நீலை யைப் பார்த்ததும் அவருக்கு ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்பதை இன்ஸ்பெக்டர் புரிந்து கொண்டார். என்ன நடந்ததேன்று அவர் விசாரித்தார். எனவே நடந்ததிதன்பதை விபரித்துக் கூறினார் வயத்கான்.

“ஓ .. அப்படியானால் ஜெதிமாவைக் காப்பாற்றுவதற்கு துர்கா கண்டிப்பாக விக்கிரமசிங்கின் குகைக்கு வருவரால் இல்லையா வயத்கான்? ”

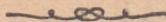
“அமுமாம். அப்படி அவள் வந்தால் அவள் விக்கிரமசிங்கின் கைதியாகி விடுவாள்? ”

“அதற்குள் நாம் அவளைப் பிடித்துவிட வேண்டும்” என்று சொன்ன இன்ஸ்பெக்டர் உடனே நான்கு கான்ஸ்டபிள்களை அழைத்து, விக்கிரமசிங்கின் இருப்பிடத்திற்குச் சென்று துர்காவை உயிர்

ரோடோ அல்லது பின்மாகவோ கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டார்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் பொலீஸ் ஜீப் பறந்து சென்றது. அவர்கள் சென்ற பிறகு ஸபத்கான் போவதற்கு தயாரானார்.

“ஸயத்கான் நீங்கள் இனி மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் பெரும் பணக்காரர் என்யது தூர்காவின் கூட்டத்தினருக்குத் தெரிந்து விட்டது. அநேகமாக தூர்காவின் அடுத்த வேட்டை நீங்களாகவும் இருக்கலாம். நீங்கள் அதிகமாக வெளியில் எங்கும் போகாதீர்கள். உங்களுக்குப் பொலீஸ் பாதுகாப்பு கொடுப்பதற்கு நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர். அவர் இப்படிச் சொன்னதும் ஸபத்கானின் மேனியில் கொஞ்சம் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. அவர் இன்ஸ்பெக்டருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினார். அவர் சென்ற பிறகு நான்கு கான்ஸ் டபிளிக்களை அழைத்து பாக்மாயி விராமத்திற்குப் போய் ஸயத்கானுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார்.

இருளில் இருந்து திமிரென்று துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் பாய ஆரம்பித்ததும் மரங்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்ட மூவரும் மெல்ல எட்டிப் பார்த்தார்கள். அதே நேரம் இருளில் இருந்து ஒரு குரல் மிதந்து வந்தது

“ஏய் தூர்கா, நாங்கள் பொலீஸ்காரர்கள், எங்கள் படையினர் இந்தப் பகுதியையே சுற்றிவளைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். இதனால் நீயும் உன் கூட்டத்தினரும் இனித்தப்ப முடியாது. மரியாதையாக வந்து சரணடைந்து விடுங்கள்.”

அந்தக் குரல் வந்த திசையைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தாள் தூர்கா. அந்த பெரிய மரத்துக்குப் பின்னால் ஓர் உருவும் அசைவது தெரிந்தது. துப்பாக்கியை நீட்டி அந்த மரத்தைக் குறி பார்த்த படியே பலரென்று முன்னால் பாய்ந்து சுட்டுவிட்டுக் கீழே உருண்டு சென்று பக்கத்தில் இருந்த யற்ற மரத்திற்குப் பின்னால் பதுங்கிக் கெண்டாள்.

தூர்காவின் குறி தவறவில்லை. அந்த மரத்திற்குப் பின்னால் மறைந்திருந்த கான்ஸ்டபிள் அலறியபடியே கீழே சுருண்டு விழுந்தான். அதைத் தொடர்ந்து பயங்கரமான துப்பாக்கிச் சண்டை ஒன்று நடைபெற்றது. சிறிது நேரத்தில் அமைகி நிலவியது. வேறு எவராவது இருக்கிறார்களா என்று இருளில் விழிகளைவிட்டு துளாவிக் கொண்டிருந்தாள் தூர்கா. அதே நேரம் பார்த்து ஜெதிமா வெளியே வந்தாள்.

‘டுமீல்’

“அம்மா” என்று அலறியபடியே ஜெதிமா கீழே விழுந்தாள். ஜெதிமா கீழே விழுந்ததும் பரபரப்படைந்த தூர்க்கா துப்பாக்கி சூடுவந்த அந்த பகுதியைக் குறிபார்த்துச் சுட்டாள்.

“ஆ” என்று ஓர் அலறாக கேட்டது. அமைதி நிலவியது. தூர்காவும் டிடிராமும் கீழே விழுந்து கிடந்த ஜெதிமாவை நோக்கி ஒடிவாந்தார்கள். ஜெதிமா வேதணோடு முனங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் இடது புஜத்தில் குண்டு பாய்ந்திருந்தது. டிடிராமும் தூர்காவும் சேர்ந்து ஜெதிமாவைத் தூக்கி நிறுத்தினார்கள்.

“என்ன ஜெதிமா வலி அதிகமாக இருக்கிறதா?” என்று சுற்றிலும் பார்த்தபடியே கேட்டாள் தூர்கா.

“பரவாயில்லை, குண்டு இவேசாகத்தான் பாய்ந்திருக்கிறது. நாம் உடனே இங்கிருந்து போய்விடுவோம்” என்று மெதுவாகச் சொல்ளேன் ஜெதிமா. தனது தலையில் கட்டியிருந்த பட்டியை எடுத்து ஜெதிமாவின் காயய்ப்பட்ட இடத்தைச் சுற்றிக் கட்டினாள் தூர்கா. பிறகு இருவரும் சேர்ந்து அவளைத் தூக்கிவந்து குதிரையில் ஏற்றினார்கள்.

“ஜெதிமா இப்படியே கொஞ்சம் இரு. நாம் இதோ வந்து விடுகிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டு டிடிராமையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் அங்கே இந்து கிடந்த பொலீஸ்காரர்கள் எல்லோற்றியும் தேடிப் பிடித்து அவர்களின் பிணங்களை எடுத்துச் சென்று, சுற்றுத் தொலைவில் இருந்த அவர்களின் ஜீப்பில் போட்டு, ஜீப்பிற்கு தீவைத் துவிட்டாள். இந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடித்ததும் தூர்காவிற்கும் டிடிராமுக்கும் மூச்சவாங்கியது. ஜீப் நன்றாகப்பற்றி எரிய ஆரம்பித்ததும் இருவரும் வேகமாக நடந்து வந்து குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

அதைத் தொடர்ந்து குதிரைகள் பறந்து சென்றன. குதிரையில் போகும் போது ஸயத்கானைப் பற்றிய விவரங்களை எல்லாம் தூர்காவிடம் சொன்னான் ஜெதிமா.

“ஆமாம், ஜெதிமா, அவளைப் பற்றி நானும் நிறையக் கேள் விப்பட்டிருக்கிறேன், அடுத்ததாக அவன் பங்களாவில் தான் கொள்ளைப்பட்பகர்க்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அங்கே சூழ்நிலை எப்படி, இருக்கிறது என்று ஆராய்ந்து வருவதற்காக எங்கள் தாடிக்காரரை அனுப்பி இருக்கிறேன்.” பேசியபடியே வந்த அவர்களின் குதிரைகள் குகையை நெருங்கும்போது தாடிக்காரர் வாலிபனும் வந்து சேர்ந்திருந்தான். ஜெதிமாவின் கைக்கு மருந்து போடுவதற்காக அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான் டிடிராம். தூர்காவைப் பார்த்ததும் அவள் அருகில் வந்தான் தாடிக்காரன்.

“தூர்கா, நீ இப்போது பாக்மாயி சிராமத்திற்குப் போகக் கூடாது” என்று மெதுவாகச் சொன்னான்.

“என் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டபடியே குதிரையில் இருந்து கீழே இறங்கினாள் தூர்கா. கான்பூர் பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் புதிதாக ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் வந்திருக்கிறார். அவர்

யெயர் விஸ்வநாத். இந்த விஸ்வநாத்தும் ஸயத்கானுடைய மகஞாம் நெறுங்கிய நண்பர்கள். உன்னைப்பற்றிய செய்தி எதையோ ஸயத்கான் இன்ஸ்பெக்டரிடம் சொல்லி இருக்கிறார். இதனால் ஸயத்கானின் வீட்டிற்கு இன்ஸ்பெக்டர் பொலீஸ் பாதுகாப்புக் கொடுத்திருக்கிறார். நீ அங்கே வரப் போகிறோய் என்று அவர் எதிர் பார்க்கிறார். இதனால் நீ நமது கூட்டத்தினரோடு அங்கே போனால் அவர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொள்வாய். தற்காலிகமாக உனது திட்டத்தை நீ நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும்...” அவன் சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு, தூர்கா மெல்லச் சிரித்தான்.

“ஏன் தூர்கா சிரிக்கிறோய்? வியப்புடன் அவளைப் பார்த்த படியே கேட்டான் தாடிக்காரன்.

“தூர்கா ஒரு திட்டம்போட்டு விட்டால் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அத்திட்டத்தை இடையில் நிறுத்திவிட மாட்டான்”

“அப்படியானால் நீ பாக்மாயி கிராமத்திற்குப் போகப் போகிறோயா?” பரப்ரய்புடன் கேட்டான் தாடிக்காரன்.

“ஆமாம், அதுவும் தவியாகத்தான் போகப் போகிறேன்”

“உன் திட்டம் என்ன என்று கொஞ்சம் சூரியும்படி சொல்லு தூர்கா”

“உள்ளே வாருங்கள் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லியபடி யே வேகமாக நடந்து சென்றான். தாடிக்கார வாலிபனும் அவன் பின்னால் சென்றான்.

அதிகாலீயிலேயே எழுந்து கொண்ட தூர்கா ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணைப் போல் தன்னை அலங்காரம் செய்து கொண்டாள். இப்போது அவளை யாராவது பார்த்தால், அவளை ஒரு கொள்ளைக்காரி என்று சொல்லமாட்டார்கள்.

தனது கூட்டத்தினரை அழைத்து அவர்கள் எல்லோருக் கூன்னன் செய்ய வேண்டுமென்று ஒவ்வொருவருக்கும் கட்டளை யிட்டான். எல்லோருக்கும் கட்டளையிட்டுவிட்டு தனது மண் நிறக் குதிரையில் ஏறி வேகமாகப் பறந்து சென்றான். பாக்மாயி கிராமத்திற்குச் சற்றுத் தொலைவில் காடு போன்ற ஒரு பகுதி இருக்கிறது. அந்த இடத்தில் குதிரையை மறைத்து வைத்துவிட்டு பாக்மாயி கிராமத்தை நோக்கி மெல்ல மெல்ல நடந்து சென்னான் தூர்கா.

இரண்டொரு பெண்களிடம் மெதுவாக விசாரித்து ஸயத்கானின் இருப்பிடத்தை அறிந்து கொண்டாள். ஸயத்கானின் பங்களாவிற்குச் சற்றுத் தொலைவில் நின்று சுற்றுப்புறத்தை நோட்டமிட்டாள் தூர்கா. ஸயத்கானின் பங்களா கேட் வரசலில் இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் காவல் இருந்தார்கள். அந்தப் பகுதியில் அவ்வளவு ஐண்டமாட்டம் இருக்கவில்லை. உதய சூரியன் உச்சி வானத்திற்கு வந்துவிட்டான். தனது உடைகளை நன்றாகச் சரி செய்துவிட்டுக் கொண்ட தூர்கா மெல்ல நடந்து பங்களாவை நோக்கி நடந்தாள்.

*

எல் யக்கானின் பங்களாவை நோக்கி அமைதியாக நடந்து வந்த தூர்கா கேட்ட வாசலில் வந்ததும் நின்றன். அவனைப் பார்த்ததும் வாசலில் அமர்ந்திருந்த பெரலீஸ்காரர்கள் இறுவரும் எழந்து வந்தார்கள். “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று ஒருவன் கேட்டான். மற்றவன் தூர்காவின் அழகை இரசித்தபடியே நின்றன்.

“நான் அந்த ஜயாவைப் பார்க்கனும்” என்று பொலீஸ்காரர் கனக்குப் போதை ஏறக் கூடிய விதத்தில் நெளிந்து வளைந்து பேசி வளி தூர்கா

“எந்த ஜயாவைப் பார்க்கனும். இங்கே ரெண்டு ஜயாக்கள் இருக்காங்களே” என்று சொல்லியபடியே தூர்காவின் அருளில் வந்து நின்றன் மற்றப் பொலீஸ்காரன்.

“பெரிய ஜயாவைத் கான் நான் பார்க்கனும். அவர்கிட்ட தானே எனக்கு இப்போது வேலை இருக்கு” என்று சொல்லியபடியே அவர்களை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தாள் தூர்கா.

“ஓ அப்படியா சங்கதி ஆமா நீ யாரு... எங்கிருந்து வரே.” சட்டைக்கு வெளியே தெரிந்த சதைப் பகுதியைப் பார்த்து நாவினுல் இதழ்களை ஈரமாக்கியபடியே கேட்டான் ஓரு பொலீஸ்காரன்.

“என் பேரு அமீனு. என்ன இங்கு அனுப்பி வச்சது விக்கிரம் சிங் ஜயாதான். ஸயத்கானி ஜயாகிட்ட போய்ச் சொல்லுங்க,” கொள்கூசம் வெளியே தெரிந்த சதைப் பகுதி இன்னும் கொள்கூசம் நன்றாகத் தெரியும்படி சட்டையை இழுத்து விட்டபடியே சொன்னாள் தூர்கா. அதைப் பார்த்ததும் பொலீஸ்காரர்கள் இருவருக்குக் என்னவோ செய்வதைப் போலிருந்தது. அந்த இருவரும் ஒருவர்

ஒுக்ததை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். இருவரும் கண்களால் என்னவோ பேசிக் கொண்டார்கள். ஒருள்ள மெல்லத் திரும்பி, தூர்காவைப் பார்த்தான். “அமீனு, கொஞ்சம் பொறு உள்ளே போய் ஜயாகிட்ட சொல்லிவிட்டுவாரேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒருவன் உள்ளே ஓடினான். அவன் மறைந்ததும் மற்றப் பொலீஸ் காரன் தூர்காவிடம் மெதுவாகப் பேச்சுக் கொடுத்தான். “ஏம்மா அமீனு நீ எதுக்காகப் பெரியவரப் பார்க்க வந்திருக்கே.”

‘ஓ...அதுவா அது வந்து...’ வெட்கப்படுவதைப் போல் பாவணை செய்தாள் தூர்கா.

“பரவாயில்லை அமீனு, வெக்கப்படாம் சும்மா சொல்லு.” அவன் கைகளை மெல்லத் தடவியபடியே சொன்னான் பொலீஸ் காரன்.

“அது வந்து, அவருக்கு நான் விருந்து கொடுக்க வந்திருக்கேன்.” ஒருவித நாட்டியத்துடன் சொன்னாள் தூர்கா.

“அப்படியா?” என்று வாயைப் பிளந்தான் பொலீஸ்காரன். பொம்மையைப் போல் தலையை ஆட்டினான் தூர்கா.

“அமீனு... அமீனு... அப்படினாலும் எங்களுக்கும் ஒரு நாளோடு விருந்து கொடேன்” என்று மெதுவாகச் சென்றினான் பொலீஸ் காரன்.

“கண்டிப்பா கொடுக்கிறேன், உங்க மாதிரி ஆக்களுக்கு இப்பதானே நான் விருந்து கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கேன். நேத்துக் கூட உங்களோட கூட்டத்தைச் சேர்ந்த நாலு பேருக்கு விருந்து கொடுத்துட்டுத்தான் வந்தேன். அந்த விருந்துண்ட மயக்கத்தில் இருந்து அவங்க இன்னும் எழுந்திருக்கல்ல” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள் தூர்கா.

“அப்படியா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டுவிட்டு, அவன் ஏதோ சொல்லுவதற்கு வாயைத் திறந்த அதே நேரம் ஸயத்கான் உள்ளே இருந்து ஆவலுடன் ஓடி வந்தார். “யாரு அமீனுவா. வா... வா...” என்று சொல்லியபடியே அவன் தோளில் கையைப் போட்டு அவளை அணுத்துக் கொண்டு உள்ளே நடந்தார். பொலீஸ்காரர்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடியே வியப்போடு நின்றார்கள்.

தூர்காவை அணுத்தபடியே அழைத்து வந்த யைத்கான் கட்டிலில் அவளை அமரவைத்துவிட்டு, தானும் அவளை அருகில் அமர்ந்து கொண்டார். சிறிது நேரம் வரை எதுவுமே பேசாமல் தூர்காவின் அழகை இரசித்தபடியே அமர்ந்திருந்தார்.

“என்ன இது இப்படியே பார்த்துக்கிட்டிருந்தா எப்படி...” என்று மயக்கும் மொழியில் கேட்டாள் தூர்கா.

“ஆமா உன்னை அனுப்பிவைக்கிறதா விக்கிரம்சிங் எனக்குத்

தகவல் கொடுக்கவே இல்லையே” என்று கொஞ்சம் வியப்போடு சொன்னார் ஸயத்கான்.

“அதற்கு அவருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. ஜிஜிமா உங்களை ஏமாற்றி விட்டுப் போய் விட்ட செய்தியை அவர் கேள்விப்பட்ட தும் உடனே என்னை ஏற்பாடு செய்து இங்கே அனுப்பி வைத் தார்...” என்று சொல்லியபடியே ஸயத்கானின் மடியில் சாய்ந்து கொண்டாள் தூர்கா.

“ஓ... அப்படியா” என்று கேட்டுவிட்டு வேறு எதுவும் பேசர் மல் நிறுத்திக் கொண்டார் ஸயத்கான். தூர்கா திடெரன்று அவர் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டதும் அவர் மேனியில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டது. இன்னும் கொஞ்சம் பின்னால் சென்று கட்டிலில் வசதியாக அமர்ந்து கொண்ட ஸயத்கான் தூர்காவின் மேலாடைகளைக் கழற்றுவதற்கு முயற்சி செய்தார். தூர்கா அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“என்ன அமீலை ஏன் கையைப் பிடிக்கிறோய்” என்று கொஞ்சம் வியப்போடு கேட்டார் ஸயத்கான்

“அது வந்து—விக்கிரம்சிங் உங்களிடம் ஒரு செய்தியைச் சொல்லச் சொன்னார்” என்று ஸயத்கானின் முகத்தைத் தடவிய படியே சொன்னார் தூர்கா. அந்தத் தடவுதலினால் ஸயத்கானின் உள்ளத்தில் ஒரு கிணுகிணுப்பு ஏற்பட்டது. அவர் உடலில் ஒரு விதமான வெறி ஏற்பட்டுக் கொண்டு வந்தது. “விக்கிரம்சிங் என்ன செய்தி சொன்னான்” என்று மெதுவாகக் கேட்டார்.

“நீங்கள் இங்கே இருந்தால் உங்களுக்குத் தூர்காவால் ஆபத்து ஏற்படும் என்றும் அதனால் உங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வேறு ஓர் இடத்திற்குப் போகும்படி எனக்குச் சொல்லி அனுப்பினார்.”

“இங்குதான் பொலீஸ்காரர்கள் காலவுக்கு இருக்கிறார்களோ; தூர்கா எப்படி இங்கே வரமுடியும்? ”

“அந்த தூர்கா சரியான சாகசக்காரியாம். பொலீஸ்காரர்களை மிகச் சுலபமாக அவள் ஏமாற்றிவிடுவாளாம். அதனால் பாதுகாப்பான ஓர் இடத்திற்கு உங்களை அழைத்துப் போகும்படி எனக்கு அவர் சொன்னார்.”

“இதை விட பாதுகாப்பான ஓர் இடம் இருக்கிறதா?” என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டார் ஸயத்கான்.

“இருக்கிறது, நீங்கள் என்னுடன் வந்தால் இன்பமாக கொஞ்சநாட்கள் அங்கேயே தங்கியிருந்து விட்டு வரலாம்.”

ஸயத்கானின் மார்பில் இருந்த ரோமங்களை மெதுவாகத் தடவிலிட்டாள் தூர்கா. தனக்கு வந்த உணர்ச்சியை அதற்கு மேல் அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. படாரென்று குனிந்து தூர்காவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு, அப்படியே கட்டிலில் சாய்ந்

தார் ஸயத்கான். ஆனால் அதே வேகத்தில் அவரைப் பிடித்துத் தள்ளி விட்டுக் கொண்டு வேகமாக எழுந்து கொண்டாள் தூர்கா.

“ஏன் அமீனே என்ன நடந்தது ?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டார் ஸயத்கான்.

“இங்கே இருந்தால் உங்களுக்கு ஆபத்து என்று சொன்னதை யும் கேட்காமல் நீங்கள் இப்படி நடந்து கொண்டால் எப்படி... நாம் இங்கிருந்து உடனே போயாக வேண்டும்” என்று அவசரப் படுத்தினால். அவர் இப்போதிருந்த நிலையில் அமீனே எங்கே அழைத்தாலும் போவதற்கு அவர் தயாராக இருந்தார். அந்த அளவிற்கு அமீனுமீது அவருக்கு ஒரு மயக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

“அப்படியானால் நாம் இங்கிருந்து போகத்தான் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறோயா ?”

“ஆமாம், அதுவும் உங்கள் நன்மைக்காகத்தான் சொல்லுகிறேன்.”

“சரி அப்படியானால் கொஞ்சம் பொறு” என்று சொல்லிய படியே விரைந்து எழுந்து. சென்ற ஸயத்கான் வேறு உடைகளை அணிந்து கொண்டு கொஞ்சம் பணத்தையும் எடுத்து பைக்குள் வைத்துக்கொண்டு தூர்காவடன் பறப்பட்டார். அவர்கள் இருவாகம் வெளியே வருவதைக் கண்டது”, வாசலில் காவல் இருந்த பொலீஸ் காரர்கள் வியப்புடன் அவர்களைப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து, கண் அடித்தாள் கூர்கா.

“அவசரமான ஒரு காசியத்திற்காக நான் வெளியே போகி றேன். வருவாதற்கு இரண்டு மூன்று நாட்களாகும் என்று என் மகன் வந்தால் சொல்லுங்கள்” என்று அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லிய படியே முன்னால் நடந்தார் ஸயத்கான்.

‘ஜயயோ என்ன இது. நீங்கள் வெளியே சென்றால் ஆபத்து என்று தான் நாங்கள் இங்கே உங்களுக்குப் பாதுகாப்பிற்காக வாங்கிருக்கிறோம்... நீங்கள் இப்போது வெளியில் போனால் எப்படி...’ என்று இழுத்தான் ஒரு பொலீஸ்காரன்.

‘பரவாயில்லை, ஒதோ இந்க அமீனே எனக்குப் பாகுகாப்பாக இருப்பான்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் தோளில் கையைப் போட்டபடியே முன்னால் நடந்தார் ஸயத்கான் தனகை விரல்களால் அவருக்கு மயக்க ஊசியை ஏற்றியபடியே அவரை அணித்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்காள் தூர்கா. சிறிது தூரம் சென்றகம் தான் ஸயக்கானுக்கு ஏதோ ஞாபகம் வந்தது. அவர் பட்டெடன்று நின்று அமீனுவைப் பார்த்தார்.

“ஏன் என்ன நடந்தது?” என்று பரபரப்புடன் கேட்டாள் தூர்கா.

“ஆமா நாம் எப்படிப் போவது?” என்று சுற்றிலும் பார்த்த படியே கேட்டார் ஸயத்கான்.

‘‘ஓ..அதைப்பற்றித்தான் நீங்கள் கவலைப்பட்டமர்களா... பயப் படாதீர்கள். அதற்காகத்தான் விக்கிரம்சிங் ஒரு குதிரையைக் கொடுத்தனுப்பினார். அதோ அந்த மரத்திற்குப் பின்னால் குதிரையை மறைத்து வைத்திருக்கிறேன்’’ என்று அந்த காட்டுப் பகுதி யைக் காட்டியபடியே வேகமாக நடந்தாள் தூர்கா. அந்த மரத் தடிக்கு வந்ததும் அவள் நின்றாள். இப்போது அங்கே இரண்டு குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. தனது திட்டப்படிதான் எல்லாம் நடைபெறுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும் தூர்காவிற்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இரண்டு பேரும் இரண்டு குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

‘‘என் பின்னால் வாருங்கள்’’ என்று சொல்லியபடியே குதிரையை; முன்னால் ஓட்டிச் சென்றாள் தூர்கா. ஸயத்கானும் அவள் பின்னால் குதிரையை ஓட்டிச் சென்றார்.

*

தூர்காவின் கூட்டத்தினர் பொலீஸ்காரர்களைக் கொண்டிருவிட்டு அவர்களின் பினங்களை ஜீப்பிலே போட்டு எரித்து விட்டு, விக்கிரம் சிங்கையும் குற்றுயிராக்கிவிட்டுப் போய் விட்டார்கள் என்ற செய்தி கான்பூர் பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு எட்டியதும் அனர் கொதித்தெழுந்தார். தூர்காவின் மீது அவருக்குத் தாங்க முடியாத ஒரு வெறி ஏற்பட்டது. தூர்காவை எப்படியும் பழிவாங்க வேண்டும் என்று அவர் முடிவு செய்து கொண்டார், தூர்காவைப்பற்றி மேற்கொண்டு ஏதாவது தகவல் தெரிந்து கொள்வதற்காக ஸயத் கானைச் சந்திக்கச் சென்றார் இன்ஸ்பெக்டர் வில்வநாத். அவர் அங்கே போனதும் ஸயத்கான் அமீனு என்ற கிராமத்துப் பெண் ணுடன் சிறிது நேரத்திற்கு முன்புதான் அங்கிருந்து போய்விட்டார் என்ற செய்தி கிடைத்ததும் அவர் அதிர்ச்சியடைந்து நின்றார் அதே நேரம் கொள்ளைக் கூட்டமொன்று அந்தக் கிராமத்திற்குள் புகுந்தது. பலவீடுகள் திடீரென்று தீப்பற்றி எரிய ஆரம்பித்தன. இன்ஸ்பெக்டருக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

சிறிது நேரம் எதுவுமே புரியாமல், அசையாமல் அப்படியே நின்ற இன்ஸ்பெக்டர் வில்வநாத் பாக்கமாயி கிராமத்தில் கொள்ளையர்களின் அட்டகாசம் அதிகரித்துக்கொண்டு வருவதை உணர்ந்து கொண்டதும் விரைந்து செயலில் இறங்க ஆரம்பித்தார். வேகமாக உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார். அடுத்த சில நிமிடங்களில் பொலீஸ் காரர்களுக்கும் தூர்காவின் கொள்ளைக் கூட்டத்திற்கும் இடையே பலமாக துப்பாக்கிச் சண்டை நடந்தது. கமார் மூன்று மணி நேர யுத்தத்திற்குப் பிறகுதான் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் தப்பி ஓடிவிட்டார்கள். கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் பலரும் பொலீஸ்காரர்களின் சில ரும் இறந்து கிடந்தார்கள். தான் ஸயத்கானைக் கடத்திச் சென்ற

தும், பொலீஸ்காரர் தன்னிடத் தூரத்திக் கொண்டு வரக்கூடாது என்பதினால் அவர்களின் கவனத்தைத் திடைத் திருப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தூர்கா போட்ட திட்டம்தான் சற்று நேரத் திற்கு முன்பு செயலாக்கப்பட்டது.

அதாவது, தூர்கா ஸயத்கானைக் கடத்திக்கொண்டு போனதும் பாக்மாயி கிராமத்திற்குள் தனது கூட்டத்தினர் புகுந்து கொள்ளை அடிக்க வேண்டும். இதனால் பொலீஸ்காரர்கள் கவனம் தன் பக்கம் திரும்பாது என்பது தூர்காவின் எதிர்பார்ப்பு. அவள் திட்டமிட்ட படியே எல்லாம் நடந்து விட்டது. ஸயத்கானைத் தூர்கா கடத்திச் சென்றுவிட்டாள் என்பதை அறிந்து கொண்டதும் அவர் மகன் ராம்பல்லா பரபரப்படைந்தான். அவரை எப்படியும் உடனே காப் பாற்ற வேண்டும் என்று அவன் இன்ஸ்பெக்டரிடம் சொன்னான். இன்ஸ்பெக்டர் உடனடியாக எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் பொலீஸ்காரர்களை அனுப்பி வைத்தார் ஆனால், தூர்கா அகப்பட வேண்டுமோ!

பொலீஸ்காரர்கள் தூர்காவைத் தேடிப் புறப்பட்டபோது அவள் தனது குகைக்குள் இருந்தான். குகைக்குள் இருந்த ஒரு தூ ஸீல் ஸயத்கான் கட்டப்பட்டிருந்தார். அவருக்கு எதிரில் நின்ற தூர்கா. தனது கிராமத்துப் பெண் வேடத்தைக் கலைத்துவிட்டு, கொள்ளைக்காரி உடைகளை அணிந்துகொண்டாள். அதைப் பார்த்தும் ஸயத்காரனுக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

“நீ...நீ” தடுமாறியபடியே கேட்டார் ஸயத்கான்.

“நானு!”... என்று கேட்டுவிட்டு கட கடவென்று சிரித்தாள் தூர்கா. சிரித்துவிட்டு அவள் சொன்னாள். “என்னைப் பற்றி நிறையக் கேள்விப்பட்டிருபீர்களே... தான்தான் தூர்கா.”

“து...ர... தூர்க்காவா.....! என்னை ஏன் இங்கே கடத்தி வந்தாய்?” என்று நடுங்கியபடியே கேட்டார் ஸயத்கான்.

“நீங்கள் ஒரு பெரிய பணமுதலை என்று கேள்விப்பட்டேன்” என்று தலையை ஒரு பக்கம் சாய்த்துக் கொண்டே சொன்னாள் தூர்கா.

“அதற்காக என்னைக் கொண்டு வந்து இங்கே வைத்து என்ன செய்யப் போகிறோய்” என்று புருவங்களை உயர்த்தியபடியே கேட்டார் ஸயத்கான்.

“உங்களை இங்கே கைதியாக வைத்துக் கொண்டு அங்கே இருக்கும் உங்கள் பணத்தை எல்லாம் இங்கே கொண்டு வரப்போகி ரேன்” என்று சொல்லிவிட்டு கடகடவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் தூர்கா.

அவள் சொன்னதைக் கேட்டதும் ஸயத்கானுக்குத் திக்கென்றது. அவள் திட்டம் என்னவென்பது இப்போதுதான் அவருக்குப் புரிந்தது இந்தத் திட்டப்படி ஸயத்கானின் மகனிடம் தனது ஆட்களைஅனுப்பி அடிக்கடி பணம் பறித்துக் கொண்டு இருந்தாள் ஜி

கா. பொலீசாரிடம் இதைப்பற்றிச் சொன்னால் யைத்காணை கொலை செய்து விடுவதாக தூர்கா அவளை எச்சரித்ததினால் அவன் பொலீசாருடன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. இதற்கிடையில் பல கிராமங்களுக்குச் சென்று கொள்ளோகளை நடத்தி வந்தாள் தூர்கா. இதனால் தூர்காவின் பெயர் எல்லா இடங்களிலும், அடிப்படத் தொடக்கியது. அவளைப் பற்றி டில்லி சட்டசபையிலும் அமைச்சர்களும் எம். பி. க் கனும் குறிப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். பொலீஸ்காரர்களையும் உயர் அதிகாரிகளையும் அவள் மிருகத் தனமாகக் கொலை செய்து வருகிறான் என்பதினால் அவளை எப்படியும் பிடித்து விட வேண்டும் என்று சட்ட சபையில் எடுத்துக் கூறினார்கள். சட்டசபையின் மூடிவின் படி பொலீஸ் அதிகாரிகளை அழைத்து ஒரு மகாநாடு நடத்தினார், பாதுகாப்பு அமைச்சர். இந்த மகாநாட்டில் தூர்காவைப் பற்றிய பிரச்சினையும் சம்பால் பள்ளத்தாக்குக் கொள்ளோக்காஷர்களைப் பற்றிய பிரச்சினையும் ஆராயப்பட்டன.

மகாநாட்டின் இறுதியில் தூர்காவைப் பிடிப்பதற்காகப் பாதுகாப்பு அமைச்சரினால் நியமிக்கப்பட்டவர், காப்படன் சொல்மண்டவி! பட்லியைக் கொலை செய்த அதே சொலமண்டவி. தூர்கா பழவிவாங்கத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் நாயகன். தூர்காவைப் பிடிப்பதற்காக காப்படன் சொலமண்டவி பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதும், அவர் விரைவாகச் செயலில் இறங்கிறார்.

பத்திரிகைகளிலும் இந்தச் செய்தி வெளியாயியது. எல்லா இடங்களிலும் தூர்காவின் படம் ஓட்டப்பட்டது. அவளை உயிரோடோ அல்லது பின்மாகவோ பிடித்துத் தருபவர்களுக்கு ஜம்பதாயிரம் ரூபாய் பரிசு கொடுப்பதாகவும் அதில் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தச் செய்தி தூர்காவிற்கும் எட்டியது. இதைக் கேட்டதும் தூர்கா சிரித்துக் கொண்டாள். ஆனால் அவளை பிடிப்பதற்கு காப்படன் சொலமண்டவி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதைக் கேள்விப் பட்டதும்தான் அவனுக்கு ஆத்திரம் அள்ளிக் கொண்டு வந்தது.

“‘காப்படன் சொலமண்டவி’” என்று சொல்லியபடியே பற்றினாற்றநறவென்று கடித்துக் கொண்டாள் தூர்கா.

“தூர்கா! அவன் மிகவும் பொல்லாதவன். உன் அக்கா படவியை அவன் கொலை செய்ததை நான் நேரிலேயே பார்த்தன். இதனால் நீ ஜாக்கிரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்,” என்று கவலையுடன் சொன்னான் தாடிக்கார வாலிபன்.

“நீங்கள் கவலைப் படாதீர்கள். அந்த சொலமண்டவிதான் எனது அடுத்த வேட்டை” என்று சொன்னவள் டிடிராமின் பக்கம் திரும்பி. “டிடிராம் நீ கிராமத்திற்குப் போய் அவளைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விசாரித்துக் கொண்டு வா” என்று சொன்னான். அவன் இன்னும் இரண்டு பேரையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியேறி னான்.

“அடுத்ததாக என்ன செய்யப் போகிறுப் பூர்கா?” என்று கேட்டாள் ஜெதிமா.

“காப்டன் சொலமண்டவி ஏற்றிருக்கும் புதிய பதவிக்காக மகிழ்ச்சி தெரிவித்து அவருக்கு ஒரு பரிசு அனுப்பப் போகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு மாதிரியாக சிரித்தாள் தூர்கா.

“காப்டனுக்கு நீ பரிசு அனுப்பப் போகிறுயா? நீ என்ன தூர்கா சொல்கிறைய்?” என்று ஜெதிமாவும் தாடிக்கார வாலிபனும் வியப் போடு கேட்டார்கள்.

“ஆமாம், அவனுச்சுப் புது மாதிரியான ஒரு பரிசை அனுப்பப் போகிறேன்” என்று சொல்லியபடியே இடுப்பிள இருந்த கத்தியை உருவியபடியே எழுந்து நின்றாள் தூர்கா.

“கொஞ்சம் புரியும்படிதான் சொல்லேன் தூர்கா” என்று கேட்டபடியே அவள் அருகில் வந்து நின்றாள் ஜெதிமா.

“என்னூடன் வாரங்கள் எல்லாம் புரியும்” என்று சொல்லிய படியே முன்னால் நடந்தாள் தூர்கா. அவள் என்ன செய்யப்போகி ருள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் விழித்த ஜெதிமாவும் தாடிக்கார வாலிபனும் அவள் பின்னால் நடந்தார்கள். வேகமாக நடந்து வந்த தூர்கா தூணில் கட்டப்பட்டிருந்த ஸயத்கானின் அருகில் வந்து நின்றாள். கையில் கத்தியுடன் வந்து நின்ற தூர்காவை வியப்புடன் பார்த்தாரி ஸயத்கான்.

“ஸயத்கான்! நீங்கள் போகப் போகிறீர்கள்” என்று அவரை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தபடியே சொன்னாள் தூர்கா. அவள் இப்படிச் சொன்னதும் ஸயத்கானின் மூகத்தில் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. “அப்படியா... இப்போதாவது என்னை அனுப்பி வைப்பதற்கு மனசு வந்தே” என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொன்னாரி ஸயத்கான். அவர் சொன்னதைக் கேட்டுவிட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் தூர்கா. அவள் சிரித்ததும் ஸயத்கானுக்குச் சந்தேகம் வந்தது.

“ஏன்... ஏன்... சிரிக்கிறைய்?” என்று படபடப்படுடன் கேட்டார் ஸயத்கான்.

“ஸயத்கான். உயிர் இல்லாத உங்கள் உடல் மட்டும் தனே இங்கிருந்து போகப் போகிறது”

“ஏ... ஏ... என்ன?” ஸயத்கானின் உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது.

“ஆமாம், என்னை வேட்டையாடுவதற்காக காப்டன் சொலமண்டவி என்று ஒரு பொலீஸ்காரன் வந்திருக்கிறேன். அவனுச்சுப் பரிசாக உங்கள் உடலை அனுப்பி வைக்கப் போகிறேன்” என்று சொல்லியபடியே கூர்மையான அந்தக் கத்தியை அவர் குரல்வலை அருகில் கொண்டு போனாள் தூர்கா.

“இல்லை... இல்லை... வேண்டாம்... கேண்டாம்” என்று கத்தி

ஞர் ஸயத்கான். அவள் திட்டம் என்னவென்பது ஜெதிமாவுக்கும் தாடிக்கார வாலிபனுக்கும் இப்போது தான் புரிந்தது. கத்தியை ஸயத்கானின் குரல் வளையின் அருகில் கொண்டு சென்ற தூர்கா அதன் கூர்மையான பகுதியை கழுத்தில் வைத்து ஒர் இழு இழுத் தாள். ஸயத்கான் பயங்கரமாக அலறிஞர் ஸயத்கானின் குரல்வளை அறுந்து இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது.

ஸயத்கானின் உடல் துடித்தது. சிறிது நேரத்தில் துடிப்பு அடங்கியது. கட்டுக்களை அறுத்த ஸயத்கானின் பின்த்தைக் கீழே உருட்டி விட்டாள் தூர்கா. கத்தியைத் துடைத்து இடையில் செருகிக் கொண்டாள். கூட்டத்தில் உள்ள இரண்டு பேரை அழைத்து தூர்காவின் பரிசு என்று எழுதி அந்தப் பின்த்தின் கழுத்தில் தொங்க வைத்துவிட்டு பின்த்தைக் கொண்டு போய் கான்பூர் பொலீஸ் நிலையத்தின் அருகில் போட்டுவிட்டு வரும்படி கட்டளையிட்டாள் தூர்கா. கட்டளையிட்டு விட்டு பொலீஸ் உடையை அணிந்து கொண்டு அங்கிருந்து வேகமாக வெளியேறினாள். ஜெதிமாவும் தாடிக்காரனும் எதுவும் புரியாமல் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்த படியேஅப்படியே நின்றார்கள்.

தூர்காவை அடுத்து உங்களைச் சந்திக்க வருகிறீர்
ஜி. நேசனி ள்

பூலான் தேவி

விரைவில் வெளிவருகிறது

நகரை விட்டது பூஷீங்கி கூட விட்டு விடும் என்று அதை விடுவது இதிலே சொல்லப்படுவது யிருஷ்மை என்று அழைகின்றன. விடுவது விடுவது என்று அழைகின்றன. விடுவது விடுவது என்று அழைகின்றன.

ஒட்டுப் பால் கூட்டுத் தெய்

15

கி ஸ்தூர் பொலீஸ் ஸ்டேஷனில் உள்ள ஒரு மேசையின் மேல் செய்த கானின் சடலம் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அதன் அருகில் நின்று அழுது கொண்டிருந்தான் வெயத்கானின் மகன் ராம்பல்லா. சிந்தித்தபடியே துப்பாக்கிக்குள் தோட்டாக் கலை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தார் காப்டன் சொலமண்டவி. மூன்று கான்ஸ்டபிள்கள் அசையாமல் அப்படியே நின்று காப்டனின் உத்தரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன காப்டன் இது, இந்தக் கௌலாரியின் அட்டகாசங்களுக்கு முடிவே இல்லையா?” என்று துன்பம் தோய்ந்த குரவில் கேட்டான் ராம்பல்லா.

“ஆரம்பம் என்று ஒன்று இருந்தால் முடிவு என்று ஒன்றும் இருக்கும் ராம்பல்லா. தூர்காவின் முடிவுகாலம் நெருங்கி விட்டது” என்று சொல்லியபடியே தோட்டாக்கலைப் போட்டுத் துப்பாக்கியை முடினார் காப்டன்.

“காப்டன், என் அப்பாவைக் கொலை செய்துவிட்ட தூர்கா, அடுத்தபடியாக என்னையும் தீர்த்துக் கட்டுவதற்குத் திட்டம் போட்டிருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த தூர்காவைப் பற்றி நினைக்கும்போது என் மேனி எல்லாம் நடுங்குகிறது காப்டன்” என்று மெல்லிய குரவில் சொன்னான் ராம்பல்லா.

“கவலைப் படாதீர்கள் ராம்பல்லா! இனிமேல் தூர்காவுக்கு எவரும் பலியாக மாட்டார்கள். தூர்காதான் எனது துப்பாக்கிக்குண்டுகளுக்குப் பலியாகப் போகிறோன்!” என்று சொல்லிவிட்டு, கடகடவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தார் காப்டன் சொலமண்டல்.

அதே நேரம் வேகமாக வந்த இரண்டு காண்ஸ்டபிள்கள் ஸ்டேஷனுக்குள் நுழைந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பலமாக மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் இருவரையும் பார்த்ததும் ஒதோ அசம் பாவிதம் நடந்து விட்டது. என்பதை காப்டன் புரிந்து கொண்டார். “ஏன் இப்படி ஒடிவருகிறீர்கள். என்று யசபரப்புடன் கேட்டார் காப்டன். அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டதும் அங்கே இருந்தவர்கள் எல்லோரும் அச்சத்துடன் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தபடியே அசையாமல் அப்படியே நின்றார்கள்.

பொலீஸ் உடையில் காண்டிர் பொலீஸ் ஸ்டேஷன் நோக்கிக் குதிரையில் வேகமாக சென்று கொண்டிருந்த தூர்கா, சற்றுத் தொலைவில் இருந்த ஒரு மரத்தடியில் இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் நின்று கொண்டு எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டு குதிரையின் வேகத்தைக் குறைத்து, குதிரையை அந்த மரத்தை நோக்கிச் செலுத்தினார்கள்.

அந்த மரத்தில் ஒரு பெரிய விளம்பர அட்டை ஒட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் தனது படம் இனுப்பதைப் பார்த்ததும், அது தன்னைப் பற்றிய விளம்பர அட்டைதான் என்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். குதிரையை நிறுத்திவிட்டுக் கிழே இறங்கிய தூர்கா, மெல்லதடந்து அந்கப் பொலீஸ்காரர்களின் அருகில் கென்றார்கள். பொலீஸ் உடையில் தூர்கா இருந்ததினால் அவர்களால் தூர்காவை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

“என்னப்பா, அதில் என்ன எழுதியிருக்காங்க?” என்று குரலை மாற்றிக்கொண்டு பேசியப்படியே அவர்களின் அருகில் வந்து நின்றார்கள்.

“இந்த தூர்கா என்ற கொள்ளோக்காரியைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் பரிசு கொடுக்கிறார்களாம்!” என்று பெருமூச்சு விட்டபடியே கொண்டார்கள் ஒரு காண்ஸ்டபிள்.

“அந்த தூர்கா மட்டும் இப்போது என் கண்களில் பட்டால் அவளை அப்படியே பிடித்துக் கொண்டு போய் அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அந்த ஐம்பதாயிரம் ரூபாயை வாங்கி வந்து என் மகள் திருமணத்தை நடத்தி விடுவேன்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டான் மற்றுப் பொலீஸ்காரன். அதைக் கேட்டதும் தூர்கா மகளிற்குள் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டாள். அந்த இருவரையும் அங்கே பார்த்ததும் அவர்களுக்கு ஒரு புதிய யோசனை வந்தது. அந்த யோசனை வந்ததும் பொலீஸ்காரர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தான் தூர்கா.

“என் சிரிக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டான் ஒரு பொலீஸ்காரன்.

“இல்லை, அந்த தூர்கா, இப்போது இங்கே வந்தால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள் தூர்கா.

“அந்த தூர்கா இப்போது இங்கே வந்தால் இன்றேயுடைய அவள் கதை முடிந்துவிடும்!” என்று சொல்லிவிட்டு இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். அவர்கள் சிரிப்பதையே சிற்று நேரம் வரையில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தூர்கா திமர் என்று தனது குரவில் பேசி னள் “இதோ தூர்கா, இங்கேதான் இருக்கிறீர்கள்!” திமர் என்று அங்கே பெண் குரல் கேட்டதும் இரண்டு பொலீஸ்காரர்களும் தங்கள் சிரிப்பை நிறுத்திக் கொண்டு வியப்புடன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார்கள். எவரையும் காணவில்லை.

“அங்கே என்ன பார்க்கிறீர்கள் இதோ இங்கே பாருங்கள். தூர்கா இங்கே இருக்கிறீர்கள்!” என்று சொல்லியபடியே தலையிலிருந்த தொப்பியைக் கழற்றினால் தூர்கா. குரல் வந்த திசையைத் திரும்பிப் பார்த்த அவர்கள் இருவரும், அங்கே தூர்கா நிற்பதைக் கண்டதும் அதிர்ந்து போனார்கள். அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அவர்களின் மேனியில் ஒரு நடுக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

“நீ...நீ தூர்காவா!” என்று ஒஞ்சலன் நடுங்கியபடியே கேட்டான்.

“ஆமாம் என்னைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டு ஐம்பதாயிரங்கி ரூபாய் வாங்கிக் கொள்ளேன்!” என்று சொல்லிவிட்டு, கடகடவென்று சிரித்தாள் தூர்கா. அதே நேரம் துப்பாக்கியை எடுப்பதற்குக் கையைக் கொண்டு சென்றுன் மற்றவன்.

அதைப் பார்த்ததும், வெறிபிடித்த வேங்கையைப் போல் அலறியபடியே கத்தியை உருவிக் கொண்டு அவன் மேல் பாய்ந்த தூர்கா, கத்தியை அவன் மார்பிற்குள் அனுப்பி வெளியே இழுத்து எடுத்தாள்! அந்தப் பொலீஸ்காரன் அலறியபடியே சுருண்டு விழுந்தான். இதைப் பார்த்ததும் மற்ற பொலீஸ்காரன் ஓட ஆரம்பித்தான். விரைந்து எழுந்து நின்ற தூர்கா அவன் முதுகைக் குறிபார்த்து, கத்தியை ஏறிந்தாள். காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு பறந்தது கத்தி. தூர்காவின் குறி தவறவில்லை.

“அம்மா!” என்று அலறியபடியே தரையில் விழுந்தான் அந்தப் பொலீஸ்காரன். தூர்கா விரைவாகச் செயலாற்றினால். இரண்டு பொலீஸ்காரர்களின் தலைகளையும் வெட்டி எடுத்து, அந்த விளம்பர அட்டை ஓட்டப்பட்டிருந்த அதே மரத்தில் தொங்க விட்டாள். இக்காரியத்தை குதிரையின் உதவியுடன் அவன் செய்து முடித்ததும் அவளுக்கு மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தது. இரத்தம் சிந்தியபடியே மரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பொலீஸ்காரர்களின் தலைகளைச் சிற்று நேரம் நின்று இரசித்துவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினால் தூர்கா. அங்கே வந்த இரண்டு பொலீஸ்காரர்கள் இந்தக் காட்சியைப்பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து ஓடினார்கள்.

பொலீஸ்காரரிகளின் இருவரது தலைகளும் மரத்தில் தொங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றன என்ற செய்தியைக் கோள்விப்பட்டதும் காப்பன் சொல்மண்டவியின் மேனி நடுங்கியது. அவர் இரத்தம் கொதித்தது.

“ம்... புறப்படுகள். அந்த தூர்காவுக்கு இன்றே ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டுளிட்டு வெளியே வந்தார். அதே நேரம்,

“வேண்டாம் காப்பன், உங்களைத் தேடிக்கொண்டு நானே வந்துவிட்டேன்” என்று சொல்லியபடியே உள்ளே நுழைந்தாள் தூர்கா.

பொலீஸ் உடையில் தூர்கா திடைரன்று புறப்பட்டுச் சென்றதும் ஜெதிமானும் தாடிக்கார வாலிபனும் சிறிது நேரம் வரையில் அசையாமல் அப்படியே நின்றிருந்தார்கள். தங்களிடம் எதுவும் சொல்லாமல் திடைரென்று எங்கே போனால் என்று அவர்களுக்கு எதுவும் புரியவில்லை.

“என்ன ஜெதிமா, பொலீஸ் வேடத்தில் தூர்கா எங்கே புறப்பட்டுப் போகிறான் என்று உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான் தாடிக்கார வாலிபன்.

“இல்லை, தூர்காவின் திட்டம் என்ன என்பதே தெரியவில்லை. காப்பன் சொல்மண்டவியைப் பார்ப்பதற்காகதான் அவள் யோசி ரூப்யாள்,” என்று சிந்தித்தபடியே சொன்னால் ஜெதிமா. தாடிக்கார வாலிபன் ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறந்தபோது பரபரம்புடன் உள்ளே நுழைந்தான் டிடிராம். “தூர்கா எங்கே?” என்று கேட்டபடியே ஜெதிமாவையும் தாடிக்காரவாலிபனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தபடியே கேட்டான் டிடிராம்.

“அதைப்பற்றித்தான் நாமிகளும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். பொலீஸ்காரரின் உடையில் திடைரென்று புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.” என்று சொன்னால் ஜெதிமா.

“தூர்காவைப் பிடியியதற்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டான் காப்பன். கான்பூர் பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சர்றுத் தொலைவில் யொரிய யொலீஸ் படை ஒன்றே தயாராக இருக்கிறது. தூர்கா காய்ட்டனைச் சந்திப்பதற்காக அங்கே போயிருந்தால் நிச்சயமாக அது அவளுக்கு ஆபத்தாகத்தான் முடியும். அவளுக்கு ஆபத்து வருவதற்கு முன்பு நாம் அவளைக் காப்பாற்றியாக வேண்டும்.” என்று சொன்ன டிடிராம் ஜெதிமாவின் பக்கம் திரும்பி, “ஜெதிமா நான் முன்னால் யோகிறேன் நீ நமது ஆட்களையும் அழைத்துக் கொண்டு என் பின்னால் வா.” என்று சொல்லியபடியே வேகமாக வெளியே ஓடி வந்து குதிரையில் தாவி ஏறினான். அடுத்த சில நிமிடங்களில் தூர்காவின் கொள்ளைக்கூட்டம் கான்பூர் பொலீஸ் ஸ்டேஷனை நோக்கி விரைந்து சென்றது.

பொலீஸ் காண்டிடபிளின் உடையில், ‘நான்தான் கார்கா’ என்று சொல்லியபடியே வாசலில் வந்து நின்ற துர்காவை விபாப்படதன் பார்த்தார் காப்படன் சொலமண்டலி பொலீஸ் உடையில் அவள் இருந்தகினுவுள் கார்காவை அவரால் சரியாக அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அவர் கன்னை வியப்படன் பார்த்த பகையிரிந்து கொண்ட தூர்கா மெல்லச் சிரித்தாள். சிரித்து விட்டு அவள் கேட்டாள் ‘‘என்ன் காப்படன், அப்பழப் பார்த்தினோய். என்னைக் கெரியவில்லையா?’’ என்று கேட்டபடியே தலையில் இருந்த பொலீஸ் கொப்பியை எடுக்கக்கீழே போட்டாள் இப்போதுதான் காப்படனுக்குத் தூர்காவை அடையாளம் தெரிந்தது.

இடது கையில் கூப்பாக்கியை ஏந்தியபடிடோ வாசலில் கூப்போ மாக நின்றிருந்த தூர்காவைப் பார்த்தகும் உள்ளே இருந்கமற்றப் பொலீஸ்காரர்களின் இதயக்கிற்குள் நடுக்கம் பூர்க்கு நண்டோடி நரியோடி விளையர்தியகு. தூர்காவைப் பார்த்தகும் காப்படன் சொல்மண்டலி மெல்லச் சிரித்தார். சிரித்து விட்டு அவர் கேட்டார். “என்ன தூர்கா, சரணடைய வந்திருக்கிறோயா?”

அவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் கடகடவென்று வாய்விட்டுச் சிரித்தாள் தூர்கா.

“என் தூர்கா சிரித்கிறோய்?”. கடுமையான குரவில் கேட்டார் காப்படன்:

“சம்பல் பள்ளத்தாக்கில் இதுவரையில் இல்லாத கூர சரித்திர த்தை நான் உரவாக்கவேன் என்று நீ எதிர் பார்க்கிறோயா காப்படன்.” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டாள் தூர்கா.

“ஓ... அப்படியானால் இங்கே எதற்காக வந்தாய்?”

“உன்னைச் சந்திக்கத்தான் வந்கேள். உன்னிடம் தீர்க்கப்பட வேண்டிய பழை கடன் என்று இருக்கிறது.” என்று சொல்லிய பழையே பொலீஸ் ஸடேஷனிக்குள் எத்தனைப் பேர் இருக்கிறார்கள் என்று கணக்குப்பார்க்குக் கொண்டாள் தூர்கா.

“பழைய கடன்?” என்று கேட்டபடியே பறுவங்களை உயர்த்தி ஞர் காப்படன்.

“ஆமாக் என் அக்கா பட்லியையும் தங்கை ஜமைவையும் நீ தீர்த்துக்கட்டு விட்டாய். அதற்கு உனக்கு நான் பிரதி உபகாரம் செய்ய வேண்டாமா?” என்று கேவியடன் கேட்டாள் சார்கா.

“ஓ, அப்படியானால் நீ சாவலைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறோய் என்று சொல்லு.”

“இல்லை, உனக்குச் சமாதி கட்ட வந்திருக்கிறேன்.” என்று சொல்லிவிட்டுப் பற்களை நற நறவென்று கடித்தாள் தூர்கா.

“பைத்தியக்காரியைப் போல் உள்ளுமல் கொஞ்சம் பின்னை திரும்பி பார் தூர்கா” என்று கடுமையான குரவில் சொன்னார் காப்படன். தூர்கா தலையை மெல்லத் திரும்பிப் பின்னை பார்த்தாள். சமார் ஜம்பதிற்கும் அதிகமான பொலீஸ்காரர்கள் துப்பாக்கிகளை ஏந்தியபடி அவளையே குறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தூர்கா

மீண்டும் திரும்பி காப்டனைப் பார்த்தாள். அவர் அவளைப் பார்த்து அவின்கமாகச் சிரித்தார். கான் இனித் தப்பிப்போக மும்யாது என் பகைப் பரிந்கு சொன்னடாள் கூர்கா. ஆனவை அவள் அஞ்சளில்லை. அப்படியே நின்று பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பார்த்தாள். வாசல் கதவு கொஞ்சம் சாத்தப்பட்ட நிலையிலிருந்கக். அது மிகவும் சக்கிலாய்ந்து ஏந் ககவு. அந்தக் கதவைச் சாத்தி விட்டால் வெளியே இருப்பவர்கள் உள்ளே வரமடியாது.

விளாங்கு செயலில் றெங்குவதற்கு முயவ செய்க தூர்கா ஸ்டேஷனில் உட்பூக்கை கூர்மையை கோட்டமிட்டாள் அவநங்குச் சமீபக்கில் ஏந் பெரிய பிரோ ரெங்கக்கு. அகில் நிறைய துப்பாக்கிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்கன. தூர்கா திரும்பி, சாப்டனைப் பார்த்தாள். அவர் காப்பாக்கியைக் கையில் வைத்தபடியே தூர்கா வின் அவைகளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் கந்தரிப் பத்தைப் பயன்படித்துக் கொண்ட கார்கா வேகமாக முன்னெல் பாய்ந்து வாசல் சதவைச் சாத்திக் காளிட்டாள். காப்டன் இதை எதிர் பார்க்கவில்லை. இதனால் பரபாப்படைந்த அவர் துப்பாக்கியை உயர்த்திப் பிடித்தார். அதனால் அதற்குள் கிழே உருண்டு சென்ற தூர்கா அந்த பெரிய பிரோவிற்குப் பின்னேல் மறைந்து கொண்டு காப்பாக்கியை எடுத்து, காப்டனைக் கறிபார்த்துச் சுட்டாள். வேகமாக மன்னேல் ஒம்வந்து காப்டனின் வலது கை பஜுத்தில் கண்டு ராய்ந்தகு. அகே வேகத்தின் உருண்டு சென்ற காப்டன் அங்கே கிடந்கரை பெரிய மேசையின் பின்னேல் மறைந்து கொண்டு தூர்கா வைக்குரிபாரித்துச் சுட்டார். அதே நேரம் உள்ளே இருந்து மற்ற பொலீஸ்காரர்களும் கார்காவைக் குறிபார்த்துச் சுட்டாரிசுள். ஓரண்டு பக்கங்களிலும் இருந்து வந்த குப்பாக்கிக் கண்டுகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு அவர்களுக்குத் துப்பாக்கியால் பதில் சொல்லிக் கொண்டுள்ளதான் தூர்கா. மிகவும் தந்திரமாகத் குப்பாக்கிக் கண்டுகளை உபயோகித்த தூர்கா அந்த உண்று பொலீஸ்காரர்களையும் ராம்பல்லாவையும் மறு உலை அனுப்பி வைத்தான். இப்போது தூர்காவும் காப்டனும் மாந்திரம்கான் உள்ளே இருந்தாரிகள்.

ஊத்தம் வழியும் பஜுத்தை அழுத்திப் பிடித்தபடியே மெல்ல எட்டுப் பார்த்தார் காப்டன்.

“காப்டன். உனச்சுத் துணிலிருந்தால் வெளியேவா. இரண்டு பேரும் நேருக்கு நேர் நின்று போரிட்டுப் பார்ப்போம்.” என்று சர்வித்தான் தூர்கா. சிறிது நேரம் அமைதியாக விடியது. மேசையின் பின்னேல் இருந்த காப்டன் திடீரென்று வெளியே வந்து நின்றார். அதே நேரம் தூர்காவும் வெளியே வந்தாள். அவள் வெளியே வந்த தும், காப்டன் அவளைச் சுட்டார். அந்தத் துப்பாக்கிக் கண்டு தூர்காவின் இடது காலில் பாய்ந்ததும் தூர்கா களுண்டு கிழே விழுந்தாள். விழுந்து வேகத்திலேயே அவள் சுடின்று திரும்பினான்.

“மீல்! தூர்காவின் அந்தக் துப்பாக்கிச் சூடு காப்டனின் நெற்றிப் பொட்டில் பாய்ந்ததும் அவர் அப்படியே தரரயில் சரு

ன்னு விழுந்தார். இனி அவர் எழுந்திருக்கமாட்டார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட துர்கா நிம்மதியான பெருமுச்சொன்றை விட்டுக் கொண்டாள். அவள் இடது காலில் இருந்து இரத்துக் கொண்டிருந்தது. துர்கா மெல்ல எழுந்து நின்றார். அதே நேர வாசந்தகதவைப் பலரும் இடத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே ந்து தப்பிச் செல்வதற்கு ஏதாவது வழி இருக்கிறதா என்று பார்த்தாள் துர்கா. ஒரு வழியும் இல்லை. மேலே அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

இட்டுக் கூரையைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு ஒரு யோசனை தேர்ன்றியது. எழுந்து நின்ற அவள் உள்ளே இருந்த இரண்டு மேசைகளை எடுத்துப்போட்டு, மிகுந்த சிரமத்துடன் அதில் ஏறி பிரோவிற்கு மேல் ஏறி, மேலே உள்ள விலை ஒடுக்களை அகற்றி விட்டு. மெல்ல மேல்ல அதன் வழியாகக் கூரையின் மேல் ஏற்றினார். அவனுக்கு இப்போது பலமாக மூச்சு வாஷிக்கொண்டிருந்தது. அந்த பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பின் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய மரம் இருந்தது. அந்த மரம் கூரையை ஒட்டினாற்போல் இருந்தது. அந்த மரத்தை நோக்கி மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்தாள் துர்கா. பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பின்பக்கத்தில் ஜீப்பில் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த இன்ஸ் பெக்டர் வில்லவநாத் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து விட்டார். விரைந்து முன்னால் ஓடிவந்து அவர் கூரையில் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த துர்காவைக் குறிபார்த்துச் சுட்டார். அவர் குறித்வறவில்லை. அடுத்து, கூரையின் இருந்து உள்ளடி வந்த துர்கா தரையில் தொப்பென்று விழுந்தாள். அவள் மார்பில் துப்பாக்கி சூன்று பாய்ந்திருந்தது. அவள் மேனி எங்கும் இரத்தத்தினால் நன்றாக போயிருந்தது. அவள் கீழே விழுந்ததும் பொலீஸ்காரர்கள் எல்லோரும் ஒய்வந்து அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். தலையை மெல்ல துகிப்பார்த்தாள் துர்கா.

துப்பாக்கியுடன் தன் அருகில் நின்ற இன்ஸ்பெக்டர் வில்லவநாத்தைப் பார்த்ததும் அவள் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டாள். தன் இடையில் இருந்த துப்பாக்கியை எடுப்பதற்கு முயற்சி செய்தாள். ஆனால் அவள் கை இயங்க மறுத்தது. அவனுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மயக்கம் வந்தது. இடது கையைக் கீழே ஊன்றி மெல்ல எழுந்திருப்பதற்கு முயற்சி செய்தாள் முடியவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அவள் தலை சாய்ந்தது. அதன் பிறகு அவள் தலையைத் தூக்கவே இல்லை. துர்கா இறந்து விட்டாள் என்ற செய்தி கேட்டதும் அவள் பின்த்தைப் பார்ப்பதற்குப் பல பகுதிகளிலும் இருந்து மக்கள் திரண்டு வந்து கொண்டிருந்தார்கள் ஜெதி மாவும் தாடிக்கார வாலிபனும் அங்கே வரும் போது துர்காவின் பினைத்தைத்தான் அவர்களால் பார்க்க முடிந்தது.

முற்றும்

CHUNNAKAM
CARLALAI WEST
TADU

43-61.- SA/47
21/4/86 87/1005
26/4/86 87/1002
11/2/87 87/1010
21/9/87 87/1013
17.7.87 B245
15.12.4 B297
28.2.94 B270

குமேபத் தலைவியாகி ஞான்
தைகளைத் தூக்கி வளர்க்க
வேண்டிய அவள் கொள்ளொக்
கூட்டத்தலைவியாகி துப்பாக்கி
ஏந்தி கொலைகள் பல செய்
தாள். ஏன்?

வேங்கையாக மாறிய அந்த
வெள்ளாட்டின் கதை உங்கள்
அனுதாபத்தைப் பெறுமா?